

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CŨ A HOÀNG ĐẾ

Cửu
Lam

Nhóm editor: Tem Hoa Tuyết

Truyện được đăng tại duy nhất trên hoatuycethouse.wordpress.com

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam
dtv-ebook.com

Chương 1

CÁ ĐÀI SEN

 BÁNH HOA TUYẾT

 BÁNH CÚ TỪ

BÁNH THÔNG VÀNG

CHÁO GẠCH CUA

KIỂU TÓC PHI TIÊN KẾ

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19

Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 2

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 3

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 **Chương 3** Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 4

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 **Chương 4** Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 5

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 **Chương 5** Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 6

(Trần Uân Ngọc nghĩ: phải làm sao để tướng ngủ bớt xấu đây)

Edit: Xuxoan91

Beta: Hoa Tuyết

Ý của Ngô thái hậu chính là như vậy.

Theo bà, đàn ông khi gặp được mỹ nữ thì nhất định sẽ động lòng. Lúc bà còn trẻ, còn chưa vào cung, thì bà chỉ vừa lộ diện đã được các công tử để ý, còn có người ngày hôm sau đã vội vàng đến cửa cầu hôn, có điều dung mạo của bà quá xinh đẹp nên tất nhiên là phải vào cung. Năm đó hoàng thượng cũng là người tuấn tú vô song như tiên nhân hạ phàm, mọi người đều nói họ xứng đôi vừa lứa. Do vậy khi chọn vợ cho Kỳ Huy, bà cũng phải tìm người có dung mạo tương xứng, như thế mới có thể sinh được hoàng tôn giống như trong tưởng tượng của bà.

Ai ngờ, Kỳ Huy lại không động phòng, mà còn không phải do thân thể có vấn đề, vậy rốt cuộc là tại sao?

Thấy thái hậu nôn nóng, Trương thái y vuốt chòm râu dưới cằm, an ủi: “Hoàng thượng vốn từ khi ra đời đã hay đau ốm, trong máu lại có độc, thể trạng mỗi người một khác, cho nên chuyện chăn gối có thể hay không, vi thần không biết được.”

“Vậy chuyện kia phải làm thế nào mới được?” Ngô thái hậu nhíu chặt mày .

“Nương nương không cần lo lắng, cũng đừng thúc ép hoàng thượng.” Trương thái y khuyên nhủ: “Chuyện này quả thật không gấp được, nhất là đối với đàn ông, càng bức bách chỉ sợ càng bất lực.”

Ngô thái hậu thở dài, dặn dò Trương thái y: “Nếu người đã tới thì xem cổ tay bị thương của hoàng hậu rồi kê cho nàng thuốc bôi đi.”

Trương thái y lĩnh mệnh.

Sau khi Trương thái y lui xuống, Ngô thái hậu gọi Trần Uẩn Ngọc tới ngồi bên cạnh, dỗ dành: “A Ngọc, gần đây thân thể của hoàng thượng khó chịu, chứ không phải không thích con, con hãy nhẫn nại chờ hoàng thượng khỏi bệnh nhé.” Bà còn không quên khen nàng: “Con xinh đẹp như vậy, ai mà không thích chứ? Phải không? Tuyệt đối đừng chán nản thất vọng.”

Những lời dụ dỗ trẻ con này, Trần Uẩn Ngọc làm sao có thể tin tưởng, mọi người bên ngoài đều nói hoàng thượng không thể sống lâu, thì làm sao khỏi bệnh được chứ? Có điều đã phải truyền thái y, thái hậu cũng bảo nàng phải nhẫn nại, vậy chắc chắn Kỳ Huy sẽ không đụng vào nàng, nhất thời nàng vui mừng trong lòng, gật đầu một cái.

Ngô thái hậu nhìn vào mắt nàng, thầm nghĩ đứa nhỏ này thật ngoan, hoàng cung sâu như biển, nếu đàn ông không muốn chạm vào nàng thì còn gì vui thú. Có điều như thế này cũng tốt, nếu nếm trải vị ngọt quá sớm thì sống trong chốn thâm cung tịch mịch này, có ai dám chắc nàng sẽ không có ý niệm khác. Bà cười cười: “Buổi trưa con muốn ăn món gì thì cứ cho người đi nói với ngự thiện phòng nhé.” Lại phái hai cung nhân theo nàng trở về: “Từ nay về sau, hãy để Vân Trúc và Vân Mai hầu hạ con, trong cung có chỗ nào không hiểu thì hỏi họ cũng được.”

“Dạ, mẫu hậu.” Trần Uẩn Ngọc ngoan ngoãn vâng lời rồi cáo lui ra về.

Dõi theo bóng lưng thướt tha kia, Ngô thái hậu nhìn thế nào cũng thấy thích, đáng tiếc con trai mình lại không có phúc hưởng thụ, bà lau khóe mắt: “Chẳng trách trước đây khi ta muốn chọn vợ cho Huy nhi, nó lại không muốn, hóa ra là có nỗi niềm khó nói, đều do ta vội vã muốn ôm hoàng tôn, khiến nó phải chịu khổ rồi.” Đối mặt với một mỹ nhân như vậy mà chỉ có thể nhìn, vậy không phải là một loại hành hạ sao?

Thang ma ma cúi thấp đầu, không biết nên nói gì cho phải, một lúc sau mới lên tiếng: “Nương nương, trước tiên người hãy chờ thêm một thời gian, hoàng thượng chưa bao giờ tiếp xúc với con gái nên chắc chưa quen thôi.”

Ngô thái hậu chán nản: “Chỉ có thể như vậy.”

Đêm qua Duyên Phúc cung rất yên tĩnh, tấm vải trắng phủ trên giường vẫn trắng tinh, thái hậu lại mời Trương thái y tới, trong cung bao nhiêu cặp mắt, lại thêm hàng trăm cái miệng, khó tránh khỏi sinh ra nhiều ý tưởng. Lúc này trong một căn phòng chứa rượu có mấy tiểu hoàng môn đang xì xào bàn tán.

“Ta nghe nói, bọn họ nhất định là không có gì, nếu không hoàng hậu còn có thể giữ được trong sạch sao?”

“Cái gì, người nhìn thấy tấm vải kia?”

“Ta không nhìn thấy, nhưng có người thấy được, hần nói hôm qua trong Duyên Phúc không cho gọi nước, cho nên ai cũng đoán được được thôi? Thăng nhóc con Trường Thanh kia nhát gan không dám nói ra, nhưng nhìn dáng vẻ của hần là đã biết hần đang nghĩ gì rồi... Các người nghĩ xem, nương nương xinh đẹp thế nào, các người đã thấy rồi đúng không? Lúc người tới, ánh mắt của những cấm quân kia như muốn lòi ra luôn, nếu hoàng thượng có năng lực thì có thể không làm gì sao?”

“Cũng chưa chắc đâu, cho dù là như vậy thì hoàng hậu...”

Hắn còn chưa nói xong thì bỗng nhiên cửa bị đá mạnh, một dáng người cao lớn đi ra, lạnh lùng nói: “Muốn mất đầu sao, hoàng hậu nương nương là người các ngươi có thể bàn luận à?”

Mấy tiểu hoàng môn thấy người đến là thống lĩnh cấm quân Tưởng Thiệu Đình, sợ hãi đến nỗi vội vàng quỳ xuống đất. Kỳ Huy vừa ra đời thì tiên đế bị bệnh mà qua đời, thái hậu nương nương buông rèm chấp chính, trọng dụng ngoại thích, trong cung này có thể qua mặt hoàng đế, nhưng người thuộc phe thái hậu thì không ai dám đắc tội, mấy tiểu hoàng môn luôn miệng cầu xin tha thứ.

“Cút ra ngoài cho ta!” Tưởng Thiệu Đình dùng sức đá vào người một tiểu hoàng môn.

Mấy người còn lại sợ chết khiếp, xô đẩy nhau bỏ chạy.

Tưởng Thiệu Đình vẫn chưa hả giận, lại đá một đá gãy cái bàn.

Nhìn mảnh vụn đầy đất, hắn cởi túi rượu bên hông xuống uống một hớp, hôm qua Trần Uẩn Ngọc xuất giá, hắn lại phải mở đường cho nàng, trở mắt nhìn nàng vào động phòng, lúc ấy hắn tức đến không ngủ được, trốn ở phòng rượu này uống cả đêm, không ngờ vừa tỉnh lại đã nghe thấy những lời này.

Kỳ Huy thế mà lại không chạm vào nàng sao? Tưởng Thiệu Đình nheo mắt, nở một nụ cười châm biếm, như thế còn là đàn ông sao? Nếu là hắn, hắn nhất định ôm Trần Uẩn Ngọc vào lòng thương yêu một trận, nghĩ đến ánh mắt của nàng, đôi môi của nàng, cả gương mặt xinh đẹp yêu kiều như hoa kia, cả người hắn liền nóng bừng, miệng lưỡi khô đắng, nên giờ bầu rượu lên uống hết sạch.

Trần Uẩn Ngọc trở lại Duyên Phúc cung, không lâu sau thì Trương thái y sai người đưa thuốc tới, Vân Mai lấy thuốc bôi cho nàng, cảm giác lành lạnh khiến nàng lập tức thấy thoải mái hơn.

“Nương nương muốn ăn gì, nô tỳ sẽ đi ngự thiện phòng dọn họ làm.”

“Ăn bây giờ có phải quá sớm không?” Trần Uẩn Ngọc hỏi.

“Thức ăn trong cung cầu kỳ phức tạp, nên phải mất rất nhiều thời gian ạ.”

Thật ra Trần Uẩn Ngọc cũng muốn ăn, bây giờ tâm tình nàng không tệ, lại không cần lo lắng về mấy chuyện trong sách vẽ, có điều Kỳ Huy cũng thật đáng thương, trông vẻ mặt của thái hậu, nàng cũng đoán được bệnh của Kỳ Huy rất nghiêm trọng, nên suy nghĩ một chút rồi nói: “Dọn ngự thiện phòng làm mấy món hoàng thượng thích ăn đi... Khẩu vị của hoàng thượng tốt không, người cảm thấy nên làm mấy món?”

“Bình thường khoảng bốn món, hoàng thượng ăn không được nhiều ạ.”

“Vậy thì làm thêm hai món nữa là được rồi, ta muốn ăn gà nấu quả mơ mà thịt la hoa.”

Vân Trúc dạ một tiếng rồi đi đến ngự thiện phòng.

Không có chuyện gì làm, tối qua lại ngủ không ngon nên Trần Uẩn Ngọc liền lên giường nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này nàng ngủ thẳng đến trưa.

Khi tỉnh dậy thấy Kỳ Huy chưa từng trở lại, nàng hỏi: “Hoàng thượng vẫn còn ở phòng luyện đàn sao?”

“Vâng ạ.”

“Vậy nên làm thế nào đây?” Trần Uẩn Ngọc hỏi.

Vân Trúc thầm nghĩ, nương nương thật thông minh, cái gì cũng hỏi bọn nô tỳ các nàng trước, nên sẽ không làm gì sai, nàng ta thành thật nói: “Lúc hoàng thượng ở đan phòng thường không thích bị người khác quấy rầy, ngay cả thái hậu nương nương cũng không làm gì được.”

“Nếu vậy thì ta dùng bữa trước.” Trần Uẩn Ngọc thật sự rất sợ sẽ chọc giận Kỳ Huy nữa, mà thật ra so với dùng bữa cùng hắn thì ăn một mình thoải mái hơn nhiều.

Nàng ngồi xuống bàn, thấy trên bàn toàn món ngon, sắc hương vị đủ cả, trong lòng vô cùng vui vẻ, sáu món ăn đều ăn qua một lần.

Trong đan phòng, hơi nóng cuộn cuộn, Kỳ Huy ngồi bên trong cả người không ngừng đổ mồ hôi.

Phủ quân tiên vệ Lục Sách đang bấm báo chuyện quan trọng, Kỳ Huy đã phái hắn đích thân âm thầm điều tra tổ chức ‘Ảnh tử sát thủ’, hôm nay rốt cuộc cũng tra ra manh mối: “Hoàng thượng, thủ lĩnh của chúng tên là Nguyễn Trực, năm ngoái trúng cử, ẩn nấp ở quan thự*, bây giờ đã nắm quyền ở hình bộ... Chưa từng làm sai chuyện gì mà còn chuyên trưng trị tham quan.”

Kỳ Huy trầm mặc.

Mấy năm trước, hắn mượn cơ tìm đất tiên để đi dò xét dân tình, khi nhìn thấy tình cảnh dọc đường mà giật mình, cũng khó trách những năm gần đây khởi nghĩa nổi lên bốn phía, Kỳ Huy cười lạnh nói: “Tất cả đều do Tào quốc công một tay che trời, kết bầy kết phái, để cho quan viên ngồi chơi xơi nước, mới khiến dân chúng tức nước vỡ bờ nổi dậy khắp nơi. Người hãy đến nói với Nguyễn Trực, những tội trạng trước kia của hắn, ta không truy xét nữa, từ bây giờ nếu hắn có thể lập công chuộc tội, tương lai trăm sẽ trọng thưởng, còn nếu ngược lại thì hắn hãy chờ ngày rơi đầu. Bất

kể là Đại Lý tự hay là Hình bộ đều mong hấn rơi đài, không chỉ như vậy, đến lúc đó ngay cả người nhà hấn cũng sẽ bị liên lụy.”

“Vi thần sẽ truyền đạt thánh ý.”

Đan phòng lớn như vậy mà chỉ có hai người, trống rỗng, giống như ngày hấn ra đời, mẫu thân hấn bị ép rời đi, phụ thân qua đời một cách khó hiểu, bên cạnh hấn gần như không có một ai ngoài những kẻ sài lang hồ báo kia. Kỳ Huy nhìn Lục Sách, chậm rãi nói: “Nay người trăm có thể tin tưởng chỉ có vài người, ta biết rằng hoàn cảnh của người cũng không dễ dàng gì, cùng trăm chơi bởi phóng túng, phải mang danh tiếng chơi bởi trác táng.”

“Hoàng thượng!” Lục Sách vội nói: “So với hoàng thượng thì chút chuyện nhỏ của vi thần có là gì, chỉ cần hoàng thượng có thể lấy lại hoàng quyền, cứu bách tính khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng, xóa bỏ nguy cơ diệt vong của Đại Lương, thì vi thần máu chảy đầu rơi cũng không từ chối.”

Lục Sách bày tỏ lòng trung thành tận tâm, trời đất minh chứng, Kỳ Huy nghe vậy thì khẽ mỉm cười: “Thôi, giữa ta và người, có lẽ đã không cần nói mấy lời này nữa rồi.”

Lục Sách cũng bật cười, thấp giọng hỏi: “Đã sắp tới trưa, hoàng thượng không trở về dùng bữa sao? Hôm nay là ngày thành thân đầu tiên của người đấy.”

Trong đầu Kỳ Huy hiện lên dáng vẻ của Trần Uẩn Ngọc, nghĩ đến việc phải cùng nàng dùng bữa hấn liền nhú mày, ban đầu hấn không hề muốn thành thân, nhưng thái hậu cứ tâm tâm niệm niệm muốn thực hiện, nên hấn cũng tùy bà, thân làm con trai, dù sao hấn cũng phải làm tròn đạo hiếu. Chỉ là không ngờ, cuối cùng lại lấy một cô gái như vậy.

Trong lòng có chút phiền chán, hấn nói: “Ăn ở đây là được rồi.” Sau đó ai Trường Thanh đi ngự thiện phòng lấy đồ ăn.

Kỳ Huy ở lại đan phòng đến giờ tuất mới trở về.

Trần Uẩn Ngọc mới tiến cung nên có hơi tò mò về hoàng cung, nàng vừa mới đi hết một vòng quanh Duyên Phúc cung, đang rửa ráy chuẩn bị nghỉ ngơi thì thấy Kỳ Huy đã đi đến chính điện, liền vội vàng hành lễ.

“Hoàng thượng ở đan phòng cả một ngày sao ạ?” Nàng nói tiếp: “Thiếp đã cho người chuẩn bị bữa trưa và bữa tối, vậy mà hoàng thượng không trở lại.”

“Chuẩn bị rồi tại sao không tới mời trẫm?” Kỳ Huy đá bay giày ra rồi liếc nhìn nàng, đi một ngày có chút đau chân, có thể thấy nữ công của nàng chẳng ra sao cả.

Trần Uẩn Ngọc thấy động tác ghét bỏ của hắn, trong lòng than thầm một tiếng, cúi đầu nói: “Là do... Vân Trúc nói hoàng thượng không thích người khác quấy rầy.”

Hừ, không có thành ý, Kỳ Huy lười nhìn nàng, kêu Trường Thanh chuẩn bị nước, định đi vào tịnh phòng, ai ngờ vừa mới đứng lên liền cảm thấy choáng váng, suýt nữa thì ngã xuống. Trần Uẩn Ngọc đứng gần nên lập tức giơ tay ra đỡ, chỉ thấy trên trán hắn phủ một lớp mồ hôi mỏng, gò má ửng đỏ, làm sinh ra một nét đẹp mà đàn ông không nên có, ngực nàng đập mạnh mấy nhịp, nghĩ thầm hoàng thượng thật đẹp trai, đáng tiếc thân thể lại không khỏe.

“Hoàng thượng, người mau ngồi xuống đi!” Sau đó lại sai Vân Trúc: “Đi mời thái y...”

“Không cần.” Hắn nói, môi mím chặt, đã biết bao nhiêu năm rồi vẫn không trị hết khỏi, gọi thái y tới cùng lắm cũng chỉ uống thêm mấy chén thuốc đắng thôi, hắn đã uống đủ rồi.

Hắn đẩy Trần Uẩn Ngọc ra, bước vào phòng ngủ.

Long bào sáng chói, trong tấm điện xa hoa thế này, nhưng lại trông thật trống trải.

Trần Uẩn Ngọc nhìn theo một lúc rồi ngồi xuống thào đồ trang sức ra.

Bên tai có tiếng nước chảy, đến khi Kỳ Huy đi ra cũng đã tới giờ nghỉ ngơi, so với hôm qua, nàng không còn quá căng thẳng nữa, có điều tướng ngủ của nàng vẫn chưa có biện pháp giải quyết. Nàng nhìn vết bầm trên cổ tay, than thầm mình nghĩ quá đơn giản rồi, cứ tưởng rằng trói mấy đêm là sẽ tốt lên, đâu ngờ mới có một đêm tay nàng đã bị sưng đỏ, không thể đụng vào được nữa, đêm nay phải nghĩ biện pháp khác thôi.

Đến khi Kỳ Huy đi tới trước giường, đã nhìn thấy nàng quỳ ở trên đó, bên cạnh còn có thêm một cái chăn.

“Hoàng thượng, người nhìn xem như vậy có được không?” Nàng hơi sợ hãi, phải lấy hết can đảm để nói ra câu này.

Sáng hôm nay thái hậu giữ nàng lại nói chuyện, chắc nàng đã bẩm báo rõ ràng mọi chuyện, Kỳ Huy thầm nghĩ, chắc thái hậu lại thấy thương hại mình hơn rồi, hẳn cười tự giễu một tiếng, hiện nay cũng chỉ có thể như vậy, hẳn phải chờ đến khi thời cơ chính mùi.

Kỳ Huy thản nhiên nói: “Nàng muốn ngủ tách ra với trẫm?”

“Thiếp sợ ảnh hưởng hoàng thượng nghỉ ngơi, nên đã suy nghĩ cẩn thận, hoàng thượng không cho phép thiếp ngủ ở trường kỷ, nên thiếp chỉ có biện pháp này thôi.”

Rõ ràng phương pháp trói lại như hôm qua rất hữu dụng, vì sao lúc này còn làm bộ không có cách, rốt cũng cũng biết sợ đau rồi à? Hẳn buồn cười, khoe miệng nhếch lên: “Giải pháp này của nàng không tệ, làm như vậy đi.”

Cứ thế đồng ý ngay sao, Trần Uẩn Ngọc nghĩ thầm vị hôn quân này có lẽ không giống những gì người khác nói, vội đáp lời: “Đa tạ hoàng thượng.”

Nàng vén chăn, lên nằm xuống, trong lòng thầm cảnh cáo bản thân nhất định không được xoay người lung tung.

Kỳ Huy cũng cởi giày chuẩn bị nghỉ ngơi, không biết nàng đã ở trên giường suy nghĩ chuyện chăn mền bao lâu, hần bò qua người nàng vào trong, chỉ cảm thấy bên trong trướng ngập tràn mùi sữa thơm, hần hít thở vài hơi, cuối cùng choáng váng, có thể lắc lư ngã xuống.

May mà Trần Uẩn Ngọc không nhắm mắt lại nên vội ngồi dậy, thế nhưng không làm gì được, tuy Kỳ Huy ốm yếu nhưng vóc dáng lại cao lớn, nàng không thể đỡ nổi mà ngược lại còn bị đè ngã ra sau.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trần Uẩn Ngọc: Chắc chắn là chàng cố ý, hu hu.

Kỳ huy: (...) điền vào chỗ trống đi nào. :))

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 7

Edit: Khánh Vân

Beta: Hoa Tuyết

Trước ngực và sau lưng đều vô cùng đau đớn, từ trước đến nay Trần Uẩn Ngọc chưa bao giờ bị đau thế này, liền òa khóc.

Kỳ Huy mắc bệnh này từ khi còn trong bụng mẹ, lúc nhỏ thì chưa rõ, nhưng càng lớn càng nặng hơn, tim thường xuyên đập nhanh khiến hắt khó thở, đầu óc choáng váng đến hoa mắt. Hôm nay chắc do ở đan phòng lâu quá, lại còn bàn chính sự với Lục Sách, nói nhiều nên sinh ra khó chịu. Nghe thấy tiếng khóc bên tai, hắt liền tỉnh táo lại, phát hiện dưới người có gì đó mềm mại, hắt tức khắc đỏ mặt tía tai, vội vàng nhồm dậy.

Sức nặng trên người mất đi, Trần Uẩn Ngọc mới có thể hít thở, trong lòng nàng hiểu rõ, lúc này nên nói gì đó, chỉ là cả người đau không chịu nổi, đến khóc còn không nổi.

Đều là lỗi của mình, nên Kỳ Huy thấy nàng thất lễ cũng không trách cứ, mặc dù bề ngoài gằn mác là hôn quân nhưng mấy chuyện quá vô tình hắt vẫn không làm được, hơn nữa nàng lại là thê tử trên danh nghĩa của mình. Kỳ Huy đưa tay nắm lấy bả vai nàng kéo lên rồi nói: “Đau chỗ nào? Trên lưng phải không, nàng có đau ở...” Hắt muốn hỏi ngực nàng có đau không nhưng trong đầu lại hiện lên cảnh xuân vừa chạm phải, thứ vừa rồi hắt bị hắt đè phía dưới, vừa mềm mại như như bông mà cũng không giống

bông, hấn không dám suy nghĩ nhiều, nói: “Ta gọi thái y đến xem cho nàng nhé.”

Khám chỗ nào? Không lẽ khám ngực mình, Trần Uẩn Ngọc Uẩn hiểu rõ, dù là thái y cũng không thể khám nơi này, nàng vội vàng kêu: “Đừng, đừng kêu thái y.”

Giọt nước mắt nàng rơi xuống, chân mày nhíu chặt thể hiện rõ nàng còn đang khó chịu.

Hấn nghĩ thầm, hấn cũng đâu thể xoa cho nàng được.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, bàn tay đặt ở đầu vai nàng liền nóng lên, hấn vô vàng buông ra.

“Không thì để cung nữ xem cho nàng?”

“Thiếp không cần.” Trần Uẩn Ngọc xoay người nói :“Thiếp tự xem trước đã.”

Cơn đau chỉ trong nháy mắt rồi hình như qua một lúc đã giảm bớt, nàng cởi áo ngoài ra cẩn thận quan sát, cũng không sưng hay bị thương gì. Nhìn tới nhìn lui rồi đưa tay sờ thử, vừa chạm vào thì còn hơi đau đớn, nàng không nhịn được rên rỉ một tiếng, nhưng chậm rãi xoa thì không đau lắm.

Toàn bộ động tác của nàng đều rơi vào trong mắt Kỳ Huy, hai cánh tay trắng nõn đong đưa, như câu hồn đoạt phách người khác. Kỳ Huy quay mặt qua một bên, thầm nghĩ, người con gái này cũng thật là không biết chú ý đến xung quanh, tưởng rằng quay lưng về phía hấn thì hấn không nhìn thấy hành động sờ ngực lộ liễu của nàng sao?

Hấn chưa từng nghe thấy nhịp tim mình đập nhanh như vậy bao giờ.

Xem một lúc thấy bản thân không sao, Trần Uẩn Ngọc mới quay đầu cười nói: “Hoàng Thượng, hình như thiếp không sao đâu, cũng không đau lắm.”

Nụ cười kia giống như mặt trời sau cơn mưa làm Kỳ Huy ngẩn ngơ, xém chút nữa đã cho rằng chuyện nàng khóc lóc lúc nãy chỉ là ảo giác của mình, hần lẩm bẫm: “Không sao là tốt rồi.”

“Hoàng Thượng có sao không?” Nàng hỏi, “Người vừa ngã mà, không truyền thái y sao ạ, lỡ người lại ngắt xỉu nữa thì sao.”

“Không cần truyền.” Kỳ Huy dựa vào đầu giường nói: “Thái y trong cung đã khám cho trăm cả chục năm rồi, có khám nữa cũng chỉ như vậy thôi.”

Hần nói cứ như đây là điều cực kỳ bình thường, không có chút đau buồn nào, nhưng rơi vào tai Trần Uẩn Ngọc, thì điều này rõ ràng là một chuyện đau lòng nhất trên đời này, bệnh của mình không thể chữa được, không lâu nữa sẽ phải chết, còn chưa đủ đau lòng sao? Nàng ngồi bên cạnh hần, dịu dàng nói: “Đại Lương chúng ta rộng lớn như vậy, hay người thử tìm thần y có y thuật cao minh ở nơi khác xem.”

Hần cười khẽ.

Ngô thái hậu vì lo cho bệnh tình của hần, cũng đã cho mời danh y ở khắp nơi, nhưng gần ấy năm vẫn không có tiến triển nào, đến giờ hần đã không còn hy vọng gì nhiều nữa, chỉ mong khi còn sống có thể diệt trừ hết những sâu mọt triều đình, xây dựng một Đại Lương thái bình thịnh thế, còn việc hần có thể sống bao lâu vẫn phải xem ý trời.

Hần nằm xuống, nhắm mắt lại.

Thấy hần đau lòng đến nỗi ngay cả chân cũng quên đắp, Trần Uẩn Ngọc đem đầu chăn kéo lên đắp cho hần.

Lúc nàng chỉnh góc chăn, một lọn tóc rơi xuống, lướt nhẹ trên mặt làm hấn mở mắt, hấn nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp lấp lánh như vì sao của nàng, gần trong gang tấc. Khoảnh khắc đó không biết hấn đã suy nghĩ gì, mà trong lòng lại có một loại xao động ập tới khiến hấn vươn tay đè đầu nàng xuống. Trần Uẩn Ngọc không phòng bị, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Phủ lên đôi môi mềm mại ngọt ngào, hệt như món ăn ngon nhất trên đời, khiến người khác mê say rạo rức, thiêu đốt trái tim, Kỳ Huy lấy lại tinh thần đẩy nàng ra.

Trần Ngọc Uẩn choáng váng gọi: “Hoàng thượng...”

“Ngủ đi.” Kỳ Huy nói.

Sau đó hấn không nói gì nữa, tựa như nụ hôn đó chưa từng xảy ra.

Trần Uẩn Ngọc sờ mặt mình, nóng như lửa, rõ ràng vừa rồi hấn đã kéo đầu nàng xuống, nàng vẫn còn nhớ mùi vị đôi môi của hấn, lạnh lạnh như băng lại rất mềm mại, không phải mơ, trong mơ không thể nào chân thật thế này được? Nàng liếc qua Kỳ Huy, hấn đang nhắm mắt, môi mím chặt, uy nghiêm nói không nên lời, nàng không dám nói thêm câu nào, cắn chặt môi vùi mình vào trong chăn.

Nàng dựa sát vào hấn, chăn kê chăn khiến mùi hương của nàng ngập tràn chóp mũi hấn, lại nhớ lại cảm giác khi chạm vào môi nàng, hấn thật không thể thoát ra được.

Đêm đó Kỳ Huy gặp một giấc mộng xuân, mơ thấy Trần Uẩn Ngọc bị hấn đặt dưới thân. Nàng nũng nịu khóc, khóc xong lại cười, sung sướng không gì bằng.

Sáng sớm tinh dậy, cả người hấn đều khó chịu, liền kêu Trường Thanh chuẩn bị nước tắm.

Khi Trần Uẩn Ngọc tỉnh lại thì vội kiểm tra lồng ngực của mình, nhận thấy không sao, không còn đau nữa nàng mới thở phào nhẹ nhõm, rồi kêu Vân Trúc, Vân Mai tới hầu hạ mình mặc quần áo. Vừa mới trang điểm xong thì thấy Kỳ Huy đứng bên cạnh, hảnh mặc áo bào màu xanh thẫm trông rất bình thường, kiểu dáng tuy đơn giản nhưng mặc vào người hảnh lại tuấn tú vô song, phong thái xuất trần.

Nghĩ đến nụ hôn tối qua, mặt Trần Uẩn Ngọc ửng đỏ, hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng.”

Kỳ Huy nói: “Nàng không cần đa lễ, dùng đồ ăn sáng thôi.”

Giọng nói hảnh thản nhiên, không có gì khác thường.

Trần Uẩn Ngọc có chút thất vọng, nhưng khi nghĩ đến mấy chuyện nam nữ mà Thang ma ma chỉ bảo cùng với chuyện hảnh bổng nhiên hôn mình, so sánh với nhau thì chuyện này hoàn toàn không có gì to tát, nàng việc gì phải suy nghĩ nhiều? Chẳng lẽ nàng còn mong đợi vào một tên hôn quân như hảnh sẽ vì hôn nàng một cái mà thay đổi sao?

Thấy Trần Uẩn Ngọc như người mất hồn, Vân Trúc thấp giọng nói: “Nương nương, đồ ăn sáng đang chờ người truyền lên đấy ạ.”

Nàng quả thật đã rất đói, từ lúc tỉnh dậy bụng đã réo ròi, Trần Uẩn Ngọc gọi liên tục sáu món, rồi quay đầu hỏi Kỳ Huy được chưa.

“Thế này đủ rồi.” Kỳ Huy nghĩ thầm, từng ấy đồ ăn nuôi heo cũng đã đủ ấy chứ. Ánh mắt hảnh lướt một vòng trên mặt nàng, may mà bình thường nàng cũng không mập nên hảnh mới cho phép nàng ăn nhiều như vậy.

Vân Trúc đi truyền lời.

Tuy rằng phòng ăn đã chuẩn bị từ sớm nhưng vẫn phải đợi một lúc, lúc này, Trần Uẩn Ngọc chẳng biết làm gì nên ngồi trên ghế hải đường len

lén liếc nhìn Kỳ Huy.

Hắn đang tựa người trên nhụyễn tháp, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Da thịt hắn trắng như bạch ngọc, giống như gấm sứ thượng hạng, nàng thầm nghĩ, đúng là người sống trong cung tiếp xúc ít với ánh mặt trời, rồi nàng lại không kiềm lòng được sờ lên mặt mình, chẳng lẽ còn đẹp hơn cả nàng? Nhìn được một lúc nàng liền hỏi: “Hoàng Thượng, bình thường người hay làm gì?”

“Luyện đan.”

Trần Uẩn Ngọc hơi lúng túng, cảm thấy mình nên hỏi thêm một câu nữa: “Hoàng Thượng cả ngày ở phòng luyện đan, vậy cuối cùng có luyện được ra tiên đan không?”

“Nói ra nàng cũng không hiểu.” Kỳ Huy xem thường đáp.

Chẳng lẽ nào thật là loại tiên đan trường sinh bất loại mà mọi người vẫn hay nói đến? Trần Uẩn Ngọc nghĩ đến bộ dạng phát bệnh đêm qua của hắn, hắn không đau lòng là vì gửi gắm hy vọng vào thứ đó sao? Trần Uẩn Ngọc thầm nghĩ, đúng là hồ đồ, nếu như tiên đan có thật thì những đế vương trong lịch sử đã không chết rồi.

Nhưng nàng lại không dám khuyên hắn, đang suy nghĩ xem nên nói gì tiếp thì Thường Bình tới.

Thường Bình dâng cho Trần Uẩn Ngọc một quyển sách, rồi giải thích: “Nương nương, danh sách đồ cưới của người đều ở đây, đồ đạc nay đã chuyển vào Quảng Trữ Ti, nếu nương nương muốn kiểm tra thì có thể gọi nô tài bất cứ lúc nào, hoặc có thể truyền quan sự của Quảng Trữ Ti là Từ đại nhân tới.”

Trần Uẩn Ngọc nhìn qua quyển sách, chỉ thấy trên đó liệt kê chi chít các đồ vật, mào chồn tía, mào long cáo, hai miếng bạch ngọc, một cặp trâm bảo thạch, mười cặp vàng ròng điểm thúy phỉ, mười cặp vàng ròng trúc tiết quyển, một đôi khuyên tai bảo thạch, một đôi khuyên tai ngọc trai, một đôi nhẫn bạch ngọc, một cổ nam trân châu, một cổ hồng bảo, bốn mươi cuộn vải hoa các màu, một chiếc áo xanh thêu phượng hoàng... Những thứ cần có đều có đủ.

Trần Ngọc Uẩn cảm giác bỗng nhiên mình biến thành một người cực kì giàu, có chút mơ hồ, hồi lâu mới đáp lại: “Cảm ơn người.”

Thường Bính vội vàng nói không dám.

Chờ hẵn lui ra, Trần Uẩn Ngọc lại nhìn quyển sách một lúc, đến khi cảm thấy không thể hết xem được, nàng mới giao cho Vân Trúc: “Cất đi.”
Mấy thứ này có nhiều hơn nữa cũng không có lợi ích thực tế nào, nàng có thể dùng những thứ này làm gì chứ, để cho tên hôn quân này nhìn sao, nàng bĩu môi, chắc chắn một lát nữa Kỳ Huy sẽ lại tới phòng luyện đan cho xem.

Nàng ngáp một cái, chờ người dọn cơm lên.

Đồ ăn sáng được mang lên, hương thơm phả vào mũi.

Trần Uẩn Ngọc thích ăn bánh thông vàng nhất, mùi vị của nó rất ngon.

Kỳ Huy ngồi đối diện nhìn nàng, hẵn thầm nghĩ, cái bánh này còn lớn hơn mặt nàng, vậy mà nàng lại có thể ăn hết được.,,

Thế nhưng, dù nàng vẫn nhai kỹ nuốt chậm nhưng vẫn ăn được không ít, ngược lại, Kỳ Huy chỉ ăn vài miếng đã buông đũa.

“Hoàng Thượng, người đã no rồi sao?” Trần Uẩn Ngọc thấy hẵn ăn xong nhanh như vậy, cũng quên luôn phép tắc khi ăn không nói, nàng mới

ăn nửa cái bánh, hơn nửa bát cháo gà rau diếp, vẫn còn có thể ăn một ít nữa, còn Kỳ Huy, chỉ sợ mới ăn mỗi bánh bao nhân tôm hấp lồng tre thôi.

“Ăn no được bảy phần rồi, không thể ăn thêm nữa.” Kỳ Huy thản nhiên trả lời, nhìn đĩa bánh đang bày trước mặt nói “Bánh thông vàng này ăn ngon lắm sao, trẫm lại cảm thấy nó quá ngọt vậy.”

Trần Uẩn Ngọc cười rộ lên đáp: “Cha thiếp rất thích lên rừng, trước kia khi đi du xuân thường mang theo vài gói bánh thông vàng và một bầu rượu, nhưng thiếp không thích rượu, còn bánh thông vàng đó mùi vị lại dở hơn bánh ở đây,hoàng thượng...” Nàng gọi người mang rượu đến rồi giúp Kỳ Huy rót rượu “Người ăn bánh thông vàng, rồi lại uống một ngụm rượu xem.”

Kỳ Huy nửa tin nửa ngờ.

Nhưng khi hần ăn như thế, quả thật mùi vị của bánh thông vàng không giống trước nữa, vị ngọt nhạt đi, mùi thơm của trứng muối trong bánh rõ hơn, không ngấy chút nào.

“Có phải ăn rất ngon không?” Trần Uẩn Ngọc hỏi.

Nàng khẽ cười, khoe miệng cong lên, để lộ hàm răng trắng như tuyết, làm hần bỗng nhớ tới chuyện đêm qua, hần nghiêm mặt bỏ bánh xuống nói: “Dám đem đồ thừa cho trẫm ăn, nàng có ý đồ gì!”

Trần Uẩn Ngọc sửng sốt, gương mặt lập tức đỏ lên.

Nàng nhất thời không có để ý đến, đây đúng là đồ nàng ăn thừa... Nhưng không phải hần cũng không ăn hết sao, nàng cũng đâu có ép hần ăn, nàng rũ mắt xuống nói: “Là lỗi của thiếp.”

Kỳ Huy lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Trên đường gặp phải một vài cung nhân, hoàng môn trong cung lén lút chỉ trỏ cười cợt sau lưng, khiến hai người hầu cận Kỳ Huy là Trường Xuân và Trường Thanh tức giận đến giậm chân, đi đến Văn Đức điện, có Lục Sách canh gác nên cửa vừa đóng lại hai người họ cuối cùng cũng không nhìn được nữa.

“Sau này ta nhất định phải cắt hết lưỡi bọn chúng.”

“Cần gì sau này, bây giờ làm luôn đi, chúng ta giết vài người để như trở bàn tay mà.” Trường Xuân hung ác nói.

“Các người căm phẫn cái gì?” Kỳ Huy nằm ở trên tháp, uể oải nói, “Nếu rảnh rồi thì đi luyện võ đi, còn không thì hãy tìm đến cho trăm mấy con gà chọi tốt.”

Trường Thanh tức run, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, người cũng biết bọn họ đang nghị luận điều gì mà! Bọn họ nói người...”

“Nói cái gì?” Kỳ Huy nhếch mày.

“Nói hoàng thượng bất lực.”

“Bất lực?” Ánh mắt Kỳ Huy lóe lên, “Người nào nói vậy?”

Đường đường là một đế vương, chuyện bất lực hay không, bọn nô tài dám to gan bàn luận sao? Thật sự muốn mất đầu đây mà.

“Có nhiều xàm ngôn như vậy lắm, nô tay có ba đầu sáu tay cũng không thể đếm hết, nhưng mà Hoàng Thượng, nô tài đã ghi nhớ trong lòng hết rồi, sau này bọn chúng một người cũng không thể trốn khỏi bàn tay của người đâu.” Trường Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Lại dám bịa đặt như vậy về hoàng thượng, chẳng phải người cũng vì giang sơn xã tắc này nên mới ngậm chịu đựng sao? Hoàng Hậu lại là người Trần gia, người của thái hậu và Tào Quốc công, hoàng thượng là không thêm chạm vào thôi.”

Những lời này khiến lồng ngực Kỳ Huy rất khó chịu, sắc mặt hắc cũng lạnh xuống.

Trường Thanh lo sợ bất an, hắc hoàn toàn không biết mình nói sai điều gì.

Kỳ Huy thản nhiên nói: “Cút hết ra ngoài cho trẫm.”

“Vâng.” Trường Thanh sợ hãi, vội vã cùng Trường Xuân lui ra cửa điện.

Kỳ Huy nhắm mắt lại rồi mở ra, hắc nghĩ thầm, đêm qua nhất định là do thân thể hắc không khỏe, bị mùi hương trên người nàng làm cho đầu óc mê muội, nên mới hôn nàng, về sau sẽ không có chuyện như vậy nữa!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trần Uẩn Ngọc: Hừ, sau này nhất định chàng sẽ lại bị mê muội đầu óc nữa!

Kỳ Huy: Không hôn đầu, nhưng hôn thân. (mê muội đầu óc = hôn liễu đầu)

Trần Uẩn Ngọc: ...

Hôn nhẹ rồi, bắt tim đi ^_^~~~

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 8

Загрузка...

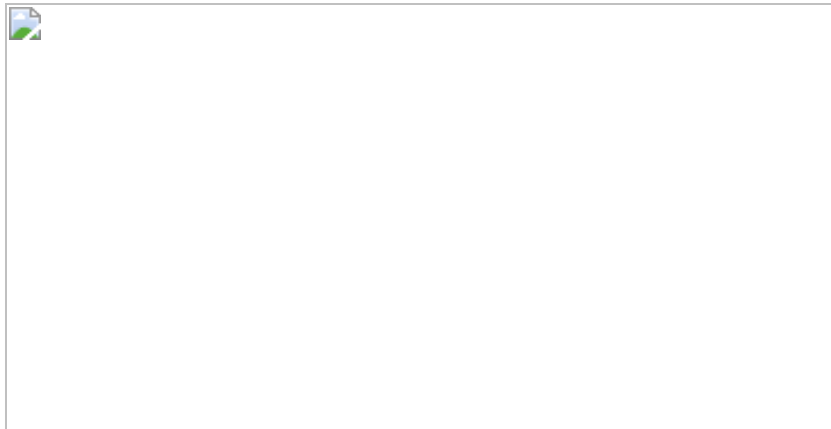
Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 9

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch

sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 10

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 11

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 12

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 13

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 14

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 15

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 16

 Edit & beta: Xuxoan91 & Hoa Tuyết

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 17

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam
dtv-ebook.com

Chương 18

Edit & beta: Xuxoan91 & Hoa Tuyết

Ánh mắt nàng trong suốt, không hề chớp mắt nhìn mình, không giống như đang nói đùa.

Kỳ Huy nói: “Đừng đến quấy rầy trăm.”

“Sao lại quấy rầy chứ.” Trần Uẩn Ngọc biết hẳn không cho phép nên thuyết phục, “Thiếp sẽ ngủ trong chăn của mình, chỉ chuyển lại gần hơn một chút để tựa vào đầu hoàng thượng thôi.”

Kỳ Huy liếc nhìn nàng.

Nàng chỉ mặc trung y, mùa này trung y còn rất mỏng, nàng quỳ bên cạnh hẳn, hơi khom người, vòng một đầy đặn, vòng hai mảnh khảnh, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta nghĩ miên man, nàng còn muốn nằm gần như vậy, chẳng biết có chủ ý gì nữa? Lẽ nào vừa rồi thái hậu bảo nàng sao, không thể nào.

Hắn hỏi: “Rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

Nghe vậy, Trần Uẩn Ngọc không kiềm lòng được nói lí nhí: “Thái y vừa nói, bên cạnh hoàng thượng không thể không có người, tuy rằng thiếp và ngài nằm cùng giường nhưng khoảng cách hơi xa, còn cách một cái chăn

nữa, thiếp hoàn toàn không thể biết hoàng thượng có ổn hay không, cũng không nghe được âm thanh gì, nên thiếp muốn nắm gần một chút.”

“Hoàng thượng, được không ạ?” Nàng thỉnh cầu.

Kỳ Huy không nói gì.

Trong điện nhất thời yên tĩnh, không khí dường như ngừng lại, chỉ có tiếng côn trùng kêu bên ngoài.

Một lát sau, hần mới thản nhiên nói: “Nàng sợ tối nay trẫm chết sao?”

Câu này quá xui xẻo, Trần Uẩn Ngọc không dám nói thật, nên chỉ cúi thấp đầu, cắn môi.

Kỳ Huy đột nhiên khẽ cười.

Giọng cười này hơi kỳ lạ, không nói rõ là vì sao như có chút thâm lương và tự giễu, Trần Uẩn Ngọc rụt vai lại, thấy hơi hối hận về những lời nói của mình, ngộ nhỡ chọc giận Kỳ Huy chẳng biết sẽ như thế nào đây, dù sao hần cũng là một người hi nộ thất thường, tuy rằng gần đây biểu hiện không tệ nhưng thực chất bên trong vẫn là một hôn quân.

Trần Uẩn Ngọc đang miên man suy nghĩ thì nghe Kỳ Huy nói: “Trẫm cho phép nàng đấy.”

Giọng nói kia ôn hoà đến bất ngờ làm nàng nhất thời vô cùng vui sướng, lập tức xoay người lấy gối tới, nằm sát bên Kỳ Huy. Chỉ là nàng vừa mới nằm xuống, còn chưa kịp đắp chăn đã bị hần đè xuống rồi hôn lên môi, vô cùng dịu dàng, dịu dàng hơn bao giờ hết.

Hần nhẹ nhàng chạm cánh môi nàng, nhẹ nhàng mút vào, dường như sợ làm nàng đau.

Giống như phiêu đảng trong dòng nước ấm áp, trái tim nàng run rẩy, thân thể cũng dần dần mềm nhũn, từ từ, nàng cảm nhận được hần không ngừng hôn lên môi nàng, hôn lên cả mắt nàng, mũi nàng, thậm chí còn di chuyển xuống cổ nàng. Trần Uẩn Ngọc chột run rẩy, nàng không biết sao cơ thể lại ngứa ngáy như vậy, môi lưỡi hần dán lên rồi hôn quanh cổ nàng làm cả người nàng đều đang run lên, nàng cuộn người lại run run nói: “Hoàng thượng, đừng...”

Giọng nói yêu kiều ngọt ngào, chui vào trong tai, gõ vào tim làm dục vọng của hần dần vọt lên tới đỉnh điểm, Kỳ Huy nhìn chăm chăm thân thể đang cuộn lại của nàng, phát hiện mình đã làm chuyện sai lầm. Vốn dĩ ở trên giường hần luôn rất quy củ, ngủ tách ra, chưa bao giờ chạm vào nàng, ban ngày thân mật nhất cũng chỉ hôn môi, nhưng vào giờ khắc này, chẳng phải đơn giản như vậy nữa.

Hần muốn nàng.

Hần muốn không quan tâm gì nữa mà muốn nàng, nhưng... thời cơ chưa thích hợp, sức khỏe cũng chưa được, muốn nàng thì hậu quả sẽ khó mà lường được, hần cắn răng xoay người nằm xuống, ngây ngẩn nhìn lên nóc màn trướng.

Cả người hần rất khó chịu, so với bị bệnh còn khó chịu hơn.

Thân thể mềm mại vừa nãy còn khắc sâu trong đầu không gạt đi được, bàn tay hần hình như còn đụng tới một điểm trước ngực nàng, một loại cảm xúc khó diễn tả... Không thể suy nghĩ tiếp nữa!

Hần cố hết sức giữ bình tĩnh lại.

Trần Uẩn Ngọc hoàn toàn không biết gì cả, chỉ cho rằng Kỳ Huy mệt mỏi muốn ngủ, nên thở phào nhẹ nhõm, vì vừa rồi thật sự quá nhột nhạt, nếu tiếp tục nữa không biết làm sao chịu được, nàng kéo chăn qua đắp lên

người mình rồi nói: “Hoàng thượng, ngài yên tâm nghỉ ngơi đi, thiếp sẽ chăm sóc ngài.”

Nghe thấy thế, Kỳ Huy lại thật sự có cảm giác muốn giày vò nàng.

Nàng là tên đầu sỏ gây chuyện, chưa bao giờ hiểu được chuyện này, hôm nay thay vì nói chăm sóc, còn không bằng nói gây hoạ, ngày mai sẽ không cho nàng tới gần nữa!

Kỳ Huy xoa tạp niệm ra khỏi đầu, nhắm mắt lại.

Hai người ngủ đến trưa mới tỉnh lại, Kỳ Huy vốn bị bệnh nhưng hôm sau vẫn bình thường, ngược lại, Trần Uẩn Ngọc lại xụi lơ như không xương, cung nhân cho rằng nàng ngã bệnh nên vội vã cho mời thái y. Kỳ Huy khó hiểu, đưa tay sờ trán nàng: “Bị bệnh sao? Sao một không có tinh thần gì hết vậy?”

“Cuối cùng cũng tỉnh.” Nàng xoa xoa mắt, cảm thấy mắt rất đau, “Thiếp có cảm giác như chưa từng ngủ, vừa nhắm mắt mở mắt đã thấy trời sáng.” Tối qua nàng thức giấc quá nhiều lần, lúc thì nghe hô hấp của hăn, lúc lại dò xét hơi thở của hăn, sao có thể ngủ ngon được.

Hăn giật mình: “Thì ra thật sự chăm sóc trẫm sao?”

“Thiếp đã nói sẽ canh chừng, còn có thể nói bậy sao?” Trần Uẩn Ngọc cười nói, “May mà hoàng thượng không sao cả.” Cuối cùng cũng bình an vượt qua một đêm!

Hăn nhìn nụ cười tươi của nàng, trong nháy mắt, nụ cười kia dường như có thể chiếu đến đáy lòng hăn, xoa tan mọi lạnh giá. Kỳ Huy rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Đêm nay không cho phép như vậy nữa, thái y cũng không nói là lúc ngủ cũng phải có người chăm sóc, nàng là đồ ngốc à? Đừng làm bản thân bị bệnh, còn muốn trẫm phải chăm sóc lại cho nàng sao?!”

Trần Uân Ngọc kinh ngạc: “Thiếp mà bị bệnh, hoàng thượng sẽ thật sự chăm sóc cho thiếp sao?”

Kỳ Huy ngậy người.

Lời nói khách sáo cũng nghe không hiểu sao?

“Nếu thiếu cung nhân thì xin mẫu hậu đưa thêm mấy người nữa, dù sao họ cũng biết cách chăm hơn hơn.” Kỳ Huy đứng dậy mặc quần áo.

Trần Uân Ngọc hừ một tiếng, thầm nghĩ nàng không ngủ ngon cả đêm chỉ vì chăm sóc hần, kết quả đến phiên nàng bị bệnh hần lại phải tay. Được thôi, hần nói buổi tối không cần chăm sóc vậy thì nàng không chăm sóc nữa, có vẻ hần cũng không sao rồi, hơn nữa bảo nàng mỗi ngày đều làm như vậy thì đúng là nàng không chịu nổi thật.

Trần Uân Ngọc ngáp một cái rồi nằm xuống, nói với Vân Trúc: “Chóng mặt quá, ta ngủ tiếp một chút đây.”

Vân Trúc đi tới đắp kín chăn cho nàng.

Kỳ Huy ngoảnh đầu nhìn lại, thấy nàng đã mắt nhắm lại, tóc dài đen nhánh, gương mặt tuyết trắng, cánh môi đầy đặn, hết như một đoá thủy tiên rung động lòng người.

Nhất thời hần cũng không biết trong lòng đang có cảm giác gì, vừa muốn cứ ngắm nàng thế này mãi, lại vừa không muốn nhìn thấy nàng nữa, hần do dự một lúc mới xoay người đi ra ngoài.

Lúc này Trường Xuân bỗng đi tới ghé vào tai hần nói nhỏ mấy câu.

Kỳ Huy trầm mặt xuống.

Tính ra ở trong cung, kẻ lớn lá gan nhất chính là Tưởng Thiệu Đình, nữ nhân của hoàng đế mà hần ta cũng dám mơ tưởng, năm lần bảy lượt tiếp

cận, bây giờ lại còn dám âm thầm bày mưu tính kế như vậy, sau này chẳng biết sẽ làm ra thủ đoạn gì, hẳn dặn dò: “Người bảo Thường Bính chọn vài người nhanh nhẹn theo dõi hẳn ta, và bảo vệ chỗ của hoàng hậu luôn.”

Trường Xuân lập tức tuân lệnh.

Kỳ Huy đứng ở cửa đại điện, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, ánh mắt loé lên, bây giờ hẳn còn có thể quản, nhưng nếu hẳn chết rồi thì không biết nàng sẽ phải làm sao đây. Nghĩ vậy, hẳn lại bật cười, với tình trạng trước mắt mà hẳn còn có thể quan tâm nhiều như vậy sao? Làm được chuyện nên làm, có lẽ đã là điều may mắn lắm rồi

**

Đến tháng tám, phủ Tào quốc công có chuyện vui lớn, bày yến hội linh đình, toàn bộ kinh thành đèn đuốc sáng trưng, nghe nói khi thế tử đến rước Lục đại cô nương, còn lệnh cho tất cả tùy tùng giơ cao đuốc, rải tiền mừng cho cả thành, phô trương còn hơn cả hoàng tử đón dâu là mọi người cực kỳ hâm mộ.

Nhưng tới tháng chín lại xảy ra một chuyện, nhưng tình thế hoàn toàn ngược lại, không có dấu hiệu gì báo trước, vậy mà Ngô thái hậu đột nhiên cất chức Hoàng tướng quân do Tào quốc công tiến cử lần trước, thay bằng trí sĩ Vũ Hữu Niên, còn thăng chức cho hẳn làm thống soái hai tỉnh.

Trước kia Vũ Hữu Niên là phó tướng của Diêu Quang, Diêu Quang là một quân sự kỳ tài, đáng tiếc tuổi tác đã cao, mắc bệnh qua đời, Vũ Hữu Niên sau đó được rất nhiều người ủng hộ, chỉ là vận khí không tốt, bị thương ở chân trong một trận chiến nên phải rời khỏi chiến trường, mà bây giờ lại bỗng cho gọi hẳn quay lại, chỉ huy quân đội trước kia của Diêu Quang, đây không phải là để hẳn nắm giữ toàn binh quyền sao? Hơn nữa sau này Tào quốc công sẽ không còn chút quyền hạn nào nữa!

Tào quốc công thiếu chút nữa ngắt xiu, thực sự không thể đợi được, vội vã vào Từ An cung cầu kiến.

Ai ngờ Ngô thái hậu không chịu gặp hẳn.

Tình thế thật sự rất nghiêm trọng, Tào quốc công suy đi nghĩ lại rồi quyết định đi tìm thái giám chấp bút Thường Bính.

“Ôi chao, sao ngài tới đây?” Thường Bính đang nghỉ ngơi, thấy ông ta đến thì vội đứng lên châm trà cho ông ta, “Mấy ngày nay thái hậu nương nương không khỏe nhiều, vì vậy không muốn gặp ai.”

Cái cố này cũng quá nhàm chán rồi, Tào quốc công vén áo bào ngồi xuống, cười cười nói: “Công công, ta và người thân cận xưa nay, đừng nói mấy câu khách khí này nữa. Tình thế bây giờ, người nhìn xem, sợ rằng tỷ tỷ đã hiểu lầm gì ta rồi, chỉ là nghe Thái Dung kia...” Hẳn nghĩ ngờ đó là chú ý của Thái Dung, “Thái đại nhân, công công cũng biết tính tình hẳn thế nào mà.” Ông ta hơi nghiêng người, “Bình sinh hẳn ghét nhất loại người nào, người biết rõ hơn ta mà.”

Thái Dung ghét nhất là hoạn quan!

Rõ ràng mục đích ông ta tới đây là châm ngòi ly gián, Thường Bính cũng giả vờ tỏ ra tức giận.

Tào quốc công nâng chung trà lên uống một hớp, nói tiếp: “Công công, ta và người đang ở trên một con thuyền đó.”

Thường Bính đảo mắt: “Quốc công gia, ngài muốn biết vì sao thái hậu không gặp ngài à?”

“Công công quả là người thông minh.”

Thường Bính cười nói: “Nương nương đối với nô tài ân trọng như núi, chỉ sợ nô tài không có gì để nói.” Ông cầm nắp trà gảy gảy bọt trà, “Có điều thời gian trước nương nương có gặp qua một người, hẳn tên gì nhỉ? Chao ôi, nô tài không nhớ rõ lắm, hình như là một người họ Phong đến từ Kim Lăng.”

Phong Thích Cổ?

Cả người Tào quốc công chấn động, khê quát: “Ai đã dẫn hẳn vào cung?”

“Điều này nô tài không biết, có điều dạo này thái hậu rất tin tưởng Thái đại nhân, chuyện này ngài cũng biết mà.” Thường Bính hí mắt, “Nô tài còn có việc, xin cáo từ.”

Nói xong, ông đứng dậy đi ra ngoài.

Tào quốc công đứng lên nhưng chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã.

Phong Thích Cổ có tài may vá, rất lâu về trước, ông ta đã từng muốn Ngô thái hậu xưng đế, cảm thấy thiên thời địa lợi nhân hoà, ngay cả long bào cũng đã định may, kết quả Ngô thái hậu lại không chịu. Ông ta vô cùng buồn bực, trong lòng cứ cảm thấy đây chỉ là chuyện sớm muộn, cho nên lại tìm người may long bào, đến khi đó nếu Ngô thái hậu không muốn thì tự ông ta sẽ mặc vào và thay thế bà làm chủ giang sơn.

Ai ngờ Thái Dung lại có thể vạch trần chuyện này.

Tào quốc công lau mồ hôi, lại đi đến Từ An cung lần nữa, tên tiểu hoàng môn chỗ Ngô thái hậu vẫn nói câu cũ nên ông ta không ở lại quấy rầy nữa mà rời khỏi hoàng cung.

Tiểu hoàng môn bước nhanh đi vào, nhẹ giọng bẩm báo.

Ngô thái hậu cười nhạt, người đệ đệ này phải chăng nghĩ bà quá ngu ngốc, mấy năm qua, đều do bà quá dung túng hẳn, làm dã tâm hẳn càng ngày càng lớn, nhưng Đại Lương này, từ sau khi Kỳ Diễm sinh bệnh, đều do một tay bà chống đỡ, mặc dù Ngô Thuận có giúp đỡ, nhưng giang sơn này còn chưa tới phiên hẳn tranh giành, đây là giang sơn của Kỳ gia, là giang sơn của nam nhân bà yêu thương nhất, dù muốn đoạt thì trên đời này cũng chỉ có bà mới đủ tư cách!

Nghĩ tới chuyện tình cảm tử đệ phải rạn nứt, trong lòng bà lại vô cùng phiền muộn, uống một viên tĩnh tâm hoàn rồi được Thang ma ma đỡ đi nghỉ ngơi.

Trong mơ, bà lại gặp Kỳ Diễm, ông ngồi bên hồ sen, cả người mặc áo bào trắng, thoải mái thả câu, sau khi hạ triều, có đôi khi ông sẽ như một công tử thế gia, có sở thích tao nhã... Ngô thái hậu từ xa nhìn thấy, trong lòng vui mừng, định đến trò chuyện cùng ông, hỏi ông đã câu được cá gì rồi, bỗng nhìn thấy ông đột nhiên giật cần câu lên.

Một con cá nhỏ cỡ bàn tay bị quăng lên, cùng lúc đó một giọng nói dịu dàng vang lên: “Hoàng thượng, con cá nhỏ như vậy hay là thả nói đi đi.”

Trong lòng bà chấn động, đưa mắt nhìn sang thì thấy một bóng dáng rung động lòng người, nàng ta mặc váy sam xanh nhạt, bên hông đeo đai lụa tung bay trong gió, trông không rõ dung nhan, không hiểu sao, cổ họng Ngô thái hậu chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ, bà gần như gào thét lên.

Thấy bà gặp ác mộng, Thang ma ma vội vàng cúi người khẽ gọi.

Ngô thái hậu mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi, bà nhìn chằm chằm Thang ma ma, há miệng thở dốc, đột nhiên kêu lên: “Lưu... Nguyệt, Lưu Nguyệt!”

Thang ma ma khiếp sợ.

Nữ nhân Dương Châu Lưu Nguyệt này từng ở trong cung hai năm, sau khi hạ sinh thái tử Kỳ Huy thì biến mất không ai tìm thấy.

Trong trí nhớ, lúc đó thái hậu nương nương đã gần như điên cuồng, vội vã đi gặp tiên đế, hôm ấy trong điện có tiếng đồ đạc bị đập tung tóe, về sau tiên đế qua đời, không ai nhắc tới Lưu Nguyệt nữa, ngay cả bản thân thái hậu... Người này y như cát bụi trên thế gian, bị gió cuốn đi, dường như chưa từng tồn tại.

Thang ma ma không ngờ rằng, đã qua nhiều năm như vậy mà thái hậu lại bỗng nhắc tới người này.

Nhất thời bà chẳng biết đáp lại thế nào.

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 19

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 20

Edit & beta: Xuxoan91 & Hoa Tuyết

Chân Trần Uẩn Ngọc mềm nhũn suýt ngã.

Tuy lá gan nàng không nhỏ, nhưng hình như nữ nhân trời sinh sợ rắn, không ngờ Phó đại phu lại nuôi rắn, mà rắn này có thể trị hết bệnh của Kỳ Huy không? Khó có thể tưởng tượng được!

Tuy nhiên trong lòng Phó đại phu đã có dự tính từ trước, ông nói sẽ châm cứu cho Kỳ Huy kết hợp với uống thuốc, cách ba ngày thì vận công ép máu độc tới một chỗ rồi cho hai con rắn nhỏ hút, còn nói đây là thứ chúng thích nhất. Trần Uẩn Ngọc nghe mà kinh hồn bạt vía, ông còn nhắc tới một loại rắn kỳ quái khác, rất to lớn, bình thường chỉ ăn mấy loại cây thuốc quý báu, lấy máu của nó bồi bổ thân thể là có thể khỏi hẳn.

Trần Uẩn Ngọc rất hồi hộp, tim đập nhanh, nghiêng đầu nhìn Kỳ Huy, thấy sắc mặt hần bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ gì. Có điều người này do Lục Sách tiến cử, nhất định sẽ không làm hại hắn, nghĩ thế, nàng lại có phần hy vọng, trong cung thái y nhiều như vậy mà không chữa khỏi, phương pháp kỳ quái này không chừng lại có tác dụng.

Quả nhiên Kỳ Huy để ông ta ở lại trong cung.

Sau đó Ngô thái hậu cũng biết chuyện này, tuy không yên tâm về một đại phu đến từ nơi hoang dã đến, nhưng Kỳ Huy lại nhất định muốn thử,

nhớ đến chuyện lần trước hẳn ngắt xiù, cuối cùng Ngô thái hậu cũng mềm lòng đồng ý.

Thoáng một cái đã tới lập đông, buổi tối tuyết nhẹ nhàng rơi, phủ lên mái hiên một mảng trắng xoá.

Tào quốc công đứng trước cửa sổ, tay cầm một bình rượu ngon, trong lòng rất không thoải mái.

Anh vợ của hẳn, ngũ quân đô đốc Tưởng Phục đã uống cùng ông ta nửa vò, lúc này thở dài nói: “Muội phu, tình hình gần đây rất bất lợi với chúng ta, chớ trách ta lắm miệng, thái hậu nương nương chỉ là đàn bà con gái, trước giờ vốn không hiểu chính sự, nhưng lại ham mê quyền thế, nắm chặt không buông, Đại Lương sụp đổ như ngày hôm nay đều do một tay bà ta tạo thành, nếu như ngài nắm quyền thì đã khác...”

“Người cầm miệng cho ta.” Tào quốc công quay đầu nói, “Bất kính là tội lớn, người đừng ăn nói bậy bạ.”

Đúng là đồ lòng dạ Tư Mã Chiêu, còn giả vờ trước mặt ông, Tưởng Phục cười cười: “Nếu như ngài vẫn muốn cúi đầu xưng thần, thì cứ coi những lời ta nói bây giờ là gió thoảng mây bay đi. Dù sao thái hậu cũng là người nhà ngài, không trọng dụng ngài thì cũng sẽ chừa cho ngài một miếng cơm. Không giống Thái Dung, cả ngày sơn hào hải vị, lần trước lại vừa đề bạt mấy học trò của hẳn, thậm chí còn tiến cử cả võ tướng đấy, ta thấy tuy ta là đô đốc có danh tiếng nhưng sớm muộn cũng khó giữ được, đến lúc đó thế nào cũng phải giao binh quyền ra.”

Thái Dung!

Tào quốc công suýt bóp nát ly rượu.

Ông ta vừa bị thái hậu lạnh nhạt, Thái Dung đã nhân cơ hội đoạt quyền lợi, làm không ít người phản bội ông ta.

“Chỉ dựa vào mồm mép của người thì có thể làm được chuyện gì?” Tào quốc công thong thả đi vào giữa phòng, “Ta không tin Thái Dung không có nhược điểm gì!”

Tưởng Phục nhếch mày nói: “Lão hồ ly Thái Dung này giấu đuôi tốt, hơn nữa cho dù có chút vết nhơ thì con người chẳng ai là hoàn hảo cả, sợ rằng thái hậu nương nương cũng sẽ không trị tội hắn đâu. Năm đó thái hậu giám quốc, bị nhiều đại thần phản đối, là nhờ một tay hắn nâng đỡ lên.”

Tào quốc công vung tay ném ly rượu vỡ nát: “Lão tử vì bà ta hai tay nhuộm đầy máu tươi! Anh quốc công, Lục Cẩm Lâm, không phải người nào cũng là lão tử giết hay sao?” Ông làm tất cả đều vì người tử tử này, nhưng bà lại tin tưởng Thái Dung chằm ngòi ly gián, đối phó đệ đệ ruột, càng nghĩ ông càng căm tức, híp mắt nói: “Người đi tra hành tung của Ngụy quốc công cho ta.”

Bây giờ dựa vào binh mã trong tay ông, muốn khống chế kinh thành không khó, nhưng cả giang sơn không chỉ có kinh thành, mà là tất cả đất đai rộng lớn bên ngoài kinh thành, ông đột nhiên cảm thấy Ngô thái hậu phân công Ngụy quốc Công có lẽ là có ý đồ riêng... Hai mươi vạn binh mã kia không nằm trong tay ông ta, nếu đánh vào kinh thành, e là khó có thể ngăn cản.

“Nếu hắn ở xa, thì sẽ là cơ hội tốt của chúng ta, đến lúc đó đem Thái Dung...” Ông bẻ tay răng rắc, sau khi Thái Dung chết, Ngô thái hậu nhất định sẽ đại loạn, ông lại hành động bất ngờ, chắc chắn có thể đại thắng!

Tưởng Phục gầm hiếu, cáo từ.

Lục Sách nằm trên nóc nhà, cả người đầy tuyết, gần như đã thành một người tuyết, ngay cả hô hấp cũng ẩn trong tuyết, hắn biết ngay hôm nay Tưởng Phục đến phủ quốc công, chắc chắn có mưu đồ.

Tào quốc công này quả nhiên thủ đoạn độc ác, có điều chỉ là chó cùng dứt đuôi, vừa lúc gậy ông đập lưng ông. Lấy tay nhẹ nhàng phủi rơi bông tuyết, lắng nghe động tĩnh xung quanh, thấy hộ vệ tuần tra vừa đi qua, Lục Sách tung người lên rồi đáp xuống phía xa, sau đó nhanh chóng biến mất bên ngoài tường cao, trên mặt đất, ngay cả một dấu chân cũng không có.

Mà lúc này, ngoài thành trăm dặm, Ngụy quốc công Dương Tư Trung đang dẫn đầu đội quân, đi thẳng về phía kinh thành.

Thế tử Dương Lăng nhìn đội quân dài uốn lượn như rắn, nhíu mày nói: “ Nếu từ phủ Hoài Khánh đi đến đường Thái Nguyên này thì chỉ sợ sẽ bị người khác phát hiện... Nhưng nhi tử nhớ không nhầm, hình như tri phủ Hoài Khánh là học trò của Thái Dung, thủ tướng Thái Nguyên lại là thân tín của Tào quốc công.”

“Con nhớ không nhầm đâu.” Ngụy quốc công khen ngợi, “Nhưng chính vì nguyên nhân này, con mới phải đi...”

“Cái gì ạ?” Dương Lăng ngẩn ra, nhưng chợt phát hiện phụ thân đang nói hẩn, mà không phải là bọn họ, liền hiểu ý của phụ thân muốn hẩn một mình dẫn một nhánh quân, tạo hiện tượng giả, che mắt Thái Dung và Tào Quốc Công, còn phụ thân thì sẽ tiếp tục về kinh thành trước.

“Vượt qua đỉnh núi này, chúng ta mỗi người một ngã, ta sẽ thay đổi tuyến đường, đến Nhữ Ninh, rồi sang Kim Hà, tri phủ Đông Xương là bạn cũ của ta, khi còn bé con đã từng gặp một lần, ta sẽ đóng quân ở gần đó chờ tin tức trong kinh, còn con phải đến ngã Mã Quan*.” Ngụy quốc công dặn dò nhi tử, “Nhất định phải thật cẩn thận, nếu gặp chuyện cũng đừng làm càn, nhớ nghĩ kỹ rồi mới hành động.”

(*) Mã Quan (tiếng Trung: 马关县 Mǎguān Xiàn) là huyện Tây Nam của châu tự trị dân tộc Choang, Miêu Văn Sơn, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

Nghe Vũ Hữu Niên ở Chiết Giang đánh thắng trận, một thời gian sau cũng sẽ dẫn binh hồi kinh, nhưng Dương Lăng thầm thấy lo lắng, hẳn biết đây là một trận đánh ác liệt, dù sao kinh thành chỉ còn ba đại doanh, nếu có thể tiến hành theo kế hoạch thì không sao, nhưng nếu không thể thì thật khó biết được khả năng thắng bại. Hắn thấp giọng nói: “Phụ thân, người thật sự nghĩ kỹ chưa?”

Ngụy quốc công không nói gì.

Trong đầu ông hiện lên một người, sáu năm trước, hẳn đưa mẫu thân và nữ nhi đi Nguyệt Am nghe kinh, khi trở về gặp được Kỳ Huy trên sườn núi, lúc đó cũng vào khoảng thời tiết này, cả người thiếu niên mười bốn tuổi phủ một lớp tuyết mỏng, đứng dưới cây thông vẫn còn màu xanh biếc trong trời đông.

Trong nháy mắt, ông gần như cho rằng đang nhìn thấy tiên tế.

Năm đó được tiên đế bí mật căn dặn, ông, Anh quốc công và Lục Cẩm Lân thề phải bảo vệ giang sơn của Kỳ gia, đã định ngày khởi sự, kết quả trước ngày xuất phát, ông lại nhận được tin tức Tào quốc công đã biết được việc này, đang định làm bộ ngựa bắt ve sấu, chim sẻ rình sau lưng, vì vậy ông đã xin rút lui, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, nếu không hành động bất ngờ thì chắc chắn sẽ bị thất bại. Quả nhiên, Anh quốc công và Lục Cẩm Lân đã tử trận trong trận cung biến đó. Ông đành nhịn nhục, diễn một vở kịch trước Ngô thái hậu để có được lòng tin của bà ta, tuy nhiên những năm qua, chưa một ngày nào ông thôi hổ thẹn.

Cho đến khi tiếp xúc với Kỳ Huy, ông mới cảm thấy cuối cùng cũng có thể thoát khỏi bóng tối của quá khứ.

Ông tin vị đến vương trẻ tuổi này ăn nhận kiên nghị này, cuối cùng sẽ dẫn dắt bọn họ có được thắng lợi, quét sạch những kẻ nịnh thần, chấn chỉnh triều đình, làm Đại Lương hưng thịnh! Ai copy truyện này mà không có sự

đồng ý của Hoa Tuyết mình thì cả đời người đó sẽ gặp nhiều xui rủi, sống trong cô đơn nghèo khó. Không Thân!!

Đến tháng mười một, cách tết âm lịch chẳng bao lâu nữa, nếu còn ở nhà thì nàng chỉ mong mau đến lễ mừng năm mới, từ ngày mùng tám tháng chạp, tới ngày tết ông Táo rồi đến đêm giao thừa, mỗi ngày đều rất vui vẻ. Vào khoảng thời gian này phụ thân sẽ viết rất nhiều câu đối xuân, tuy phụ thân không màng danh lợi nhưng tri thức uyên bác, lại viết thư pháp rất đẹp, năm nào cũng có người đến nhà xin chữ, vì vậy ông liền chủ động viết tặng hàng xóm. Còn mẫu thân thì bận rộn chuẩn bị lễ đón năm, phân phó nô tỳ quét dọn nhà cửa, khiến từ trong nhà ra ngoài cửa đều sạch sẽ không một hạt bụi, nơi nơi tràn đầy không khí vui mừng.

Trong cung thì không giống lắm, chỉ có tiểu hoàng môn và cung nhân vội vàng đi đi lại lại, Trần Uẩn Ngọc luôn cảm thấy thiếu cái gì đó, vươn tay đếm, trong cung, tính cả nàng thì chỉ có ba chủ tử, còn ít hơn gia đình bốn người nhà nàng, từ trước đến nay nàng chưa từng thấy bất kì một phi tần nào. Và lại, thái hậu thích thanh tịnh, không thích lộ diện, còn hoàng thượng thì... Trần Uẩn Ngọc nhú mày, Phó đại phu mới trị cho hăn một lần, nàng hỏi thăm thì hăn nói không có tác dụng lắm, nhưng không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy dường như hăn đã khỏe hơn, chí ít ăn uống cũng nhiều hơn trước, cứ tiếp tục như vậy biết đâu hăn sẽ khỏi hăn?

Nghĩ đến ngày mai chính là ngày mùng tám tháng chạp, nàng liền căn dặn cung nhân: “Người đi nói với ngự trù, khi nấu cháo nhớ cho hạt dẻ, đậu đỏ, gạo kê, củ ấu, táo tàu... vào. Để cho hoàng thượng nếm thử cháo bát tịch của Tô Châu, có điều vẫn nên làm những món thường lệ như mọi năm, nếu hoàng thượng không thích thì có thể đổi lại.”

Vân Trúc tuân lệnh, rồi nói với Vân Mai: “Hay là người đích thân đến ngự thiện phòng truyền lời đi, để tránh có sai sót, khiến nương nương mất hứng.”

Vân Mai không nghi ngờ rời đi.

Từ đầu đông đến cuối đông, dù có chậu than, nhưng người hình như dễ đói hơn các mùa khác, Trần Uẩn Ngọc bảo Vân Trúc rót một ly trà nóng, bữa sáng nàng đã ăn bánh đậu nếp và một phần súp trứng.

Vân Trúc liếc mắt nhìn nàng rồi lại nhìn ra cửa đại điện, do dự một lúc rồi nói: “Nương nương, vừa rồi nô tỳ ra ngoài cắt mai thì nhìn thấy một bóng trắng ở đình Vạn Xuân, không biết có phải là Bánh Bao nhỏ hay không, nó chạy trốn nhanh quá, nô tỳ không đuổi theo kịp.”

“Thật sao?” Trần Uẩn Ngọc giật mình, thầm nghĩ lẽ nào con chó nhỏ không chết, đã tự trở về? Chẳng lẽ bức tường nào đó có lỗ hổng không biết chừng, chỉ hy vọng vậy, nàng vội vàng đứng lên, “Người dẫn ta đến đi xem!”

“Vâng.” Vân Trúc đi trước dẫn đường.

Vạn Xuân đình cách nơi này hơi xa, vì vậy Trần Uẩn Ngọc ngồi phượng liền đến đó, khi gần tới nơi, phải đi qua một đường mòn cực nhỏ, phượng liền không đi vào được đành chờ ở bên ngoài.

Hai bên đều là hoa và cây cảnh, nếu vào mùa hè ở đây chắc chắn rất xanh tươi, nhưng lúc này lá cây đã rụng hết chỉ còn những nhánh cây trơ trọi. Trần Uẩn Ngọc nghĩ thầm, nếu chó con tới một nơi như thế này thì quả thật rất khó tìm thấy, cũng không biết nếu mình gọi thì nó còn nhớ mình không? Cũng có thể Vân Trúc đã nhìn nhầm con chó của người khác? Tường thành trong cùng thật sự có lỗ chó sao?!

Đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng động, nàng quay đầu lại nhưng không thấy cung nhân nào đi theo sau, nên vội hỏi Vân Trúc: “Người có nghe thấy gì không?”

Vân Trúc biến sắc.

Trước kia nàng ta bị Tướng Thiệu Đình dùng tính mạng người nhà uy hiếp, nói chỉ cần lừa Trần Uẩn Ngọc đến nơi này để hăn gặp nương nương, nói mấy câu bày tỏ nỗi tương tư, thì hăn sẽ thả người nhà nàng ta. Nàng ta nghĩ cũng không khó, gặp một chút cũng không mất miếng thịt nào, còn tốt hơn là gia đình mình bị mất mạng. Ai ngờ hiện tại nàng cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, chẳng những Tướng Thiệu Đình không lộ diện, mà những cung nhân theo sau hình như đã gặp chuyện gì rồi. Nàng ta thầm nghĩ không ổn, có lẽ bản thân cũng bị lừa, đang muốn nhắc nhở Trần Uẩn Ngọc thì sau đầu đau đớn rồi ngã xuống.

Trần Uẩn Ngọc thấy vậy, theo bản năng muốn hét lên, nhưng người bịt mặt ở đối diện đã lập tức bước tới, bịt kín miệng nàng.

Một mùi hương lạ mãnh liệt xộc vào mũi nàng làm nàng ngất đi tức thì.

Trần Uẩn Ngọc ngã vào ngực Tướng Thiệu Đình, như hoa rơi, hương thơm lan tỏa, hăn cúi đầu, ánh mắt xẹt qua thân thể nàng, hôm nay nàng mặc bộ váy đỏ hồng, bên ngoài mặc áo choàng lông chồn, bộ lông trắng phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, làm nàng càng rực rỡ tựa ánh hoàng hôn lộng lẫy.

Hăn ta không kìm lòng nổi, đưa tay cởi vạt áo nàng, hăn rất muốn có được nàng ngay đây, khiến Kỳ Huy sống không bằng chết, bị kích động như thế thì với thân thể của hăn chắc cũng không thể sống lâu. Hăn ta lại cúi xuống nhìn Trần Uẩn Ngọc trong tay, sau này, hăn ta có thể dùng để đổi phó Kỳ Huy.

Nhưng lý trí nhanh chóng chiến thắng dục vọng, hăn ta ngừng tay lại, bây giờ thời gian quá cấp bách, hơn nữa đã lên kế hoạch xong xuôi, hăn ta đành phải lập tức bỏ đi, thầm nhủ ngày sau còn dài.

Tướng Thiệu Đinh đỡ hông Trần Uẩn Ngọc định bế đi, đúng lúc này một thanh đoản kiếm từ phía trước bay tới, đâm thẳng về phía lồng ngực hắn ta, Tướng Thiệu Đinh nghiêng mình tránh khỏi, khi đứng vững lại thì thấy chẳng biết từ lúc nào Kỳ Huy đã đứng ở đầu kia con đường. Cả người hắn mặc áo bào trắng, tỏa sáng đến chói lóa dưới ánh mặt trời, do đứng ngược ánh sáng nên không nhìn rõ nét mặt hắn, chỉ nghe giọng nói lạnh lùng tựa băng tuyết nghìn năm: “Không cần giữ lại mạng hắn ta, giết cho trẫm!”

Tướng Thiệu Đinh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Lục Sách và Trường Xuân đang lao về phía này, phía sau còn mười mấy cấm vệ đi theo.

Thất bại trong gang tấc!

Sắc mặt hắn ta đại biến, liếc mắt nhìn kỹ Trần Uẩn Ngọc, trong lòng tràn đầy tiếc hận, nhưng tình thế hiện tại rõ ràng quá bất lợi, hắn ta đành xoay người đâm mạnh lên ngực Vân Trúc đã ngất xỉu một kiếm, rồi chạy sâu vào trong đường mòn tẩu thoát.

Kỳ Huy chạy đến, thấy Trần Uẩn Ngọc nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, nên hoảng hốt, vội vàng ngồi xuống kiểm tra hơi thở của nàng, thấy hô hấp vẫn đều đều, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, cúi người bế nàng lên.

Từ xưa tới nay, đây là lần đầu tiên Kỳ Huy bế nữ nhân, cũng không nặng lắm, thật ra nàng lại mềm mại nhẹ nhàng đến vậy, khoé môi hắn bất giác vênh lên. Đi được vài bước, lúc chuyển động làm tay nàng buông xuống, vạt áo bị cởi ra khi này lập tức bung lỏng ta, làm lộ chiếc cổ trắng nõn, thon dài mịn màng.

Nếu vừa rồi hắn đến trễ một bước thì không biết nữ nhân ngọc này có thể bị bắt nạt hay không, nghĩ đến khả năng này, Kỳ Huy liền giận sôi người, hận không thể hung hăng cắn một cái trên cổ nàng.

Hắn bước nhanh tới phượng liễn, chờ đến khi về tới Duyên Phúc cung, hẳn nhất định phải giáo huấn nàng một trận!

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Trần Uẩn Ngọc: Thiếp hôn mê, không thể nghe giáo huấn.

Kỳ Huy: Thật sao? Vậy càng tốt, không phải kêu lớn quá.

Trần Uẩn Ngọc: ... (*> ___<*)

Lê Lê nói ra suy nghĩ của mình:

-Tưởng Thiệu Đình cũng không phải yêu thương A Ngọc thật lòng gì nhỉ?!

-A Huy à, anh muốn “dạy dỗ” A Ngọc thế nào mà sợ A Ngọc kêu lớn vậy?

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 21

Edit : Khánh Vân

Beta: Hoa Tuyết

Do đã tối mà Phúc Duyên cung lại đột nhiên đưa ga trải giường đến giặt, chỉ cần người biết suy nghĩ đều có thể đoán được chuyện gì xảy ra, cộng thêm trước kia có tin đồn Kỳ Huy bất lực, khiến người người chê cười, vậy mà hiện tại đã có thể viên phòng, cho nên tin tức nhanh chóng truyền đi khắp nơi.

Tướng Thiệu Đình từ trong nhà đi ra thì thấy mấy người trong cấm vệ quân xì xào bàn tán, nhưng khi thấy hắn ta lại im thin thít, nên không khỏi dò hỏi: “Lén lén lút lút điều gì? Có chuyện gì nói mau!”

Mấy người này đều là thân tín bên cạnh hắn ta đã lâu nên hiểu rõ tâm tư hắn ta, lại nhiều lần thấy hắn ta lén nhìn Trần Uẩn Ngọc, vì thế ai cũng gục đầu: “Không phải chuyện gì quan trọng ạ.”

“Không có chuyện gì?” Mấy ngày này Tướng Thiệu Đình làm chuyện gì cũng không thuận lợi, vốn đang mang lửa giận trong lòng, thấy bọn họ giấu giấu diếm diếm nên càng thêm tức giận, hắn ta đưa chân đạp một cái, quát: “Rốt cuộc có nói hay không?”

Cấm vệ quân bị hắn ta hỏi tới cả đến mức người run lên, không dám nói dối nữa, dù sao nếu Tướng Thiệu Đình đã muốn biết thì cũng có thể dễ

dàng do la ra, nên hấn đành thưa thật: “Nghe mấy tiểu hoàng môn nói, hoàng thượng... cùng nương nương vừa mới động phòng ạ.”

Tưởng Thiệu Đình như sấm đánh ngang tai, đầu óc ong ong lên, trong lòng đau đớn như bị ai chém, hấn ta nhớ rõ ràng chỉ vừa nãy thôi nàng còn nằm trong ngực mình, chỉ một chút nữa thôi mình đã có thể giữ nàng bên mình mãi mãi, vậy mà kết quả lại... Không thể nào, hấn ta túm lấy cổ áo của cấm vệ quân kia hỏi: “Người nghe được chuyện vô lý này ở đâu? Dám ở trước mặt ta ăn nói lung tung, bạ đặt! Ta phải chém chết người!”

“Đại nhân tha mạng, thuộc hạ thật sự không bạ chuyện, là do thấy Thang ma ma từ Duyên Phúc cung đi ra, sau đó thái hậu nương nương vô cùng vui mừng, đặc biệt căn dặn phòng ăn chuẩn bị canh bổ cho hoàng hậu, hơn nữa khăn trải giường...”

Tưởng Thiệu Đình không thể nghe nổi nữa, đẩy cấm vệ quân ra, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Nhưng hấn ta phải đi đâu đây?

Hoàng cung rộng như vậy, nhưng không có chỗ nào cho hấn ta, nơi hấn ta muốn đến cũng chỉ có một, nhưng đó lại là nơi mà hấn ta không thể bước vào.

Tưởng Thiệu Đình nắm chặt chuôi kiếm, tức đến run cả người, hấn ta hận không thể dùng thanh kiếm này đánh tan nát hoàng cung này.

Nếu như lúc đó hấn ta làm liều muốn nàng ở chỗ đó thì có phải đã xong việc, thế nhưng cuối cùng hấn ta vẫn sợ hãi nên để mất vuột mất cơ hội đó, không, có lẽ khi hấn ta giết Vân Trúc thì cũng nên đâm Trần Uẩn Ngọc một kiếm, như vậy thì Kỳ Huy cũng không thể có được nàng.

Ai cũng không chiếm được.

Nhưng hẳn ta đã không nỡ xuống tay, nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp của nàng kia tươi cười với mình, trong lòng hẳn ta lại vô cùng khó chịu. Hai mươi năm qua, hẳn ta khó khăn lắm mới tìm được một người con gái hợp ý, kết quả lại bị Kỳ Huy cướp mất. Hơn nữa chỉ sợ rằng Kỳ Huy đã đoán được tên thích khách đó là mình nên mới vội vã chiếm lấy Trần Uẩn Ngọc ngay hôm nay, để thị uy với mình! Đúng rồi, Kỳ Huy thực chất không phải là một hôn quân như thể hiện bên ngoài, Tướng Thiệu Đình cẩn thận, nhanh chóng đi ra cửa cung, cười ngửa trở về phủ.

Về đến nhà, hẳn xông thẳng đến thư phòng của Tướng Phục.

“Phụ thân, xin người lập tức xuất binh đánh vào cấm cung!”

Tướng Phục kinh hãi, ông ta thả cuốn binh thư trong tay xuống rồi nhìn con trai mình, không hiểu nó đang nghĩ gì mà lại nói năng hàm hồ như vậy.

“Phụ thân, nhi thần phát hiện Kỳ Huy thật ra không phải là hôn quân như hẳn vẫn giả vờ, hẳn chỉ đang che giấu tài năng, không biết đang mưu tính cái gì.” Tướng Thiệu Đình nghiêm mặt nói, “Phụ thân, người nhất định phải tin con, tên Kỳ Huy này tâm tư âm trầm, ngay cả thái hậu còn bị hắn qua mặt.”

Thực sự là sợ thiên hạ chưa đủ loạn đây mà, Tướng Phục nhăn mày nói: “Thiệu Đình, cha không biết hoàng thượng đắc tội gì với con nữa, lần trước thì ám sát không thành, lần này lại ăn nói không đầu không đuôi, con nói hẳn không phải hôn quân, có chứng cứ gì không?”

“Điều này...” Tướng Thiệu Đình nghẹn lời, hẳn ta không thể nói với ông rằng đây chỉ là trực giác của mình, không thể nói do Kỳ Huy mang con chó mà mình đã tặng Trần Uẩn Ngọc đi mất, cũng không thể nói vì hôm qua Kỳ Huy phá hỏng mưu đồ ngày của mình, như vậy chắc chắn sẽ bị phụ thân mắng vì làm chuyện hoang đường. Nhưng quả thật hẳn cảm thấy tên

Kỳ Huy này giỏi che giấu vô cùng, tiếc là mình hãn không thể làm gì được, không thể tìm ra một chút chứng cứ nào, lại càng không thể nói chuyện viên phòng làm hãn ta không thể chịu đựng được.

Tướng Phục mặt không biểu cảm nói: “Cha chỉ có một đứa con trai là con nên cha đặt rất nhiều kỳ vọng vào con, nhưng dạo này những hành động của con làm cha thật sự thất vọng, sao có thể giao phó trọng trách cho con? Nếu con cứ tiếp tục như vậy, thì e rằng còn không thể làm tròn được cái chức thống lĩnh cấm quân của mình.”

Bị răn dạy một trận, mặt Tướng Thiệu Đình hết đỏ rồi trắng: “Phụ thân, lẽ nào người muốn chúng ta mãi như cá nằm trên thớt, khoanh tay chờ chết thế này sao? Thái hậu nương nương bây giờ rõ ràng đã không tin tưởng dưỡng nữa, lại còn cắt chức của Hoàng tướng quân, chỉ sợ chẳng bao lâu sau sẽ đến phiên người, phụ thân, sao người không cùng dưỡng bàn bạc thêm?”

Nếu đã thật sự muốn động binh đao, thì trước sau việc này gì vẫn phải làm, nhắc nhở sớm cũng không quá đáng, Tướng Phục tới đi lui, sau đó bảo Tướng Thiệu Đình ngồi xuống, nói: “Thiệu Đình, con đừng để tâm tới mấy người trong hoàng cung, mà phải nhìn xa trông rộng hơn, người đáng sợ nhất hiện nay không phải thái hậu mà là Ngụy quốc công, người đang nắm giữ hai mươi vạn binh mã. Cha đã cho người đi thăm dò, chờ đến khi biết được hướng đi của Ngụy quốc công, thì khi đó bất kể là kinh thành hay ngôi vị hoàng đế, chúng ta đều sẽ có thể dễ dàng nắm trong tay, con an tâm đi, chớ có nóng vội, trong giai đoạn này nhất định phải tỉnh táo.”

Tướng Thiệu Đình thầm rùng mình, hãn ta đúng là sơ sót, vẫn là gừng càng già càng cay.

Hãn chỉ muốn đến để bàn chuyện Kỳ Huy nhưng lại không thể chỉ ra điều cần kiêng dè, phụ thân hãn nói cũng không phải không có lý, hãn ta không thể thuyết phục ông được. Nếu bản thân hãn liêu lĩnh điều binh, thái

hậu lại có cầm y vệ và năm đội binh mã trong tay thì hẳn không thể địch lại, nhưng nếu kéo cả phụ thân vào cuộc, mà đụng phải Ngụy quốc công thì hậu quả quả thật không tưởng tượng nổi.

Hắn thở dài thấp giọng nói: “Nhi tử ghi nhớ lời dạy của phụ thân.”

Tướng Thiệu Đình đi ra ngoài, nhìn lên bầu trời đêm thăm nghĩ, giờ chỉ có thể giữ lại mạng Kỳ Huy thêm một chút.

**

Sau khi tắm rửa xong, Trần Uẩn Ngọc càng mệt hơn, tuy rằng đói bụng nhưng lại cảm thấy quá mệt mỏi để ngồi ăn, đến bát canh đại bổ thái hậu căn dặn ngự trù làm nàng cũng không có hứng thú, mới ăn được phân nửa lại quay về giường ngủ. Thang ma ma nói: “Ăn còn chưa tiêu hóa, nường nường đừng vội ngủ.” Trong lòng bà thăm nghĩ, Trần Uẩn Ngọc quả thật là một đứa bé được nuông chiều quá mức, chỉ hầu hạ hoàng thượng một lần đã không chịu được.

Trần Uẩn Ngọc chẳng thể làm gì khác hơn là ngồi lại ăn mấy thêm mấy miếng.

Đến khi ăn xong, nàng đã mở mắt không nổi nữa, bèn tựa người trên tháp mỹ nhân.

Thấy Thang ma ma vẫn đứng trông chừng, Kỳ Huy thản nhiên nói: “Tất cả đều lui xuống đi.”

“Hoàng thượng.” Thang ma ma là người có kinh nghiệm nên thấp giọng căn dặn: “Hôm nay cả hoàng thượng lẫn hoàng hậu nường nường đều đã mệt mỏi, nô tỳ lo lắng nên muốn ở lại hầu hạ, nếu hoàng thượng đã lệnh nô tỳ lui ra thì nô tỳ chỉ muốn nói một câu, chờ tiêu hóa xong thì nên sớm nghỉ ngơi.”

Vừa nghe vậy, mặt Kỳ Huy liền hơi đỏ lên.

Lời này là muốn ám chỉ hẳn không nên chạm vào Trần Uẩn Ngọc nữa, vì thân thể của hẳn, mà cũng vì Trần Uẩn Ngọc, hẳn bực mình nói: “Được rồi, đi đi.”

Hiểu tính hẳn nên Thang ma ma không dám nhiều lời, khom lưng cáo lui.

“Cuối cùng cũng đi hết.” Trần Uẩn Ngọc thở ra một hơi rồi nằm hẳn xuống.

Xem ra hôm nay nàng thực sự mệt mỏi, có lẽ bởi vì quá đau, đúng là trông còn thảm hơn hẳn, Kỳ Huy thấy mà đau lòng, bèn đi sang ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ lên mặt nàng: “Nàng đừng vội ngủ.”

“Sao vậy hoàng thượng?” Nàng lẩm bẫm như nói mơ.

“Chẳng phải nàng từng hỏi trẫm về chuyện đan dược sao?” Kỳ Huy thấy nàng định ngủ nên cúi đầu xuống hôn, ai ngờ hẳn hôn một lúc mà môi lưỡi nàng vẫn lưỡi động đậy, hoàn toàn không đáp lại hẳn. Ánh mắt hẳn lóe lên, đưa tay lần mò xuống váy nàng, lúc này Trần Uẩn Ngọc mới hoảng sợ mở mắt trừng Kỳ Huy, nói: “Thang ma ma vừa nói, hiện tại không thể...” Lúc nàng tắm, Thang ma ma có dặn bây giờ sức khỏe Kỳ Huy còn yếu, không thể làm quá nhiều lần, ít nhưng chất lượng là được.

Mặt nàng đỏ hồng, tay nắm chặt váy cứ như sợ hẳn sẽ lập tức đè mình dưới thân.

Hẳn chưa định đòi nợ nàng vội nhưng nhìn dáng vẻ cảnh giác của nàng, hẳn lại thấy thú vị, Kỳ Huy nay đã biết vị thịt, thật sự muốn đè nàng dưới thân, nhưng bản thân lại không có sức, hẳn đành lôi một cái hộp nhỏ từ tay áo rồi lấy một viên thuốc ra: “Đây chính là đan dược mà bình thường trẫm vẫn dùng.”

“Đây chính là kim đan sao?” Quả nhiên Trần Uẩn Ngọc hiếu kì, cầm lấy đưa lên chóp mũi ngửi, rồi nhăn mày nói: “Vị thuốc đông y nồng thật, không biết có đắng hay không nữa?”

“Nàng uống thử sẽ biết?”

“Thiếp uống được sao?” Trần Uẩn Ngọc giật mình, sắc mặt cứng ngắt.

“Chẳng phải nàng luôn tò mò về việc luyện đan của trẫm sao? Thế nào, ngay cả kim đan cũng không dám ăn còn nói muốn xem trẫm luyện đan?” Kỳ Huy cười lạnh, “Nếu nàng không dám thì lần sau đừng đến đan phòng nữa.” Hắn định lấy kim đan trong tay nàng lại.

Thế nhưng Trần Uẩn Ngọc nắm chặt, nói: “Thiếp uống là được chứ gì.”

“Uống thật sao?” Hắn nhếch mày?

“Thật.” Trần Uẩn Ngọc hít sâu một hơi rồi bỏ viên đan dưng vào miệng, nàng thực sự tò mò về chuyện luyện đan, Kỳ Huy vội ngăn nàng lại, cau mày nói: “Viên này to như vậy, sao nàng có nuốt được? Cẩn thận, chờ ta một chút.”

Hắn đi rót cốc nước đưa tới trước mặt nàng.

Trần Uẩn Ngọc giật mình, hình như đây là lần đầu tiên hắn làm chuyện này, không ngờ còn châm trà cho mình, khóe miệng nàng cong cong, liền nuốt nước và kim đan xuống.

Kỳ Huy thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra thuốc này chỉ để tránh thai, nay thân thể hắn còn chưa hồi phục, không biết nếu có con thật thì có sinh ra một đứa bé có máu độc

giống hần không, vậy nên hần không dám mạo hiểm, nhưng lại không muốn cho thái hậu biết nên đành dùng cách này để lừa Trần Uẩn Ngọc. Mà nay xem ra kẻ ngốc này thật dễ gạt, nếu mình đưa nàng một viên thuốc độc, có phải nàng cũng uống như vậy không?

Hai hàng mày Kỳ Huy nhú lại.

Còn Trần Uẩn Ngọc thì hoàn toàn chẳng biết gì, nàng nhăn nhó mặt mày, đau khổ nói: “Kim đan này thật khó nuốt.”

“Mùi vị như thế nào?”

Nàng lắc đầu: “Thiếp không thể diễn tả được, như đồ ăn cho ngỗng con vậy.”

Hần mỉm cười: “Trẫm chưa từng ăn đồ ăn của ngỗng, giờ quả thật muốn nếm thử.” Nói rồi hần cúi đầu hôn lên môi nàng, đầu tiên là tìm kiếm lưỡi nàng, quả thật có chút vị đắng nhưng hòa trộn với mùi vị của nàng thì lại có thêm vị ngọt.

Trần Uẩn Ngọc nghi hoặc hỏi: “Chẳng phải ngày nào hoàng thượng cũng uống kim đan sao? Sao lại không biết mùi vị?”

Haizz, cuối cùng cũng nhìn ra sơ hở, Kỳ Huy nói: “Đan trẫm luyện ra mỗi lần đều có vị khác nhau, có lúc ngọt, có lúc lại vừa đắng vừa ngọt.”

“Kỳ lạ vậy sao...” Trần Uẩn Ngọc kéo tay áo hần nói: “Giờ thiếp đã uống kim đan rồi, chàng nhất định phải dẫn thiếp đi xem luyện đan nhé.”

Hần không nhịn được cười: “Được.”

Ánh mắt hần dịu dàng trông thật đẹp, Trần Uẩn Ngọc nghĩ thầm, hôm nay hần cười thật nhiều.

Buổi tối đi ngủ, nàng lén lút Kỳ Huy, lấy thuốc bôi ra rồi bôi bừa lên người mình.

Thuốc có mùi thanh mát thoang thoảng, Kỳ Huy không dám tưởng tượng nàng đang làm, thân thể cùng suy nghĩ của hắn đều rục rịch. Nhưng hôm nay cả hai đều đã mệt mỏi. Thang ma ma đã không ngừng căn dặn, mà dạo trước Trường Thanh tới chỗ Phó đại phu lấy thuốc tránh thai, vì lo lắng cho thân thể hắn, nên cũng hỏi thăm một chút, Phó đại phi khuyên không nên nóng vội.

Sau lần này, sợ rằng hắn không chạm vào nàng, cũng không thể ngủ chung chăn nữa... chuyện này quá nguy hiểm. Kỳ Huy nhắm mắt lại, hắn thật hy vọng khi tinh dậy, thân thể đã có thể khỏe hắn.

Đáng tiếc đây chỉ là mơ ước, nhưng dù sao tương lai hắn, cuộc đời hắn cũng đã có chút ánh sáng, hắn cong miệng cười.

**

Ngày hôm sau, hai người đều ngủ đến khi mặt trời lên cao.

Khi Trần Uẩn Ngọc tỉnh lại, cả người nàng đều đau nhức như bị ai đánh, nghĩ đến tên đầu sỏ gây ra chuyện này, nàng liền nghiêng người nhìn sang người bên cạnh.

Kỳ Huy còn chưa tỉnh, mắt nhắm kín, đôi môi mím mím, sắc mặt vẫn tái nhợt như mọi ngày, thật khiến người khác đau lòng, cơn giận của Trần Uẩn Ngọc bay mất. Nàng nhồm dậy nghiêm túc ngắm nghía hắn, nhìn chăm chăm vào hàng mày rồi đến sống mũi, cảm thấy đường nét trên gương mặt hắn tinh xảo như vẽ, còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, không biết nét đẹp này là thừa hưởng từ tiên đế hay mẹ ruột của hắn nhỉ?

Chỉ là dù là người nào thì nàng cũng chưa từng gặp mặt.

Nhìn một lúc, nàng liền bạo gan đưa tay sờ lên mặt hắn.

Gả cho hắn đã được nửa năm, vậy mà nàng chưa từng chạm vào, có điều vừa mới đụng vào, Kỳ Huy lại đột nhiên mắt mở ra, Trần Uẩn Ngọc giật mình, vội vàng thu tay về.

“Nàng làm gì?” Hắn hỏi.

“Thiếp không có làm gì cả, thiếp chỉ muốn xem hoàng thượng có ngủ ngon hay không thôi.”

Có lẽ do mệt mỏi quá nên hắn ngủ say như chết. Kỳ Huy cảm thấy hơi chột dạ nhưng nhìn thấy nàng, tay hắn lại ngứa ngáy không kìm được, liền ôm nàng vào trong lòng, hỏi: “Nàng ngủ thế nào, có còn đau không? Nếu đau thì hôm nay đừng đi đâu cả.”

“Hình như không đau lắm...” Nàng đang nói dở thì bị hắn đè xuống, mặt Trần Uẩn Ngọc nóng lên, có cảm giác muốn chui vào chăn trốn, lắp bắp nói không nên lời.

Thấy cả người nàng cứng ngắc, tim hắn đập như sấm, loại cảm giác này thật khiến người ta say đắm, chỉ là càng vuốt ve nàng thì càng bất lợi mình. Kỳ Huy nghĩ đến còn rất nhiều chuyện quan trọng cần phải làm nên buông nàng ra, đứng dậy mặc quần áo.

Vân Mai dẫn một cung nhân đến rồi bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, đây là người thái hậu nương nương phái tới để thay Vân Trúc hầu hạ hoàng hậu nương nương, tên là Vân Lan ạ.”

Trần Uẩn Ngọc nghe vậy vội vàng đi ra, giật mình hỏi: “Vân Trúc không trở lại nữa sao?”

Người đã chết rồi, sao còn có thể trở lại chứ. Vân Mai chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám nói thật: “Vì nàng ta phải tĩnh dưỡng lâu dài,

bên cạnh nương nương lại không thể thiếu người nên cũng chỉ có thể cử Vân Lan tới thay ạ.”

Nghĩ đến tiểu cô nương kia, vừa khéo léo vừa nhanh nhẹn, không ngờ lại bị thương nặng như vậy, Trần Uẩn Ngọc thở dài nói: “Nếu đã như vậy thì mong nàng ta chóng khỏe lại.” Nói rồi, nàng nhìn sang Vân Lan, phát hiện vóc dáng nàng ta khá cao, trông cũng thanh tú, bèn khẽ cười nói: “Nếu người có gì không hiểu thì cứ hỏi Vân Mai là được.”

“Vâng, thưa nương nương.” Vân Lan lên tiếng trả lời.

Sau khi Kỳ Huy cùng Trần Uẩn Ngọc rửa mặt xong liền đi dùng đồ ăn sáng.

Hôm nay là ngày mừng tám tháng chạp, nên đồ ăn phong phú hơn thường ngày, Trần Uẩn Ngọc cười nói với Kỳ Huy: “Hôm qua thiếp đặc biệt căn dặn nhà bếp nấu một phần cháo tịch bát Tô Châu, hoàng thượng có muốn nếm thử hay không?” Nàng vừa nói vừa đặt đến trước mặt hắn: “Bên trong có bỏ thêm mức táo, ăn ngon lắm.”

Cháo tịch bát Tô Châu? Kỳ Huy nếm thử một miếng, cảm thấy ngọt ngọt dính dính, nên hơi nhăn mày, từ xưa đến nay hắn đã không thích ăn mấy thứ ngọt ngấy thế này.

“Ăn không ngon sao?” Trần Uẩn Ngọc hỏi.

“Cũng tạm được.” Kỳ Huy nói, “Nhưng nếu bỏ ít mút táo đi thì sẽ ngon hơn... Cháo này ở kinh thành nàng chưa thử sao?”

“Năm ngoái đến nhà ngoại tổ mẫu thiếp đã ăn, nhưng vẫn thích cháo Tô Châu hơn.” Tay đang cầm muống của nàng khựng lại, nghĩ đến chuyện cũ ở Tô Châu, lại bất giác nhớ nhà, nàng nhớ lần trước biểu muội tới thăm chắc cũng khiến người nhà an tâm phần nào, nhưng rốt cuộc mình vẫn không được gặp mặt người nhà, không được ăn cháo tịch bát mẹ tự tay nấu.

Thấy nàng đột nhiên cúi đầu buồn bã, chắc là đang nhớ nhà, Kỳ Huy híp mắt, không nói gì.

Đến tết âm lịch, mọi thứ quả nhiên như Trần Uẩn Ngọc nghĩ, dù nghi lễ long trọng, nơi nơi chằng đèn kết hoa, pháo đốt rung trời, nhưng trước sau nàng vẫn cảm thấy thật cô đơn buồn chán, ngay cả bữa tiệc đoàn viên hay ngày mừng một chúc tết, đều chỉ có ba người dùng cơm, thức ăn cũng chỉ phong phú hơn ngày thường vài món, đến cung nhân còn vui vẻ sôi nổi hơn. Nàng ở trong điện nhìn thấy đám Vân Mai, Vân Lan ngồi vây quanh nhau, tuy chỉ một bàn ăn nhỏ nhưng rộn rã tiếng nói cười. Đâu giống như mình, Trần Uẩn Ngọc nghĩ thầm, Kỳ Huy ở trên bàn ăn luôn rất ít nói, mấy ngày nay tâm trạng của thái hậu dường như cũng không được tốt lắm, nên bữa ăn cũng được kết thúc trong vội vã.

Trần Uẩn Ngọc chống má, nhìn ánh trăng cao cao ngoài cửa sổ, thầm nghĩ, vậy mà thoáng cái đã đến tết nguyên tiêu rồi, bây giờ phố phường kinh thành chắc náo nhiệt lắm.

Giờ này năm ngoái, nàng đang cùng phụ thân, mẫu thân và đệ đệ đi xem đèn hoa đăng, phụ thân còn đoán đúng số đèn nên được tặng hai ngọn hoa đăng, nàng với đệ đệ mỗi người một cái, chẳng biết hôm nay mọi người có đi xem đèn nữa không?

Đang nghĩ ngợi thì Vân Lan đi tới, cười tíu mắt nói: “Nương nương, hoàng thượng mời ngài đến đan phòng ạ.”

“Hả?” Trần Uẩn Ngọc kinh ngạc nói, “Bây giờ hoàng thượng đang luyện đan sao?”

“Nô tỳ cũng không rõ ạ.”

Thật kì lạ, Trần Uẩn Ngọc khó hiểu nhưng vẫn khoác thêm áo da chồn rồi ngồi phụng liễn đến đan phòng. Do sợ nàng lại gặp phải thích khách

nên thái hậu phải rất nhiều hộ vệ nhất đẳng đến bảo vệ nàng, có điều cũng không cần thiết lắm vì đạo này nàng không hay ra ngoài.

Phượng liền nhanh chóng tới trước đan phòng, xung quanh tĩnh lặng trống trải, Trần Uân Ngọc vừa bước ra thì thấy trong hậu viện có một ngọn đèn rất to màu vàng nhạt, ở giữa vẽ một con rồng vàng thật dài, đôi mắt to tròn, móng vuốt sắc nhọn, trông thật uy phong lâm liệt. Ánh mắt nàng sáng lên: “Đây chính là đèn khổng minh mà.” Rồi chạy đến trước mặt Kỳ Huy: “Hoàng thượng, ngài cho người làm cái này từ bao giờ vậy?”

“Ngày hôm trước.”

“Nhanh vậy sao? Thiếp nghe cha nói loại đèn này rất khó làm mà.” Nàng đứng sát bên hẳn, nói nhỏ: “Cha còn nói chỉ cần viết ước nguyện của mình bỏ vào trong sau đó thả lên cao thì ước nguyện có thể thành sự thật đấy.”

“Làm sao vậy? Vì sợ có người nghe lén sao?”

“Là sợ bị thần tiên nghe thấy.” Nàng chớp chớp mắt nói.

“Không thể để bị nghe trước được, phải viết ra mới hiệu nghiệm.”

Kỳ Huy đã sớm chuẩn bị giấy và bút mực, nói: “Vậy bây giờ nàng viết đi, rồi chúng ta sẽ thả lên.”

Trần Uân Ngọc không cần suy nghĩ đã cầm bút viết lên một hàng chữ, rồi dừng lại, nghiêng đầu nhìn Kỳ Huy bên cạnh, do dự hỏi: “Hoàng thượng, chàng có biết có thể viết bao nhiêu nguyện vọng không? Nếu như viết quá nhiều có phải quá tham hay không?”

Hắn nhướng mày nói: “Nàng có rất nhiều nguyện vọng sao?”

Trần Uẩn Ngọc thầm nghĩ, thật ra cũng không nhiều, đầu tiên là có thể gặp người nhà nhiều hơn, thứ hai là... ánh mắt nàng dừng trên mặt Kỳ Huy một lúc, thứ hai là hy vọng bệnh của hắn có thể khỏi hẳn.

Ánh mắt nàng dịu dàng như phát ra ánh sáng khiến tim Kỳ Huy khẽ run lên, muốn hỏi nàng ước gì. Nhưng nói ra sẽ không linh nghiệm.

Hắn nói: “Cho dù nàng viết bao nhiêu, thì đều sẽ thành sự thật.”

Giọng điệu chắc chắn như muốn nàng tin tưởng, Trần Uẩn Ngọc tự nhiên cảm thấy an lòng, cười rộ lên, rồi lại cúi đầu viết một dòng chữ, sau đó đợi khô mực thì cuộn nó lại, giấu trong tay áo: “Hoàng thượng, chàng không viết sao?”

Hắn lắc đầu.

Trần Uẩn Ngọc kinh ngạc, cơ hội tốt như vậy thế mà hắn lại bỏ qua? Hắn không muốn cầu thần tiên mau khỏe mạnh sao? Mà thôi, vậy cũng được, dù sao nàng cũng đã cầu xin cho hắn, như nhau thôi. Nghĩ vậy, nàng không để ý nữa, đưa mảnh giấy viết tâm nguyện cho Trường Thanh buộc vào đèn Khổng Minh.

Kỳ Huy ra lệnh cho bọn họ thả đèn.

Trường Thanh cùng Trường Xuân cầm cây đuốc châm lửa, ngọn đèn Khổng Minh từ từ phình càng lúc càng to, trông rất thú vị, thấy vậy nàng cười khanh khách nói: “Nhìn như một lồng hấp to chứa nhiều bánh bao vậy.”

“Nào có lồng nào lớn như vậy?” Kỳ Huy nghiêng người liếc nhìn nàng.

“Thiếp chỉ nói giống thôi mà, tất nhiên là không thể có lồng như vậy rồi.” Nàng nói, “Nhưng cái đèn kia thật sự rất giống lồng hấp bánh bao lớn

nhỉ.”

Nàng tươi cười rạng rỡ, xinh đẹp không nói nên lời, hẳn đang muốn hôn nàng thì nàng đột nhiên giơ tay lên, chỉ vào cái đèn nói: “Hoàng thượng, chàng mau nhìn kia, nó bay ngày càng cao rồi.” Nhìn nó bay như một con chim nhỏ tự do vượt ra khỏi bức tường cung cấm, nàng reo lên “Bay lên bầu trời đi.”

“Thật thú vị!” Nàng xem hồi lâu rồi thân mật cười nói: “Hoàng thượng, hàng năm chàng đều thả đèn Khổng Minh thế này sao?”

“Không phải, đây là lần đầu tiên thả.”

Trần Uẩn Ngọc kinh ngạc.

“Trẫm thích luyện đan hơn, mấy chuyện như thả đèn thế này, trẫm nghĩ chắc nàng sẽ thích.” Khóe miệng hẳn nhếch lên, nhìn nàng hỏi: “Thích không?”

Giọng nói của hẳn trầm thấp quyến rũ, khiến Trần Uẩn Ngọc đỏ mặt, tim cũng đập thành thịch.

“Không thích sao?” Hẳn hỏi.

“Thích.”

“Chỉ nói vậy thôi sao?” Hẳn thoáng cúi người xuống, “Nàng định cảm ơn trẫm thế nào đây?”

Hơi thở của hẳn ép tới gần khiến Trần Uẩn Ngọc mềm nhũn cả người, không biết sao lại không đứng vững được.

Kỳ Huy đưa tay ôm chầm lấy nàng, Trần Uẩn Ngọc liền thuận thế dựa vào tay hẳn.

Hắn nói: “Cảm ơn thế nào?”

Giọng nói của hắn như có thể mê hoặc lòng người, nàng ngẩng mặt hôn phớt lên môi hắn một cái.

Hôn xong, nàng lại muốn trốn nên gục đầu xuống, giống như xấu hổ vì làm sai chuyện gì.

Kỳ Huy nắm chặt tay nàng, rồi để nàng dựa vào lòng mình.

Nàng rúc trong lòng hắn, nghe thấy nhịp tim hắn thì không kìm chế được đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, bỗng nhiên nàng cảm thấy hoàng cung này thật ra cũng không quá lạnh lẽo và buồn tẻ nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tuy rằng cả người đã bị ăn sạch và còn viên phòng nữa.

Kỳ Huy: Vẫn chưa đủ.

Trần Uẩn Ngọc: ...

Khi nghe chỉ huy sứ nói Kỳ Huy đột nhiên dẫn cấm y vệ đến Vạn Xuân đình, Ngô thái hậu giật mình hỏi nguyên do. Lần trước do Kỳ Huy bị hành thích nên bà đã tăng thêm số người tuần tra trong cung, bình thường Kỳ Huy chẳng thèm đoái hoài tới, nay không ngờ lại dùng đến bọn họ.

“Thuộc hạ vừa biết được là do phát hiện một người bịt mặt xuất hiện trong cung nghe nói là muốn hại cho Hoàng hậu nương nương ạ.”

“Cái gì?” Ngô thái hậu nghe vậy liền đứng bật dậy, “Thế nào rồi, A Ngọc có bị thương không?”

Thật không tưởng tượng nổi, ám sát Kỳ Huy không thành lại quay ra đối phó với con dâu bà, buồn cười!

“Nương nương, người chớ lo lắng, hoàng hậu không hề bị thương, chỉ hôn mê bất tỉnh thôi ạ.”

Đứa bé này dịu dàng lễ phép, lòng dạ đơn thuần, Ngô Thái hậu trước nay luôn yêu thích, lại luôn rất quan tâm đến mình, sinh nhật thì viết bách thọ đồ, ngày thường chỉ cần mình hơi choáng đầu thôi con bé cũng hỏi han ân cần, Ngô thái hậu có chút đau lòng nên lập tức đến Phúc Duyên cung thăm. Ai copy truyện này mà không có sự cho phép của mình thì bệnh nặng cả đời, nghèo khổ không góc đầu lên nổi nhé.

Trần Uẩn Ngọc còn chưa tỉnh.

Thấy Kỳ Huy ngồi bên giường, thái hậu bèn tươi cười, đứa con trai này của bà chỉ vì cứu Trần Uẩn Ngọc mà làm ra điều khiến người khác ngạc nhiên như vậy, xem ra cũng có tình cảm đối với con bé rồi. mấy ngày gần đây nghe nói nó đã ăn uống rất tốt, có lẽ ngày viên phòng cũng không còn xa.

“Con cứ ngồi đó đi, ta chỉ tới thăm A Ngọc một chút thôi.” Bà nhìn về phía giường hỏi, “Rốt cuộc đã có chuyện gì, người nào đã làm gì khiến A Ngọc ngất xỉu như vậy?”

“Là mê hồn thuốc.” Kỳ Huy nói, “Nhắc tới cũng thật trùng hợp, lúc con đang trên đường về Duyên Phúc cung thì nghe nói nàng đến Vạn Xuân đình, cho nên bảo Trường Thanh đi báo với nàng một tiếng, kết quả Trường Thanh phát hiện một tên bịt mặt trông rất khả nghi. Cũng không biết hẳn có ý đồ gì, con sợ hẳn chính là tên thích khách lần trước nên gọi cấm vệ đi theo.”

“Thật may quá!” Ngô thái hậu nghĩ mà sợ, “A Ngọc yếu ớt như vậy nếu bị đâm một kiếm thì chẳng biết có qua khỏi không.” Nói xong sắc mặt bà trầm xuống, “Có bắt được tên bịt mặt đó không?”

“Không ạ.” Kỳ Huy thầm nghĩ, lần này cũng là do Tướng Thiệu Đình ở trong cung nhiều năm, lại có cấm vệ quân hậu thuẫn nên không bắt được hắn ta. Lúc trước đã không thể giết hắn ta, mà nay lại càng không thể quá manh động, chỉ có thể chờ sau mùa thu lại tính sổ, dù sao cũng không phải đợi lâu hơn nữa. Hắn nói: “Cấm vệ đang tìm kiếm nhưng người này thủ đoạn rất độc ác, cũng không hiểu tại sao còn giết chết cả Vân Trúc nữa.”

Ngô thái hậu khiếp sợ.

Đây chẳng phải chính là người bà phái đi hầu hạ Trần Uẩn Ngọc sao?!

“Mẫu hậu, nhi thần sợ A Ngọc lo lắng nên không nói chuyện này với nàng, chỉ nói Vân Trúc bị thương nặng hiện đang phải tĩnh dưỡng.”

“Đúng vậy, đứa bé này bị mất một con chó mà đã buồn lòng nhiều ngày, chứ đừng nói là một người đã hầu hạ mình hơn nửa năm.” Ngô thái hậu nhìn quanh một vòng rồi lạnh lùng nói: “Những người nghe được chuyện hôm nay tuyệt đối không được nói cho A Ngọc biết chuyện Vân Trúc biết không? Nếu ai dám tiết lộ, loạn côn đánh chết.”

Mọi người đều cúi đầu vâng dạ.

Ngô thái hậu ngồi một chút rồi căn dặn Kỳ Huy: “Ta thấy chắc con bé sẽ không tỉnh ngay đâu, nay thái y đã nói nó không sao thì con cũng chớ lo lắng quá mức.” Bà quan sát kỹ đứa con trai này, thấy thần sắc nó dường như đã tốt lên một chút, bèn cười nói: “Kỳ Huy, thấy con bây giờ ta thật an tâm, ta nghe Trương thái y nói, Phó đại phu dùng biện pháp rất khác lạ, có lẽ sẽ thật sự có tác dụng, con cứ cố gắng thử một thời gian xem sao.”

Ánh mắt bà chứa đầy tình cảm như một người mẹ nhân từ nhất thế gian, mà quả thật, cũng có một khoảng thời gian hẳn thật sự xem bà là mẹ đẻ, nhưng rồi trong cung lắm người nhiều miệng, hẳn dần có cảnh giác. Về sau, năm hắn mười tuổi, hẳn phải ép hỏi Thường Bính mới biết được sự thật, mẹ ruột của hắn vẫn còn sống trên đời.”

Nhưng bà ở nơi nào, hần không biết, Thường Bình cũng vậy.

Người biết đều đã chết!

Nhưng hần thật sự không cam lòng, từng âm thầm tìm kiếm khắp nơi nhưng không thu hoạch được gì, có lẽ do không thể tìm kiếm rộng rãi công khai, cũng có lẽ do bà cố ý trốn tránh, muốn sống ẩn dật.

Ánh mắt Kỳ Huy khẽ động, cười nói: “Ông ta chỉ biết điều khiển răng, chứ tác dụng thì còn không bằng kim đan của con nữa.”

Đứa bé này, mở mồm ra là kim đan, Ngô Thái hậu bất đắc dĩ nói: “Cho dù thế nào, thời gian này con cũng không nên đi đan phòng nữa, hôm nay A Ngọc bị hoảng sợ, con nên ở lại đây chăm sóc nó thật tốt đã.”

Nói rồi bà đứng dậy rời đi.

Phía xa chân trời một rảnh rang đỏ, giờ cũng đã là chạng vạng tối, Trần Uẩn Ngọc vẫn còn chưa tỉnh, Kỳ Huy muốn nằm nghỉ một lát nên lệnh cho tất cả lui ra, thấy thái dương Trần Uẩn Ngọc rịn mồ hôi hần mới phát hiện, từ khi hần ôm nàng về đến giờ nàng vẫn khoác áo choàng, áo bông cũng chưa cởi, hơn nữa lại còn đắp chăn. Sao lại có thể mặc nhiều như vậy, phòng này đốt than vốn đã rất nóng, nghĩ ngợi vậy, Kỳ Huy liền cúi người giúp nàng cởi áo bông.

Tay hần vừa đụng tới vạt áo nàng, tim đã đập thùng thùng liên hồi, đây chính là lần đầu tiên hần cởi quần áo của nữ nhân.

Sau khi bình tĩnh lại, hần ôm lấy nàng, kéo y phục từ trên vai nàng xuống, chỉ để lại trung y, vừa nhìn thoáng qua hần đã thấy cái yếm màu hồng nhạt thêu hoa mẫu đơn, kiều diễm ước át, tựa như nàng. Hô hấp hần đột nhiên trở nên gấp gáp, rồi chậm rãi cởi bỏ cái yếm đó, nhìn thấy hai điểm hồng nhạt tròn vo lộ ra, do bị ép chặt nên hai điểm tròn trịa kia cao chót vót, ánh mắt hần lập tức rời không thể dời khỏi đó.

Cứ như đó là báu vật quý hiếm.

Hơi thở hắt rối loạn, không kiềm chế được vùi đầu vào hai luồng mềm mại đó, hút hết mọi hương thơm vào tim.

....

Trong cơn mê man, Trần Uẩn Ngọc cảm thấy ngực mình rất khó chịu, như bị chèn ép, lại như bị ai đó vuốt ve, có chút đau, Trần Uẩn Ngọc khẽ kêu một tiếng rồi choàng mở mắt, nàng đột nhiên nhìn thấy có người đang đè lên người mình nhưng không rõ là ai, nhớ đến chuyện vừa rồi mình đã bị tên bịt mặt che miệng nên liền hét toáng lên.

“A!” Nàng vừa hét inh ỏi vừa lùi về sau.

Kỳ Hy hờ hững đáp lại nàng: “La hét cái gì, nàng nhìn cho rõ đi đã.”

“Hoàng thượng!” Nàng kinh ngạc, “Thế nào...” Còn chưa nói xong, môi nàng đã bị hắt chặn lại, đầu lưỡi hắt tiến vào, thô bạo cuốn lấy tất cả, nàng choáng váng cả đầu, bị buộc phải nghênh đón hắt, cuối cùng đến khi thở không nổi nữa nàng mới ứ ớ kháng nghị rồi đẩy hắt ra, thừa dịp đó nói: “Hoàng Thượng, thiếp vừa gặp phải...”

“Là trẫm cứu nàng.”

Trần Uẩn Ngọc thở phào nhẹ nhõm, xem ra không xảy ra chuyện gì: “Liệu có phải thích khách lần trước không? Đã bắt được hắt ta chưa ạ? Mà Vân Trúc đâu rồi?”

“Vân Trúc đang bị thương, mẫu hậu đưa về tĩnh dưỡng rồi.” Kỳ Huy dừng một chút, suy nghĩ rồi nói “Đang yên đang lành sao nàng lại đến Vạn Xuân đình làm gì, đến giờ còn chưa bắt được thích khách, không cho phép nàng đi lại một mình nữa!”

“Là do Vân Trúc nói nhìn thấy Bánh Bao ở đó nên thiếp muốn qua đó tìm xem sao.”

Thì ra là thế, xem ra Tưởng Thiệu Đình đã lôi kéo Vân Trúc làm đồng lõa rồi sau đó giết người diệt khẩu, ả đồng lõa này cũng là khá khôn ngoan, chỉ theo dõi mà chưa có hành động gì, bằng không hẳn đã sớm phát hiện ra. May mà phía Trần Uẩn Ngọc được giám sát chặt chẽ, hoạt động hàng ngày của nàng đều có quy luật, nếu có gì thay đổi thì chính là có bất thường, quả nhiên đến Vạn Xuân Đình liền gặp phải chuyện, hơn nữa lại cũng vì tìm con chó đó!

Kỳ Huy tức giận đến nghiến răng: “Về sau còn đi tìm nữa không? Hôm nay là do nàng tốt số thôi!”

Thấy ánh mắt hắt lạnh lùng nghiêm nghị, Trần Uẩn Ngọc liền cúi đầu nói: “Thiếp không biết mọi chuyện sẽ thế này, hơn nữa Vạn Xuân đình cách cũng không xa.”

“Nàng nói cái gì?” Tay Kỳ Huy đặt ở hông nàng khiến Trần Uẩn Ngọc đau, vội nói: “Thiếp biết, thiếp không dám đi lung tung nữa.”

Kỳ Huy lạnh lùng hừ một tiếng, rồi lại cúi đầu tiếp tục hung hăng hôn nàng.

Hắn bỗng nhiên dùng sức như muốn trừng phạt, Trần Uẩn Ngọc tránh né, hẳn lại theo sát không buông.

Ngực bị hắt giày vò đến nhói đau, lúc này nàng phát hiện mình đang không một mảnh quần áo che thân, thảo nào cảm giác thật khó chịu, thì ra là hẳn... Mặt Trần Uẩn Ngọc đỏ rần, len lén kéo chăn đắp lên người, lại bị hẳn bắt lấy, kéo ra rồi ném cái chăn ra xa, hẳn dừng lại một chút rồi hôn xuống cổ nàng.

Nơi đó mảnh khảnh, da thịt mịn màng như đậu hũ, hần hôn dọc theo vành tai nàng đi thẳng xuống.

Cảm giác nhột nhột khiến nàng cuộn người lại, vươn bàn tay nhỏ bé ngăn cản, miệng thở gấp kêu lên: “Hoàng thượng, đừng hôn chỗ đó, đừng mà...”

Giọng nói ngọt ngào như mấy loại bánh ngọt thường ngày nàng hay ăn, có điều hần còn đang tức giận, làm sao có thể buông tha nàng, môi lưỡi hai người quấn quýt khiến nàng không ngừng cầu xin, hết cười rồi khóc.

Đến khi người trong lòng khẽ nứt nở, Kỳ Huy mới dời đi.

Chịu giày vò một lúc khiến Trần Uẩn Ngọc chẳng thể nào giữ nguyên được dáng vẻ đoan trang, nàng nằm ngang trên giường, khuôn mặt ửng đỏ, tóc tai rối bời, ánh mắt sóng sánh thủy xuân, tay chân gác loạn, cả người trần trụi,. Kỳ Huy ngẩng đầu ngắm nhìn, đầu óc liền âm lên một tiếng, dục vọng vừa mới miễn cưỡng ép xuống giờ lại tựa như nước vỡ đê.

Cuối cùng hần cũng không nhịn được nữa, nâng người nàng lên, rồi cúi người đẩy đẩy vào người nàng.

Vật kia cứng rắn nóng hổi nhưng một thanh sắc nóng, khiến Trần Uẩn Ngọc đang dựa lưng vào gối phải ngẩng người dậy liếc nhìn một cái. Nàng nhớ lại những gì Thang ma ma dạy trước đây, cuối cùng biết được Kỳ Huy muốn làm gì, lòng nàng lập tức hồi hộp không yên. Chỉ là cảm giác sợ hãi này cũng không nhiều lắm, dù sao từ ngày đầu tiên nàng gả đến đây thì đã biết sẽ có chuyện này, mà giờ đã hơn nửa năm trôi qua, tính ra cũng không phải là chuyện ngọt ngọt. Chỉ là dù đã xem xuân cung đồ nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ, không dám nhìn thẳng, nàng nghiêng đầu, nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt, dưới thân vô cùng đau đớn, Trần Uẩn Ngọc không ngờ lại đau đến vậy, Thang ma ma không có nói tới điều này, bà chỉ nói sẽ

khó chịu một chút, chứ không nói sẽ đau. Trần Uẩn Ngọc kêu lên, nước mắt rơi như mưa.

Nàng đau đến không chịu được, uốn éo người muốn tránh né.

Kỳ Huy ghì chặt thắt lưng nàng, trên trán đã rịn đầy mồ hôi, hẳn chưa từng được hưởng qua tư vị khiến cho toàn thân run lên vì kích thích đến thế này. Chỉ là Trần Uẩn Ngọc dưới thân hẳn đang đang khóc, dường như nàng vô cùng đau đớn, khiến hẳn nhất thời chẳng biết làm sao, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, một lúc lâu sau, hẳn quyết định khẽ động một cái.

Trần Uẩn Ngọc khóc lớn tiếng hơn.

Ở trong nhà nàng luôn được cưng chiều vô hạn, muốn gì được nấy, chưa từng chịu chút khổ sở nào, chứ đừng nói cơn đau thế này, nàng nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng, thiếp đau quá, chàng đừng cử động nữa.”

Nàng khóc như mưa rào, thân ngọc nằm đó, khiến cổ họng Kỳ Huy chuyển động, thật sự rất khó chịu được sự dằn vặt này, sao hẳn có thể bất động được, không lẽ cả hai cứ dính vào nhau thế này? Sớm muộn gì cũng phải kết thúc, hẳn liền dụ dỗ nàng: “Trẫm sẽ làm chậm, nàng chỉ cần chịu đựng một chút thôi là được.”

Thấy Kỳ Huy đổ đầy mồ hôi, gò má ửng đỏ, dường như cũng rất mệt mỏi, Trần Uẩn Ngọc lại nghĩ đến thái hậu vẫn hy vọng bọn họ viên phòng, nên gật khẽ đầu đáp ứng: “Chàng nhẹ một chút nhé.”

Âm cuối của nàng run run, quét qua đáy lòng hẳn. Kỳ Huy rũ mắt xuống, đẩy tới phía trước.

Nàng đau đến mức khóc thút thít, hẳn thấy vậy cúi đầu hôn môi nàng như muốn trấn an.

Nhưng rất may là đau gần chết, nhưng Trần Uẩn Ngọc cũng chỉ khóc thôi chứ không tức giận.

Chờ cho đến khi Kỳ Huy ngừng lại, nàng nằm im như con cá chết, không thể cử động.

Hắn nằm bên cạnh khẽ thở dốc, cũng không khá hơn nàng là bao, Phó đại phu nói bệnh hắn phải chữa từ từ, hắn quả thật cũng thấy có chuyển biến tốt đẹp, khi đó điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là nàng, nếu nói cho nàng biết, hẳn nàng sẽ còn vui mừng hơn cả mình. Chỉ là hôm nay hắn đã hơi nóng vội, không kiềm chế được mà muốn nàng...

Có điều nàng cũng thật yếu ớt, may mà thân thể hắn còn chưa khỏe hẳn, cũng không biết về sau nếu khỏe hẳn rồi thì nàng phải làm sao nữa. Kỳ Huy miễn cưỡng quay sang ôm nàng vào lòng: “Sao lại đau thành đến vậy, để trẫm nhìn xem xem.”

Cảm nhận được tay hắn thăm dò xuống dưới, Trần Uẩn Ngọc mặt đỏ tía tai, chỗ này sao có thể xem được? Nàng vội vàng kẹp chặt hai chân, nói: “Chàng đừng xem, thiếp không đau nữa rồi.”

Hai đùi nàng xoắn lại như bánh chèo, hoàn toàn không cho hắn chạm vào, Kỳ Huy rút tay về, khước miệng cong cong: “Đợi lát nữa ta sai Vân Mai đi tìm thái y hỏi xem có loại thuốc thoa ngoài da nào không.” Hắn vừa nói vừa cầm lấy cái khăn ở bên cạnh lau mặt giúp nàng: “Sao ra nhiều mồ hôi như vậy.”

Còn không phải vì đau sao, Trần Uẩn Ngọc Uẩn chu mỏ, nhưng sợ Kỳ Huy sẽ đòi xem nữa nên không dám than đau.

Nàng nhắm mắt lại, lông mi khẽ run, gương mặt đỏ bừng, như một bông hoa vừa trải qua sương gió. Hắn vuốt ve mặt nàng, ánh mắt lưu luyến dừng trên người nàng, chỉ cảm thấy ngọn lửa vừa tắt như lại bùng lên, nhớ

lại cảm giác vui sướng đến mất hồn khi này, hẳn lại không nhận được có phản ứng.

Cuối cùng hẳn ném khăn đi, không dám đụng đến nàng, truyền lệnh: “Mang nước nóng đến đây.”

Động tĩnh bên trong đã sớm truyền ra ngoài, thút thít cầu xin của hoàng hậu nương nương dịu dàng du dương quyến rũ, mọi người đều nghe ra được bên trong đang làm gì, Vân Mai cũng đã đi bẩm báo với Ngô thái hậu, vì vậy lúc này Thang ma ma cũng đã tới.

Kỳ Huy thấy bà ta, liền híp mắt lại, nhưng hẳn cũng không nói gì, chỉ đứng dậy khoác thêm ngoại bào.

Ngược lại, Trần Uẩn Ngọc cuộn mình trong chăn, không muốn cử động.

Nàng vừa đau lại vừa mệt.

Trong lòng Thang ma ma cực kì vui mừng, bà tiến tới hầu hạ nàng: “Nương nương, người mau đứng lên đi, cả người người đều là mồ hôi, sao có thể không tắm? Thế này cũng không thể ngủ được, hơn nữa người còn chưa dùng bữa tối đó, người không đói sao?”

Nghe bà ta nói vậy, quả nhiên nàng cũng thấy đói thật, Trần Uẩn Ngọc ló đầu nhìn ra phía ngoài, phát hiện sắc trời đã tối, thì ra nàng hôn mê lâu như vậy.

“Nô tỳ đã kêu phòng ăn chuẩn bị đồ ăn, chỉ chờ nương nương đi tắm sạch sẽ là có thể dùng bữa.” Thang ma ma đi đến kéo chăn ra, nhìn thấy vết máu trên giường thì trên mặt không che giấu nụ cười tươi, quả nhiên đã thành công, thái hậu nương nương mà biết chắc chắn sẽ vui. Bà ta đỡ Trần Uẩn Ngọc dậy rồi vội phủ y phục lên người nàng, thấy khắp trước ngực

nàng đều ửng đỏ, hệt như đóa hoa hồng nở rộ trên mặt tuyết, trong lòng thâm nghĩ chắc hoàng thượng nhìn đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng giải phóng.

Trần Uẩn Ngọc bước xuống giường, chân vừa chạm đất đã thấy đau rát.

Thang ma ma hiểu rõ chuyện này nên sớm đã có chuẩn bị, bà ta gọi Vân Mai tiến đến, đưa lên lọ thuốc mỡ.

“Đợi lát nữa đi ngủ nường nường hẩn bôi.”

Nghe thấy thế, Kỳ Huy lại nhìn nhìn sang, vừa vặn chạm phải ánh mắt Trần Uẩn Ngọc cũng đang nhìn mình, nàng lập tức đỏ mặt, vội vàng đặt thuốc mỡ bên gối trên đầu giường, rồi cùng Thang ma ma đi tắm.

Lúc Trường Thanh tiến vào hầu hạ, nhìn thấy sắc mặt Kỳ Huy mà hoảng sợ không thôi, rõ ràng trước đó khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, còn lúc này lại tái nhợt không có chút sức sống nào. Hẩn vội vã bước đến đỡ Kỳ Huy ngồi xuống ghế.

Bên trong là tiếng nước róc rách, còn có giọng nói loáng thoáng của Thang ma ma, hình như đang cản dận Trần Uẩn Ngọc chuyện gì đó. Kỳ Huy tưởng tượng đến cảnh nàng đang ngồi trong nước thì trong lòng không khỏi nhớ lại chuyện vui vẻ vừa rồi. Đáng tiếc hẩn cũng đã quá mệt mỏi, bằng không sẽ có thể bế nàng, cùng nhau tắm uyên ương.

Kỳ Huy nói nhỏ bên tai Trường Thanh mấy câu.

Trường Thanh nhận lệnh, đợi sau khi hầu hạ Kỳ Huy tắm rửa xong liền nhanh chân rời khỏi Phúc Duyên cung.

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 22

Lúc này, tâm tình Ngô thái hậu rất u ám, đầu đau như muốn nứt ra. Bà vừa nhận được mật thư của Ngụy quốc công, nói Kim quốc xâm phạm biên quan, đề nghị thái hậu điều binh cứu viện, nhưng hai mươi vạn binh mã đã cấp cho ông ta rồi, chỉ còn lại ba đại doanh, nếu điều đi hết thì sao có thể đảm bảo được sự an toàn của kinh thành?

Bởi vì chuyện này mà năm mới cũng không được vui, lý ra chuyện Kỳ Huy viên phòng sẽ làm bà vô cùng vui vẻ, kết quả lại bận sức đầu mẻ trán. Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, trong lúc bà còn đang nghĩ biện pháp thì đột nhiên lại truyền tới một tin dữ, tối qua khi Thái Dung đi ngắm hoa đăng thì bị ám sát!

Ngô thái hậu vô cùng sợ hãi: “Bây giờ thế nào rồi?”

“May là không bị bắn trúng chỗ nguy hiểm.” Cẩm y vệ bẩm báo.

“Mau phái thái y đến đó xem, nhất định phải đảm bảo Thái đại nhân vô sự!”

Một tiểu hoàng môn lên tiếng tuân lệnh.

Ngô thái hậu hít thở sâu, mở miệng: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao Thái đại nhân lại bị ám sát? Có bắt được thích khách không?”

“Hồi bầm nướng nướng, còn chưa bắt được thích khách, có điều tìm thấy ám khí rồi ạ.” Cẩm y vệ lại nói, “Theo thuộc hạ thấy, ám khí này được chế tạo rất kì công, giống như được làm từ thợ thủ công trong quân đội, thường thấy trong ba đại doanh, đô đốc phủ...”

Sắc mặt Ngô thái hậu trầm xuống.

Lúc này hồ phù kỵ binh của ba đại doanh đang trong tay Tào quốc công, đô đốc phủ thì càng không cần nói tới, đô đốc Tưởng Phục chính là anh vợ của Tào quốc công. Chẳng lẽ lại là đệ đệ tốt của bà phái người đi ám sát Thái Dung? Phải rồi, chắc chắn là ông ta, lần trước bà cất chức Hoàng Ngôn Ninh, thu hồi mười vạn binh mã nên ông ta nhất định đã ghi hận trong lòng, vì vậy mới muốn diệt trừ Thái Dung trả thù bà! Ngô thái hậu tức run người, nghiến răng nói: “Đi điều tra hành tung của Ngô Thuận đêm nay cho ta!”

Cẩm y vệ tuân lệnh rời đi.

Thường Bính dâng trà cho Ngô thái hậu, nhẹ giọng nói: “Có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi ạ, sao quốc công gia lại làm chuyện hồ đồ như ám sát Thái đại nhân vậy được? Ai cũng biết, người rất trọng dụng Thái đại nhân, bây giờ may mà ông ấy không sao. Nhiều tấu chương thế này, người không giải quyết xuể thì đều giao cho quốc công gia đẩy thôi. Chẳng phải nô tài nhiều chuyện nhưng quốc công gia có tài trị thế, lại ra trận biết bao nhiêu năm rồi, có chuyện gì mà không biết, sao có thể làm ra mấy chuyện này được.”

Lời này nghe như khuyên nhủ, nhưng lại càng thêm dầu vào lửa, Ngô thái hậu ném vỡ chén trà: “Vô pháp vô thiên, đúng là coi trời bằng vung mà! Ta thật không ngờ hãn lại làm khó dễ ta! Mẫu thân mất sớm, một tay ta nuôi nấng hãn, ta dạy hãn biết chữ, làm y phục cho hãn...” Mấy chục năm huyết mạch thân tình, hãn không quan tâm sao? Có cần phải bức bách bà đến vậy không?

Tuy hãn từng cứu mạng bà, nhưng những năm qua bà đối xử với hãn còn chưa đủ tốt sao? Vậy mà nay vừa mới thu lại một chút hãn đã không thể nhẫn nhịn!

Thấy Ngô thái hậu thở hỗn hển, Thang ma ma bên cạnh vội vàng khuyên nhủ: “Nương nương, người phải chú ý thân thể, đừng tức giận, nếu không sẽ càng không thể nghĩ ra cách.”

Thường Bính nói: “Nương nương, việc đã đến nước này, tức giận cũng vô dụng, người nên nghĩ kế sách gì đó mới được.”

“Ừ, thật sự nên như vậy.” Ngô thái hậu tỉnh táo lại, đặt tay lên bàn: “Nhưng ta phải làm sao mới có thể đối phó với hãn được, hãn có binh quyền trong tay, có phủ đô đốc chống lưng, ba đại doanh trong cung cũng có người của hãn. Nếu biết trước như vậy ta đã không tin nhiệm hãn. Mà nay, sao ta có thể lấy lại binh quyền được? Hay là xuất binh vô cớ.”

“Nương nương, sao có thể xuất binh vô cớ được? Quốc công gia chẳng phải vừa xin người cứu viện sao, nương nương, Ngụy quốc công trời sinh hiếu thảo, nếu không phải bị dồn đến bước đường cùng thì sẽ không viết phần cấp báo này, nếu Đảo Mã quan thật sự bị Kim quốc chiếm...” Giọng Thường Bính run rẩy: “Tuy nô tài là người kinh thành, chưa từng rời xa nơi này nhưng cũng nghe nói Đảo Mã quan là nơi trọng yếu, trăm năm trước không phải Ngôã Thứ cũng từ Đảo Mã quan một đường đánh đến kinh đô, bắt hoàng đế làm con tin hay sao?”

Mồ hôi trên trán Ngô thái hậu chảy xuống, tiên đế để bà giám quốc, bà không thể làm dân mất nước, tương lai còn mặt mũi nào đi gặp ông ấy? Đảo Mã quan không thể mất!

Nhưng mà bây giờ bà phải bàn bạc với ai đây, Tào quốc công không thể tin, Thái Dung bị ám sát, mà dựa vào trí thông minh của Thái Dung, ông ta nhất định đã biết được chủ mưu. Trong lòng Ngô thái hậu hiểu, bây

giờ hai người này đã có thù, nếu hỏi ý mấy quan viên phe Thái Dung thì sẽ không thể khách quan.

Thường Bính mắt đảo quanh: “Nương nương, người thấy Trần Hiền – Trần đại nhân thế nào?”

Trần Hiền là tả thị lang bộ binh, người này văn võ song toàn, chính trực ngay thẳng, rất được Ngụy quốc công tán thưởng, Ngô thái hậu nhớ tới tấu chương hẩn viết, quả thật rất thanh liêm, xứng đáng làm rường cột nước nhà, vả lại tính tình không kiêu ngạo xiểm nịnh. Tào quốc công bất tài, Thái Dung cũng khó mà mua chuộc, Trần hiền này đúng là người tốt nhất. Ngô thái hậu nghĩ một lúc rồi vội lệnh Thường Bính bí mật đi truyền lời.

Rất nhanh, Trần Hiền nhân lúc đêm tối vào cung.

Ngô thái hậu đưa mật thư cho hẩn xem: “Trần đại nhân, người có cao kiến gì không?”

Bút pháp của Ngụy quốc công rồng bay phượng múa, rất có khí thế, Trần Hiền đương nhiên nhận ra, hẩn đọc kỹ rồi trầm ngâm nói: “Nương nương, theo vi thần thấy nên lập tức đồng ý xuất binh.” Hẩn quỳ xuống, “Vi thần nguyện ý dẫn binh đến Đảo Mã quan, nghênh chiến Kim quốc, cam đoan với nương nương sẽ bảo đảm bình an của kinh thành!”

Nhưng ba đại doanh là lá chắn cuối cùng của kinh thành, Ngô thái hậu vẫn hơi do dự.

Biết bà đang nghĩ gì, Trần Hiền đề nghị: “Nương nương chỉ cần điều cho vi thần kỵ binh, còn ba đại doanh cứ giữ lại kinh thành... Phủ Đô đốc cũng có thể điều binh.”

Ngô thái hậu bưng hiểu ra, kỵ binh và đô đốc phủ đều là người của Tào quốc công, nếu điều đi sẽ có thể làm suy yếu thế lực của hẩn.

Trần Hiền thấy thái hậu dao động, lại hạ thêm một liều thuốc mạnh: “Vi thần vừa biết chuyện của Thái đại nhân, nương nương, hôm nay Thái đại nhân có thể giữ được tính mạng cũng là giữ lại một con đường cho nương nương, mong rằng nương nương đừng do dự nữa, nếu không e rằng sẽ để lỡ mất cơ hội.”

“Thế là ý gì?”

“Nương nương hãy nghĩ xem, thích khách lại ám sát Thái đại nhân là để làm gì? Vì sao lại chọn lúc này? Chẳng lẽ không sợ nương nương nổi giận sao?”

Những lời này giống như con dao sắc bén đâm vào trong lòng bà, Ngô thái hậu chấn động, không khỏi sợ hãi! Sau khi giết chết Thái Dung có phải sẽ đến phiên bà hay không? Bàn tay bà trong tay áo run rẩy, tuy đã biết đệ đệ sẽ không làm chuyện vô ích, hôm nay giết Thái Dung sẽ phải gánh chịu hậu quả nhưng hẳn không hề e ngại, có thể thấy là hẳn có hậu thuẫn. Vậy mà bà vẫn cứ mơ hồ do dự, Tào quốc công cũng đã sớm chuẩn bị long bào, không phải là vì muốn làm hoàng đế sao? Vậy hẳn ắt phải loại bỏ tảng đá chướng ngại là bà rồi!

Nhận ra tình thế đã vô cùng cấp bách, Ngô thái hậu nói: “Người có chủ ý gì?”

“Xin nương nương hạ chỉ, cho vi thần dẫn cấm vệ tới phủ Tào quốc công, yêu cầu quốc công giao hổ phù ra.” Trần Hiền nhắc nhở, “Mặt khác, xin nương nương điều động một số binh mã vào cung, trông coi cấm quân, không cho phép bất cứ kẻ nào ra khỏi cung. Nếu làm được hai điều này, đảm bảo kinh thành sẽ bình an.”

Mắt Ngô thái hậu sáng lên, kế này rất khả thi, vì vậy bà lập tức hạ lệnh.

Trần Hiền nhận được ý chỉ, liền tức tốc rời cung.

Trên đường đi, hấn đi thoáng qua long liễn của Kỳ Huy và Trần Uẩn Ngọc, hai người họ ngồi trên long liễn cười cười nói nói. Trần Hiền gấp gáp làm việc, dường như không chú ý tới Kỳ Huy, chỉ khi bị xe ngựa bị chặn lại, hấn mới dừng một chút rồi lại nhanh chóng rời đi.

Trần Uẩn Ngọc thấy thế, kinh ngạc hỏi: “Hoàng thượng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Tối rồi mà lại có quan viên vào cung.”

“Sao trẫm biết được, vừa rồi trẫm đã cùng nàng...”

Mặt Trần Uẩn Ngọc đỏ lên, cắn mạnh môi nói: “Hoàng thượng, hình như có chuyện lớn đấy, còn có cấm y vệ... Chàng thật sự không có chút hứng thú nào sao?”

“Nếu trẫm có hứng thú thì còn rảnh rỗi cùng nàng thả đèn sao?”

Trần Uẩn Ngọc cạn lời. Đúng là đồ hôn quân, chỉ biết vui chơi.

Thấy nàng nhăn mày, Kỳ Huy nhếch môi cười, thản nhiên nói: “Nàng không thích trẫm thế này sao?”

Nụ cười của hấn thật đáng ghét, Trần Uẩn Ngọc lắc đầu: “Thật ra thiếp cũng quen rồi.” Nàng quả thật đã hơi quen, ban đầu còn có chút không cam lòng và khổ sở, về sau thì lo lắng rồi dần chấp nhận, Bây giờ nàng chỉ sợ hấn chết, làm sao có thể nói không phải quên được?

Hôm nay hấn dẫn nàng đi thả đèn không minh, vui vẻ không gì bằng! Xem ra mình cũng thật kỳ lạ, tự nhiên lại nguyện ý ở cùng với hôn quân, Trần Uẩn Ngọc không tìm được thở dài.

Kỳ Huy mỉm cười.

... ..

Ám sát Thái Dung thất bại, Tào quốc công không thể nuốt nổi cơn giận này, thật sự đáng giận, Thái Dung này làm đầu óc tởm tởm nhà mình mê muội, một lòng tin tưởng hẳn, lại còn dám tranh quyền đoạt thế cùng mình. Đáng chết! Đáng chết trăm lần mà! Vậy mà hôm nay không thể giết chết lão hồ ly này. Tào quốc công nâng ly rượu lên uống một ngụm.

Lúc này, một tuý tùng hoang mang chạy vào, giọng nói run rẩy: “Quốc công gia, Trần đại nhân dẫn binh xông vào phủ, chúng tiểu nhân ngăn cản, nhưng hẳn lại rút kiếm chém người, hiện đã giết mười mấy hộ vệ, chúng tiểu nhân không ngăn được...”

Trong lòng Tào quốc công kinh hãi, cầm kiếm trên giá xông ra ngoài, nhưng vừa đến sân viện lại thấy bên ngoài một đội cấm vệ đông nghịt, ngay cả đầu tường cũng có người đứng. Ông ta lập tức hiểu ra tình cảnh hiện tại, cấm vệ bao vây phủ đệ rồi!

Nếu như ông ta phản kháng, hôm nay nhất định đầu rơi.

Không ngờ người tởm tởm này của hẳn lại cương quyết như vậy, nhưng từ bao giờ bà ta lại có bản lĩnh lớn như vậy? Hôm nay coi như Thái Dung không chết thì bà ta cũng nên hoảng loạn mất phương hướng, chứ tuyệt đối không thể nghĩ ra biện pháp trấn áp ông ta nhanh như vậy được.

Trong lòng Tào quốc công giận tím gan tím ruột, nhưng dù sao ông ta cũng đã tung hoành quan trường nhiều năm, hiểu rõ kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Ông ta cười ha ha, vứt kiếm xuống đất, nói: “Chẳng biết Trần đại nhân tới đây có chuyện gì sao, phải dùng thế trận lớn như vậy? Ngô mỗ chiêu đãi không chu đáo rồi, nên mời Trần đại nhân uống trà mới phải...”

“Không cần, hôm nay Trần mỗ tới đây là vì hồ phù trong tay quốc công gia.” Trần Hiền thân nhiên nói, “Kỵ binh của Kim quốc đã tới gần Đảo Mã quan, chẳng biết quốc công gia đã nghe nói chưa? Mà nay nhu cầu

cấp bách, cần binh mã chi viện, xin Tào quốc công đem hồ phù giao ra để Trần mỗ lĩnh binh đến Đảo Mã quan đẩy lùi quân Kim quốc!”

Tào quốc công hí mắt.

Trước đó không lâu hẳn tra ra hành tung của Ngụy quốc công, lão gia vô dụng kia ở bên ngoài chinh chiến nhất định bị quân phản loạn đánh cho thất linh bát lạc, bản thân cũng bị thương, phải để nhi tử Dương Lăng của hẳn làm chủ soái dẫn quân đi Đảo Mã quan, vậy mà còn có mặt mũi xin viện binh!

Có điều nghe nói Kim quốc rất dũng mãnh, cũng khó trách tử tử ông sợ vỡ mật, lo Kim quốc đánh tới kinh thành, nên dùng biện pháp này thúc ép hẳn giao ra binh quyền, để đi cứu viện Ngụy quốc công... Cũng được, Ngụy quốc công đã thất bại, ông điều binh mã của mình qua, sau khi đẩy lùi quân Kim thì sẽ thuận thế tiêu diệt toàn bộ thủ hạ của Ngụy quốc công, sau đó đánh về kinh thành, nội ứng ngoài hợp cùng hai cha con Tướng Phục, có lẽ tốt hơn!

Dù sao lúc này cũng không còn biện pháp nào khác, nếu không đưa hồ phù thì Trần Hiền chắc sẽ không bỏ qua cho mình, thật không biết sao tử tử lại giao việc cho người này! Tào quốc công cười lạnh, xoay người đi vào trong phòng lấy hồ phù ra, giao cho Trần Hiền: “Ngô mỗ chúc Trần đại nhân chiến thắng trở về!”

Trần Hiền nhận lấy, lưu lại một vài cấm y vệ canh giữ ở phủ Tào quốc công, sau đó suốt đêm đi đến doanh trại.

Mặc dù họ là người của Tào quốc công, nhưng khi Trần Hiền lấy hồ phù ra thì đồng nghĩa Tào quốc công đã hàng phục. Tướng Phục tuy kinh động, nhưng phủ Tào quốc công có nhiều cấm y vệ canh giữ như vậy, nhất thời hẳn cũng không nghĩ ra đối sách khác, vì nếu bây giờ xuất thủ thì người đầu tiên gặp nạn chính là Tào quốc công, hẳn không thể mặc kệ tính

mạng của mọi phu mình, nên đành để Trần Hiền dẫn một phần binh mã của phủ đô đốc đi.

Về phần doanh trại kỵ binh ở ngoài thành, vì cách quá xa nên càng không biết tình huống bên trong thành, chỉ cho rằng Tào quốc công đã xảy ra chuyện, lại bị cấm y vệ áp chế nên đành theo Trần Hiền ra khỏi thành đến Đảo Mã quan.

Khói bụi cuồn cuộn, tiếng vó ngựa âm ầm.

Ngụy quốc công đứng trên sườn núi, khẽ mỉm cười nhìn cảnh tượng phía xa, xem ra binh mã đã được rút khỏi thành, cho dù bọn họ có âm mưu tính toán gì thì bây giờ cũng quay đầu lại không kịp nữa rồi.

Tới nơi, đúng lúc gặp được binh mã của Vũ Hữu Niên.

Mà lúc này đã đến phiên ông hành động.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Sắp đoạt lại hoàng quyền rồi!!!

Trần Uẩn Ngọc: đoạt lại hoàng quyền?????

Kỳ Huy sờ đầu vợ: Đừng suy nghĩ nhiều, có nghĩ cũng không ra đâu.

Trần Uẩn Ngọc: ... >o< ...

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 23

Thái Dung bị ám sát, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng do tuổi đã cao lại bị đâm ở ngực nên lúc này đã bị liệt nửa người. Ông nằm ở trên giường rên rỉ, cả người đều khó chịu. May thay lúc này có một thái y kịp thời đến, giúp ông giảm bớt nhiều đau đớn thống khổ. Hẳn hẳn các thái y gửi lời đến thái hậu rằng, có lẽ ông sẽ xin từ quan, không thể giúp được thái hậu nữa. Nếu tiếp tục, chỉ sợ ngay cả mạng cũng không giữ nổi. Ông muốn giữ lại cái mạng già này.

Cuộc đời Thái Dung chìm nổi trên quan trường nhiều năm, trong lòng đã đoán được tất cả là do Tào Quốc công làm, muốn lấy mạng mình.

May mà mạng ông lớn nên tránh được kiếp nạn này, lúc đó chỉ cần ám khí đi lệch một tấc thì chắc ông đã chết. Thật đáng tiếc là chứng cứ không đủ để tố cáo gã, chỉ có thể lấy chuyện này để khiến Ngô Thái hậu tức giận. Dưới tay ông là môn sinh khắp thiên hạ, không đầy mấy ngày nữa, tấu chương buộc tội Tào Quốc công sẽ được dâng lên tới tấp.

Tào quốc công tức giận đến mức dậm chân, thế nhưng chỉ trách bản thân ông ta bỏ lỡ mất cơ hội mang tính quyết định này nên không những bị Ngô thái hậu đoạt đi binh quyền, mà còn sai Cẩm y vệ giám sát chả khác gì bị giam cầm. Giờ đây ông ta chỉ có thể dựa vào thuộc hạ cũ để tranh cao thấp cùng Thái Dung.

Hai thế lực chính thức đụng độ khiến cả triều đình gà bay chó sủa, sự vụ trong nha môn cũng bị ảnh hưởng, nhất thời tất cả vô cùng hỗn loạn.

Lúc này bên trong một căn phòng, Tướng Thiệu Đình đang thấp thỏm không yên. Hắn nhớ lại ngày tết Nguyên Tiêu ấy, đột nhiên có một lượng lớn quan binh vào cung, rất bất thường. Nhưng không ngờ đó lại là Cấm y vệ vào kiểm chế cấm quân của hắn. Về sau hắn mới biết Ngô thái hậu còn lệnh cho Trần Hiền đến Quốc công phủ, đoạt lại binh quyền từ tay Tào quốc công! Không chỉ như vậy, binh mã của phủ Đô đốc cũng bị điều động đi hơn phân nửa. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến sẽ xảy ra loại chuyện này. Trước đó hắn chỉ mãi lo nghĩ đề phòng Kỳ Huy, cuối cùng lại bị Ngô thái hậu một lưới bắt hết.

Giờ đây hắn cũng không biết nên ứng phó thế nào. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, đã hoàng hôn, bầu trời đầy ráng chiều. Đột nhiên trong lòng hắn có một bóng đen phủ kín, cảm thấy cô đơn tịch mịch.

**

Sắc trời dần tối sẫm.

Trên chiếc bàn gỗ lim bày đầy ắp những món ngon, nhưng bây giờ Ngô thái hậu lại không muốn ăn uống gì. Rõ ràng bà đã giải quyết được mọi họa trước mắt, nhưng chả biết tại sao trong lòng bà ngày càng bất an. Hôm qua bà mơ thấy ác mộng, nửa đêm tỉnh lại thì không ngủ được nữa. Cảm giác về chuyện sinh tử này phải vài chục năm rồi bà cũng chưa từng gặp phải.

Mấy chục năm trước, khi tiên đế băng hà, bà cũng đã từng có cảm giác bất an thế này, sau đó quả nhiên có chuyện xảy ra, Anh quốc công dẫn binh xông vào cửa cung định giết bà, nếu không nhờ Tào quốc công kịp thời tới giải cứu thì có lẽ bà đã mất mạng. Nghĩ đến người đệ đệ này, bà liền thở dài, cuối cùng vẫn là đệ đệ ruột thịt, là người thân duy nhất còn lại của bà. Nay ông ta đã giao lại hổ phù, có lẽ bà nên khuyên giải ông ta vài lời.

Chỉ cần ông an phận thủ thường, làm một người giàu sang nhàn rỗi thì vẫn có thể sống trong vàng ngọc tơ lụa. Dù sao so với tính mạng vẫn quan trọng hơn cái ghế kia mà phải không?

“Thường Bính.” Ngô thái hậu buông thìa bạc xuống nói, “Ngày mai người mời Tào quốc công vào cung một chuyến đi.”

“Dạ.” Thường Bính thưa rồi sau đó lập tức ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

Hoàng hôn buông xuống, vạn vật yên tĩnh đến lạ thường, nhưng nếu chăm chú lắng nghe sẽ có thể nghe thấy âm thanh. Canh giờ đến rồi, hắt ngời thềm, ánh mắt rơi vào người thái hậu. Lúc này tâm tình của hắt có chút phức tạp, nữ nhân đã từng sống nhận được muốn và yêu chiều an nhàn sung sướng này có lẽ chẳng hề biết rằng sắp xảy ra chuyện gì đâu.

Dù sao hắt cũng đã sớm đưa ra quyết định, chỉ có thể phụ lòng vị chủ tử này!

Thường Bính đứng thẳng người, ngênh đón giờ khắc kia đến.

Tiếng chém giết từ xa rất cục cũng vang lên, truyền đến tai Ngô thái hậu khiến bà biến sắc. Bà đang định hỏi nguyên do thì một cung nhân xông vào, suýt chút nữa đã ngã lăn xuống đất. Thang ma ma quát to: “Mau bẩm báo với nương nương bên ngoài rồi cuộc xảy ra chuyện gì đi!”

Sắc mặt cung nhân trắng bệch, kêu lên: “Thưa nương nương, có người tạo phản, giờ đã đánh vào đây rồi ạ.”

“Là ai?” Ngô thái hậu nghe vậy liền nhảy dựng, “Là Tào quốc công sao?” Cả thiên hạ này, ngoài ông ta ra thì còn có thể còn ai có thể mang binh tạo phản? Nhưng binh mã của ông ta ở ngoài thành đã đến Đảo Mã Quan, bên cạnh lại có cấm vệ trong coi, sao có thể tạo phản được, chẳng lẽ ông ta đã trốn thoát?

Thái hậu dần bình tĩnh lại, bà cao giọng nói: “Mau gọi Mạt chỉ huy sứ tiến vào!” Giờ trong tay Tào quốc công nhiều nhất chỉ có một vạn binh mã, chưa đủ khiến bà sợ hãi. Chỉ cần không phải người Nhung đánh vào thì bà đều có thể tiêu diệt hết, sau khi tiêu diệt bà sẽ cho người mang Tào quốc công đến gặp mình... Bà thật muốn nhìn xem, người đệ đệ này có phải điên rồi không! Đến lúc này còn muốn dấy binh tạo phản, có phải không cần mạng nữa không?

Cung nhân run giọng đáp lại: “Nương nương, hình như không phải Tào quốc công, Cẩm y vệ dẫn đầu nói là Ngụy quốc công...”

“Cái gì!” Ngô thái hậu chấn động, suýt chút nữa té ngã.

Điều này sao có thể, chẳng phải trước đó vài ngày, Ngụy quốc công còn viết thư cho bà xin viện trợ sao? Hơn nữa chẳng phải ông ta đang ở gần Đảo Mã Quan sao? Không thể nào, nhất định là bà nghe nhầm! Ngụy quốc công là người trung thành tận tâm, luôn chính chiến bên ngoài bảo vệ kinh đô bách tính, làm sao ông có thể tấn công vào hoàng cung được.

Ngô thái hậu không tin, hỏi: “Có phải người nhìn nhầm rồi không?”

“Thưa nương nương, mọi người đều nhìn thấy. Người mau chạy đi, Ngụy quốc công dẫn theo hơn hai mươi vạn binh mã đấy ạ.”

“Không, không thể nào!” Sắc mặt Ngô thái hậu trắng đến không còn giọt máu, bà chỉ vào cung nhân quát: “Người dám ở đây nói bừa, thật ta gan!”

Cung nhân đang muốn giải thích thì Mạt Nhung tiến vào trong điện. Giờ đây cửa thành đã mở rộng, Ngụy quốc công suất binh đánh bất ngờ khiến hãn không kịp đề phòng. Hãn ở bên ngoài chống trả một trận, thấy không thể địch lại nên vội vã đến gặp thái hậu: “Nương nương, người của Ngụy quốc công quá đông, vi thần đã dốc hết sức lực nhưng thật sự không thể xoay chuyển tình thế.”

Ngay cả Mạt Nhung cũng nói như vậy thì quả thật không phải là giả, không ngờ lại là Ngụy quốc công. Ngô thái hậu chợt nghĩ đến tờ cấp báo lần trước, thì ra là kế điệu hổ ly sơn. Trần Hiền dẫn binh của Tào quốc công đi để Ngụy quốc công nhân cơ hội này đánh vào kinh thành. Ông chuẩn bị kĩ càng như vậy, sợ là hai doanh trại binh mã ngoại thành cũng không thể ngăn chặn, huống chi là cứu viện kinh thành.

Mặt Ngô thái hậu giờ đây đã trắng như tờ giấy, bà nói: “Dương Nghĩa Trung, hử, vì sao lại làm như vậy, vì sao vô duyên vô cớ lại tạo phản?”

“Ngụy quốc công nói là dẹp loạn vì vua” Mạt Nhung cắn răng nói, “Hoàng thượng đang trấn tọa ở điện Văn Đức, thủ hạ của ngài ấy cũng đang cùng cấm quân chém giết, Ngụy quốc công vốn là người của hoàng thượng...”

“Người nói cái gì?” Trong lòng Ngô thái hậu chấn động, bà hoàn toàn không tin, điều này sao có thể xảy ra?

Điều này là không thể nào!

Tim bà đập điên cuồng nên không thể nào bình tĩnh lại để suy nghĩ điều gì. Bà chỉ cảm thấy mình như đang nằm mơ, tất cả mọi chuyện đều không phải sự thật, tai bà nghe thấy Mạt Nhung nói: “Xin nương nương hãy để thuộc hạ hộ tống người rời đi, với tình thế hiện nay thì nếu người còn ở lại trong cung, chỉ sợ lành ít dữ nhiều...”

Rời đi? Rời đi nơi nào? Mười sáu tuổi bà đã vào cung, hơn mấy thập niên đều ở trong cung, giờ bảo bà phải đi đâu?

Đầu Ngô thái hậu đột nhiên đau như muốn nứt ra. Bà không chịu được đưa hai tay ôm đầu, suýt nữa đã ngã xuống đất. Trong lúc hỗn độn thì một giọng nói từ xa truyền đến, ngày càng rõ ràng: “Lúc trầm bệnh nặng, mọi chuyện tạm thời dựa vào người, không ngờ cuối cùng người lại xem Đại lương là của mình, chẳng những dung túng cho Tào quốc công lòng muông

dạ thú, mà còn muốn giết Nguyệt Nhi. Nàng ấy sinh thái tử cho trẫm thì có tội tình gì? Nàng ấy chỉ là một cô gái yếu đuối không có quyền không có thế, trước đây nàng ấy cũng đâu muốn vào cung, là chính người ép buộc nàng ấy. Vậy mà nay người lại hối hận rồi muốn giết nàng ấy, trẫm thật không biết người lại là loại đàn bà độc địa như vậy!”

Ông thờ hồng học chỉ trích bà, mọi lý trí của bà đều biến mất, lấy mền chặn mặt ông lại..

Trong phút chốc, cả trời đất tựa như sụp đổ.

Ngô thái hậu bỗng nhiên phun ra một bụng máu, ánh mắt đỏ ngầu.

“Nương nương!” Thang ma ma chạy tới đỡ lấy bà rồi khuyên nhủ: “Nương nương, người mau đi theo Mạt chỉ huy rời khỏi cung đi, còn núi xanh thì không lo không có củi đốt.”

Ngô thái hậu ngượng cười đau khổ.

Thật ra bà sớm đã không còn gì cả, khi bà tìm mọi cách để có một đứa bé, khi bà dẫn Lưu Nguyệt vào cung, rồi khi bà giám quốc,... ngay tại khoảnh khắc đó bà đã đánh mất tất cả. Chỉ là bà không thể chấp nhận, nên sau khi bệnh một trận thì đã quên hết những chuyện đó.

Nhưng rốt cuộc, sự thật vĩnh viễn sẽ không thể xóa bỏ.

Ông trời thật độc ác, bà đưa ống tay áo lên lau vết máu bên môi, rồi chậm rãi ngồi thẳng người, lạnh lùng nói: “Ta không cần các người bảo vệ, Mạt chỉ huy sứ nghe lệnh, lập tức dẫn binh... bảo vệ cho hoàng thượng!”

Mạt chỉ huy sửng sốt: “Nương nương...” Hắn đang định nói thì đột nhiên chợt hiểu ra bà có ý gì.

Ngô thái hậu muốn hă dẫn tất cả binh đi tấn công Kỳ Huy!

Bà muốn bắt Kỳ Huy.

Chiêu này là tìm đường sống trong chỗ chết, giờ chỉ cần có Kỳ Huy trong tay thì không sợ Ngụy quốc công làm loạn nữa. Mạt chỉ huy sứ lĩnh mệnh, rồi bước nhanh đi.

Tiếng chém giết rung trời bên ngoài khiến Tào quốc công kinh hồn bạt vía. Ông ta còn đang định một ngày nào đó sẽ dẫn binh đánh vào hoàng cung, rồi thay thế vị trí của tỷ tỷ mình, vậy mà không ngờ bản thân còn chưa hành động đã bị Ngô thái hậu giành trước. Lúc ông ta đang tràn đầy hối hận thì Ngụy quốc công lại xông vào kinh thành, đánh tới hoàng cung.

Vậy mà trước đó ông ta còn cho rằng tên Ngụy quốc công này đã sớm bị đánh bại!

Vào giờ phút này ông ta đột nhiên hiểu, thì ra là bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ trực phía sau. Bao nhiêu năm nay ông ta chưa từng quan sát kỹ tên tiểu tử kia. Một người mà ông ta vẫn luôn cho là một tên vua trẻ bệnh tật nay lại là người khiến ông ta kiêng dè sợ hãi nhất. Cho tới bây giờ ông ta cũng không hề nghĩ tới khả năng này, chắc tỷ tỷ cũng đang hối hận không kịp! Nhưng ông ta vẫn còn cơ hội, cấm vệ bên người ông ta bây giờ đã hồi cung hết, không ai còn lòng dạ mà trông coi ông ta nữa. Tào quốc công gọi nhi tử Ngô Tông Viêm đến, rồi vội vàng đi đến chỗ Tướng Phục tỵ họp. Ông ta dẫn đám binh còn lại, gia nhập trận chiến này.

Kỳ Huy mặc long bào ngồi trong Văn Đức điện, phía trước mặt đã chất đầy thi thể chả khác gì biển máu.

Tướng Thiệu Đình nghe lệnh Ngụy quốc công dẫn cấm quân xông tới đây, thế nhưng hấn lại phải đối đầu với Ảnh tử sát thủ.

Võ công những người đó học đều là võ công giết người, một chiêu trí mạng, quen đánh trong tối, mà hiện tại lại là ban đêm. Quân của hấn rõ ràng là yếu thế hơn bọn họ rất nhiều, không có có mấy người sánh bằng nên đã

bị tổn thất hơn một nửa nhân thủ. Hãn xoa xoa lên gương mặt đầy máu của mình rồi hét lớn một tiếng, đánh về phía Lục Sách.

Từ đầu Lục Sách luôn chặn trước Kỳ Huy, nếu muốn giết Kỳ Huy thì nhất định phải giết được Lục Sách trước.

Trong lòng hãn nóng như lửa đốt, hận không thể tiêu sống Kỳ Huy, vậy nên ra tay rất tàn nhẫn. Có điều Lục sách có thể làm thống lĩnh tiền vệ quân thì tất nhiên võ công cũng không tầm thường, vững vàng như tường đồng vách sắt, khó có thể động đến hãn dù chỉ là một chút. Trong lúc giao chiến, Tướng Thiệu Đình thỉnh thoảng lại giương mắt lên nhìn Kỳ Huy. Hãn cảm thấy Kỳ Huy như đang cười nhạo mình nên càng căm tức hơn, không khỏi nóng nảy vội vã, chiêu thức càng ra càng loạn.

Đây là điều đại kỵ khi chiến đấu. Bên tai lại không ngừng nghe thấy tiếng hét thảm thiết của thuộc hạ khiến tâm thần hãn không yên, chiêu thức lộ rất nhiều sơ hở. Hãn chỉ có thể dốc hết sức đả thương Lục Sách, nhưng bản thân cũng bị đâm nhiều chỗ, máu tươi phun dữ dội như nước suối. Cả người hãn loạn choạng, trong lòng biết là mình không thể nào lật đổ Kỳ Huy.

Hôm nay cuối cùng bọn họ cũng đã thất bại, nhưng thứ hiện ra trong đầu hãn giờ này chẳng phải gia sơn hay quyền thế mà là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của một nữ nhân. Tướng Thiệu Đình che ngực, làm động tác giả rồi chạy ra ngoài.

Máu văng đầy đất, Kỳ Huy nhìn theo bóng lưng Tướng Thiệu Đình, nói với Trường Xuân: “Người đuổi theo giết hãn.”

“Hoàng thượng...”

“Người không cần phải bận tâm ở đây.”

Hôm nay Tướng Thiệu Đình nhất định phải chết!

“Vâng” Trường Xuân bước nhanh đuổi theo.

Hắn đuổi dọc theo vết máu thì đến Duyên Phúc cung, thấy thân ảnh của Tưởng Thiệu Đình ở ngay trước mặt, hắn đánh một chưởng thật mạnh lên hắn ta.

Chưởng lực nặng như nghìn vàng, lập tức đánh lục phủ ngũ tạng Tưởng Thiệu đình nát thành bọt máu. Thân thể hắn ta loạng choạng rồi ngã xuống đất... Thắng làm vua thua làm giặc, cuối cùng hắn ta chẳng có được gì cả, thậm chí không thể gặp mặt nàng lần cuối. Trước mắt hắn ta tối sầm rồi vĩnh viễn mất đi nhận thức.

Mùi máu tươi nồng đậm hòa trong không khí, khiến cho người khác cảm thấy buồn nôn.

Trần Uẩn Ngọc đứng dưới mái hiên chặt tay. Hôm nay trời vừa tối thì đột nhiên có một nhóm hắc y nhân xông vào đuổi toàn bộ cung nhân ra ngoài. Nàng suýt chút nữa bị dọa chết, cho rằng bọn họ là thích khách! Cũng may Trường Thanh kịp thời đến nói cho nàng biết đây là lệnh của hoàng thượng.

Nàng đang mơ hồ không hiểu gì thì bên ngoài lập tức truyền đến tiếng chém giết.

Trong cung hình như đang xảy ra chuyện rất lớn, nàng đứng ở cửa nhìn ra, rồi quay lại hỏi Trường Thanh: “Thật sự không có giao chiến sao? Rõ ràng ta nghe thấy tiếng đao kiếm mà, người mau nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hoàng thượng đang ở đâu?”

Trường Thanh nói quanh co: “Nương nương, người chờ thêm một lát nữa là có thể thấy hoàng thượng thôi.”

Kỳ Huy đã dặn hắn không thể nói ra, tránh hù dọa Trần Uẩn Ngọc, hắn cũng thấy đúng là nên như vậy.

Thấy hần trả lời lấy lệ, Trần Uẩn Ngọc liền nổi nóng, rõ ràng bên ngoài có tiếng binh đao chém giết. Lần trước Kỳ Huy đã bị thích khách đâm một kiếm mà đã bệnh nặng, mà tình huống hôm nay càng nguy hiểm hơn... Nàng hoài nghi có người tạo phản, nhưng là ai? Nhất định là do tiếng xấu của Kỳ Huy lan xa, mang danh tiếng hôn quân, không màng chính sự, khiến dân chúng lầm than, để gian thần nắm quyền, cho nên hôm nay phản tặc muốn giết hần.

Trường Thanh lại cứ một mực không cho nàng biết tình trạng hiện tại của Kỳ Huy, Trần Uẩn Ngọc liền cất bước ra ngoài.

Trường Thanh vội ngăn cản nàng: “Nương nương, người tuyệt đối không thể ra ngoài, bên ngoài vô cùng nguy hiểm.”

“Không phải người nhất quyết không chịu nói sao, bây giờ lại bảo nguy hiểm? Người mau nói cho ta biết, hoàng thượng rốt cuộc sao rồi, nếu không ta lập tức đi ra ngoài.”

Đôi mày lá liễu của nàng nhíu chặt, tức giận nhìn Trường Thanh.

Trường Thanh thật sự rất muốn khóc.

Thấy vậy, Trần Uẩn Ngọc tiếp tục ép hần: “Người không nói thì để ta tự đi tìm hoàng thượng.”

“Nương nương.” Trường Thanh thật sự không còn cách nào, những ngày qua hần nhận thấy được Kỳ Huy có phần để ý đến vị hoàng hậu này. Tết Nguyên Tiêu sợ hoàng hậu ở trong cung buồn chán, hoàng thượng đã đặc biệt dò hỏi một số chuyện thú vị, sau đó cho người làm đèn Không Minh. Như vậy, hần càng không dám để những tên sát thủ này làm Trần Uẩn Ngọc bị thương, nên đành cắn răng nói: “Nương nương, là binh của hoàng thượng đang đánh vào cung.”

“Cái gì?” Trần Uẩn Ngọc ngơ ngác hỏi: “Hoàng thượng...còn có binh mã sao?”

Gạt người sao?

Hoàng hậu càng tức giận hơn!

Trường Thanh quỳ mạnh xuống rồi rút trường kiếm bên hông một sát thủ ra, dâng lên nàng, “nói: “Nương nương, nếu người muốn đi thì hãy giết nô tài trước đi. Nương nương, hay người cứ giết nô tài đi, giết xong rồi người hãy đi tìm hoàng thượng được không?”

Trần Uẩn Ngọc sao dám nhận lấy kiếm, thật ra nàng chỉ muốn biết hiện tại Kỳ Huy ra sao, kết quả mấy tiểu hoàng môn này nhất quyết không muốn cho nàng biết.

Trường Thanh kiên trì kề sát thanh kiếm vào cổ mình: “Nương nương, nếu người còn hỏi nữa, nô tài chỉ còn cách tự vẫn.”

Trần Uẩn Ngọc:...

Tên tiểu hoàng môn này thật khó đối phó!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trường Thanh: Nô tài mệt mỏi quá.

Kỳ Huy: Hử?

Trường Thanh: Không mệt không mệt, nô tài thật yêu mến nương nương!

Kỳ Huy: Hử?

Trường Thanh: ... (Tôi muốn chết quá đi a!)

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 24

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 25

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 26

Kỳ Huy ngồi trên long liễn, nhiều lần nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi trên triều với các quan viên, mà trong lòng vẫn không thấy hài lòng với biểu hiện của mình lắm. Mấy năm nay, tuy rằng có quan tâm đến xã tắc, nhưng không dám làm gì, sợ bị phát hiện, nên suốt ngày ở phòng luyện đàn, cuối cùng vẫn hơi xao nhãng.

“Người đưa danh sách tất cả quan viên ở nha môn, các chuyện quan trọng phát sinh trong những năm qua và các hồ sơ đến Điện Lai Đức hết đi.” Hãn phân phó Thường Bính.

Thường Bính vội nói: “Hoàng thượng, thân thể ngài chưa khỏe hẳn, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn ạ!”

Còn Kỳ Huy thì đang nghĩ, cục diện rối rắm này phải chấn chỉnh thế nào cho phải đây. Bên ngoài nhốn nháo loạn lạc, xung quanh phản loạn không ngừng, hãn cũng không thể chỉ quản lý một kinh thành. Lại thêm phía Kim quốc, ban đầu hãn chỉ lấy nó làm cái cơ để đánh lừa thái hậu, nhưng trên thực tế, nghe Ngụy quốc công nói, quân đội Kim quốc cũng đã có ý đồ xâm phạm. Nếu không sớm đề phòng bị, thì đến khi bị đánh úp từ Đảo Mã Quan, ngôi vị hoàng đế này của hãn có thể sẽ thành trò cười cho thiên hạ.

“Chỗ Trần Hiền vẫn chưa có tin tức...” Kỳ Huy nhíu mày, ngày đó Trần Hiền dẫn dụ binh mã của Tào quốc công và Tưởng Phục đi về hướng Đảo Mã Quan, vốn là kế điệu hổ ly sơn, nhưng mấy ngày qua lại bị mất tin tức, không biết có phải đã lành ít dữ nhiều rồi không.

Rất nhiều chuyện lộn xộn rối rắm, chuyện nào cũng cần xử lí, gánh nặng như núi đè xuống, không thể trì hoãn ngày nào, hẳn lại phân phó Thường Bính: “Truyền Ngụy quốc công.”

Long liền đi như bay về phía Văn Đức điện.

Trong cung Duyên Phúc Cung, Trần Uẩn Ngọc đang nôn nóng không thôi. Nàng không có việc gì làm, rảnh rỗi nên thời gian suy nghĩ càng nhiều hơn, lại lo lắng chuyện Kỳ Huy tự mình chấp chính, trái lo phải nghĩ, trong lòng nghi ngờ càng ngày càng lớn. Giờ khắc này, người nàng muốn gặp nhất chính là thái hậu.

Từ lúc nàng vào cung, phàm là chuyện lớn hay chuyện nhỏ đều là thái hậu đứng ra giải quyết, lần trước Kỳ Huy bị đâm, cũng là thái hậu chạy đến trước tiên. Nhưng hôm qua, bà lại không lộ diện, hơn nữa cho tới bây giờ vẫn không có tin tức gì. Nàng nhắc tới, các cung nữ thái giám đều kín miệng như bưng, cứ như đang che giấu một bí mật to lớn nào đó. Nhưng rõ ràng thái hậu ở ngay cung Từ An, cách nơi này chỉ mất thời gian một chung trà, chỉ cần nàng tới tìm bà là mọi chuyện sẽ rõ ràng hết.

Trần Uẩn Ngọc đứng lên.

Thấy hoàng hậu có hành động, Trường Thanh vội hỏi: “Nương nương muốn đi đâu ạ?”

“Ta chán quá, muốn ra ngoài dạo.” Trần Uẩn Ngọc liếc nhìn Trường Thanh, thầm nghĩ không thể nói cho tiểu thái giám này biết ý định của mình được, không thì hẳn lại lấy cái chết ra làm khó nàng. “Đi ngắm hoa thôi, người bảo các nàng mang lăng hoa cho ta, ta cắt một ít mang về.”

Vị hoàng hậu trẻ tuổi y phục thêu phượng hoàng màu đỏ anh đào, bên dưới là váy rộng màu xanh da trời, mang giày vải, mỉm cười rục rờ như hoa. Trường Thanh cảm thấy thật chói lóa, bèn cúi đầu nói: “Hôm qua bên ngoài loạn lạc, mà nay còn đang thu dọn, không bằng nương nương chờ dọn dẹp sạch sẽ hãy...”

Mặt đất đầy máu, không thể dọn xong trong chốc lát.

“Ta đến ngự hoa viên thì có cái gì chứ?” Trần Uẩn Ngọc hừ một tiếng, “Hoàng thượng nói với người, không cho phép ra đi ngắm hoa sao?”

“Chuyện này...” Trường Thanh nheן lời, hoàng thượng chỉ dặn dò coi chừng Trần Uẩn Ngọc vào hôm qua, chứ hôm nay không nói như vậy. Hắn không thể làm gì khác hơn: “Nếu nương nương có nhã hứng, vậy nô tài xin hầu hạ người.” Sau đó phân phó mấy cung nữ đi lấy giỏ và kéo bạc đến.

Trần Uẩn Ngọc xoay người đi ra ngoài.

Kết quả vừa ra khỏi cửa điện, Trường Thanh liền phát hiện điểm bất thường, ngự hoa viên nằm ở phía tây, nhưng nương nương lại đi về phía đông. Hắn hoảng sợ, vội nói: “Nương nương, không phải người nói là đi ngắm hoa sao?”

“Ta không nói chỉ ngắm hoa thôi.” Lúc này đã đi ra bên ngoài, Trường Thanh không thể viện cớ hay giở trò gì nữa, nàng không tin hắn có thể trói mình lại, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về hướng cung Từ An, “Không biết bao giờ Hoàng thượng mới trở về, ta tìm mẫu hậu trước.”

Bấy giờ Trường Thanh mới biết mình bị lừa, nhất thời cảm thấy như bị sét đánh. Không ngờ hoàng hậu còn biết lừa gạt, hắn nhanh chóng bước theo, cầu xin: “Nương nương, trước đó hoàng thượng đã nói sẽ giải thích cho người, người chờ một chút nữa đi!”

Đến cung Từ An, tất nhiên nương nương sẽ phát hiện chuyện của thái hậu, hẳn biết phải giải thích như thế nào đây? Hoàng thượng và thái hậu hai mươi năm ân oán, hẳn có thể nói rõ ràng được sao?

Trường Thanh rất muốn khóc.

Thái độ của tiểu thái giám này lại khiến nàng nhớ lại đêm qua, Trần Uẩn Ngọc thật sự bối rối, rối cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì, mà người nào người nấy cũng kỳ quái như vậy. Nàng chỉ đi gặp thái hậu thôi mà... Nàng ngẩng đầu, nhìn cung Từ An phía xa xa, trong gió dường như bay tới mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hai người đang giằng co thì phía sau truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó, Thường Bính hành lễ: “Nô tài tham kiến nương nương.”

Cứu tinh tới, Trường Thanh thiếu chút nữa thì quỳ xuống.

Hai mắt Trần Uẩn Ngọc cũng sáng lên: “Thường công công, người đã trở về, phải chăng hoàng thượng cũng trở về rồi?”

“Hoàng thượng đang ở Điện Lai Đức, triệu kiến Ngụy quốc công thương nghị đại sự.”

Thương nghị đại sự.

Bốn chữ này rơi và trong tai Trần Uẩn Ngọc, làm nàng nhớ lại lời nói hết sức đáng kinh ngạc của Kỳ Huy ban sáng. Nàng ngẩn ngơ, đôi mắt đẹp đảo quanh người Thường Bính. Thường Bính không giống đang nói bậy. Nhưng trước đây, chuyện gì hoàng thượng cũng đều không biết, thậm chí ngày ngày chỉ đến phòng luyện đàn, người như vậy làm sao có thể nghị sự cùng đại thần? Dẫu sao nàng cũng sinh ra trong gia đình có người làm quan, ít nhiều cũng biết được đôi chút, cho nên nghĩ thế nào đi nữa vẫn cảm thấy Kỳ Huy không có khả năng đảm đương được.

Nhưng hôm nay thật sự rất khác lạ, Trần Uẩn Ngọc cảm thấy đầu mình có chút đau, không thể nghĩ được gì cả, chỉ nóng lòng muốn gặp Kỳ Huy.

Thấy Trần Uẩn Ngọc truyền phượng liễn, Thường Bính bèn hỏi: “Nương nương muốn đến Điện Lai Đức sao? Không bằng trở về Duyên Phúc Cung chờ một lát?”

“Không, ta muốn đi Điện Lai Đức, nếu hoàng thượng tạm thời không rảnh, thì ta chờ bên ngoài là được!” Nàng tỏ ra kiên quyết.

Thường Bính không ngăn cản nữa.

Thái hậu chuyển đến Duyên Anh điện, bị giam lỏng, hẳn biết hoàng thượng còn chưa nghĩ ra nên xử lý thế nào, vậy mà vị hoàng hậu này vẫn được ở lại Duyên Phúc Cung, ngoài cung nhân ra thì không thay đổi gì, chắc hẳn sẽ không bị phế, nếu vậy, sớm muộn gì nàng cũng biết được chân tướng thôi.

Phượng liễn đi về phía Điện Lai Đức.

Thường Bính quay đầu lại căn dặn Trường Thanh: “Hoàng thượng có chí phấn đấu cao, e rằng sức khỏe sẽ không chịu được, người mau đi báo cho Phó đại phu biết, bảo ngài ấy phối mấy vị thuốc, giúp hoàng thượng chống đỡ qua cửa ải này, bằng không thì... Đại Lương chúng ta nếu loạn lạc thật, đến lúc đó không biết ai mới là người được lợi đâu.”

Trường Thanh đáp vâng rồi vội vã đến thái y viện.

Ở cửa đại điện, Trần Uẩn Ngọc xuống phượng liễn, vừa đi được vài bước thì cảm thấy hơi khác thường, hình như thiếu thiếu cái gì, đứng suy nghĩ một lúc mới phát hiện, gà chọi trong sân này nay đã biến mất hoàn toàn, thậm chí ngay cả một cọng lông gà cũng không có!

Thanh tỉnh đến đáng sợ.

Trần Uẩn Ngọc mang theo sự ngạc nhiên bước nhanh lên bậc thềm, tiểu thái giám đi bầm báo, còn nàng đứng dưới mái hiên chờ đợi.

Nhưng một lúc lâu Kỳ Huy cũng không truyền nàng đi vào.

Bên trong truyền ra tiếng nói chuyện loáng thoáng, Trần Uẩn Ngọc thật sự không nén nổi hiếu kỳ, len lén nhìn vào bên trong.

Trong Điện Lai Đức thênh thang, Kỳ Huy đang ngồi dựa vào lưng ghế rộng rãi, nói chuyện với thần tử, thái độ khác hẳn, không còn xiêu vẹo như không có xương giống trước kia nữa. Hắn ngồi thẳng tắp, long bào màu vàng trên người sáng rực, cho dù nhìn từ xa không thấy rõ ánh mắt của hắn, nhưng có thể cảm nhận được thái độ nghiêm túc.

Cứ như đã biến thành một người khác.

Nhớ lại lúc đội mã cho Kỳ Huy vào sáng sớm, khoảnh khắc hắn ngẩng đầu lên...

Tim Trần Uẩn Ngọc loạn, cảm thấy lòng bàn tay tê dại, nhưng không nói được đây là cảm giác gì.

Ngay lúc này, Ngụy quốc công bước nhanh ra ngoài, nàng bèn tránh sang một bên theo bản năng.

“Hoàng thượng cho mời nương nương.” Trường Xuân bên trong cao giọng tri thông.

Tim Trần Uẩn Ngọc đập liên hồi, rõ ràng chính nàng nôn nóng đến đây, vậy mà khi thái giám thông báo Kỳ Huy muốn gặp thì nàng lại chùn bước.

“Nương nương?” Cung nữ bên cạnh khẽ gọi.

Trần Uẩn Ngọc hít sâu một hơi rồi cất bước đi vào.

Không hiểu sao nàng lại có cảm giác như quay trở về ngày mới vào cung, lần đầu tiên gặp hãn, tất cả đều xa lạ.

Tại nơi ánh sáng rực rỡ đó, một dáng người cao gầy chậm rãi đi tới, từ xa đến gần, gương mặt đẹp như tranh vẽ dần rõ ràng.

Kỳ Huy nhìn thấy nàng, bèn buông ngự bút xuống.

Hôm nay sau giờ Ngọ thì tấu chương đến lũ lượt, phút chốc chống chất như núi. Hãn vừa nói chuyện với Ngụy quốc công vừa phê duyệt, mới phê được hai ba mươi quyển thì nghe Trường Xuân báo Trần Uẩn Ngọc đang chờ bên ngoài Lai Đức Điện. Lúc đó, hãn bỗng hơi do dự, trước đó hãn đã nói sẽ giải thích những nghi hoặc của nàng, nhưng khi thực sự đến lúc thì lại cảm thấy chẳng hề dễ dàng, chỉ là trước sau gì cũng phải nói ra.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Trần Uẩn Ngọc cung kính hành lễ, đứng xa xa. Nàng cúi thấp đầu, lông mi khẽ run, da thịt như ngọc.

Kỳ Huy nói: “Qua đây, đứng xa như vậy làm gì?”

Giọng nói vẫn độc nhất vô nhị. Trần Uẩn Ngọc ngẩng đầu, nhìn trộm hãn một cái.

Ánh mắt hai người vừa vặn giao nhau, nàng như con nai nhỏ lập tức dời mắt đi...

Kỳ quái lạ lùng, hãn vẫn chưa nói gì mà nàng đã trốn tránh, Kỳ Huy nhếch mày nói: “Không nghe thấy sao? Bảo nàng đến đây thì cứ đến đi!”

Hãn cao giọng nói, nhất thời lại giống như hôn quân của nàng. Trần Uẩn Ngọc do dự một lúc rồi đi tới, đứng cách hãn một cánh tay. Thấy mặt nàng căng cứng, Kỳ Huy nói: “Nghĩ sao mà lại đến Điện Lai Đức?”

“Vốn muốn đi tìm mẫu hậu... Đúng lúc gặp Thường công công, hẳn nói hoàng thượng đã hạ triều, thiếp lại có việc không nghĩ ra, vì vậy tới tìm hoàng thượng.”

“Nghĩ không ra chuyện gì?”

Trần Uẩn Ngọc cắn môi: “Chuyện gì cũng không nghĩ ra, chuyện đêm qua, cả chuyện của mẫu hậu nữa.”

“Thái hậu đã dời đến Duyên Anh điện, tạm thời không tiện gặp nàng, về phần đêm qua, là trẫm lệnh Ngụy quốc công lĩnh binh, đánh bắt đám người Ngô Thuận, cấm y vệ, và cả cấm quân trong cung.” Kỳ Huy lời ít ý nhiều, nhìn Trần Uẩn Ngọc, “Sáng sớm trẫm đã nói, từ hôm nay trẫm sẽ bắt đầu chấp chính, đó chẳng phải là nói đùa. Sau này, thái hậu sẽ không can thiệp chính sự nữa.”

Hắn nói nhẹ nhàng như vậy, đơn giản như vậy, nhưng Trần Uẩn Ngọc nghe mà không khác gì tiếng sét ngang tai.

Đêm qua thực sự là binh mã của hoàng thượng...

Tào quốc công Ngô Thuận bị giết, cấm y vệ, cấm quân, đó đều là người nhà, là ruột thịt của thái hậu, thái hậu không còn được ở Từ An cung nữa, hẳn còn muốn chấp chính!

Đầu Trần Uẩn Ngọc ong ong, chuyện này, là Kỳ Huy phản lại thái hậu? Không không không, hẳn là hoàng đế, không được gọi là tạo phản, vậy là đoạt quyền? Nhưng chẳng phải thái hậu đối với hắn rất tốt sao, lẽ nào hắn muốn thứ gì, mà thái hậu lại không cho, thế nên mới làm lớn chuyện như vậy? Nhưng hắn ngày ngày ở phòng luyện đan, sao lại có binh mã, hẳn là hôn quân mà, sao có thể...

Trần Uẩn Ngọc sửng người, cảm thấy mình không thể nhúc nhích được, chỉ có trái tim trong lồng ngực là đập dữ dội.

Sắc mặt nàng trắng bệch, bờ vai khẽ run, Kỳ Huy thấy được cả, bèn thân nhiên nói: “Qua đây.”

Nàng đi một bước, cảm giác hai chân nặng như chì, không tài nào bước nổi.

Mùi thuốc trên người hấn lập tức quanh quẩn bên chóp mũi, lông mi Trần Uẩn Ngọc run run, không dám nhìn hấn. Đêm qua nàng còn lo lắng cho hấn, sợ hấn bị phản tặc làm bị thương, kết quả mọi lo nghĩ đều dư thừa, trận đại chiến kia vậy mà lại do hấn phát động, trận mưa máu trong cung cũng vì hấn mà ra!

Nhận ra cả người nàng đều tản ra sự đề phòng, Kỳ Huy nheo mắt lại, như suy nghĩ gì đó. Quả nhiên sẽ phản ứng thế này. Có điều không trách nàng được, hấn đã giả làm hôn quân mười mấy năm, lừa gạt tất cả mọi người, huống chi là nàng?

Kỳ Huy nắm lấy cằm nàng: “Sợ sao?”

Trần Uẩn Ngọc cúi đầu nhìn vào mắt hấn, đôi mắt ấy vẫn như hồ sâu đen thẳm. Nàng nghĩ thầm, thì ra mình vẫn luôn không nhìn thấu. Người này thật sự quá đáng sợ, rõ ràng chẳng phải hôn quân, vậy mà có thể ngày ngày luyện đan. Trần Uẩn Ngọc cảm thấy hấn càng đáng sợ hơn là khi giả vờ làm hôn quân.

Cho nên sao còn hỏi nàng có sợ không, nàng làm sao không sợ được? Thái hậu bị đưa đến Duyên Anh điện, chỗ kia hẻo lánh biết bao, rõ ràng một sự trừng phạt.

Trái tim Trần Uẩn Ngọc như sắp nhảy ra ngoài, nàng không biết Kỳ Huy sẽ xử lý mình thế nào. Nàng không ngờ, Kỳ Huy đối xử với thái hậu như vậy, chắc chắn phần lớn nguyên nhân là do Ngô gia một tay che trời và Ngô thái hậu buông rèm nhiếp chính. Mà nàng, cũng là bà con của Ngô gia, là cháu gái bên ngoài của thái hậu!

Thấy nàng dường như không biết nói sao, ngón tay Kỳ Huy nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm non mềm của nàng, thấp giọng nói: “Bây giờ nếu nàng làm tốt một chuyện, trăm sẽ tạm tha cho nàng.”

Trần Uẩn Ngọc chớp chớp mắt.

“Lần trước lúc thả đèn Khổng Minh, nàng tạ ơn trăm bằng cách nào.” Một tay hấn phủ lên hông nàng, “Bây giờ làm lại một lần.”

Nàng ngây người.

Tức là muốn nàng hôn hấn sao?

Nhất thời trái tim lại đập loạn. Khi đó nàng cứ cho rằng hấn là hôn quân, ngoài miệng thì gọi hoàng thượng, trong lòng lại không biết đã thầm mắng hấn bao nhiêu lần, thậm chí, còn từng khinh bỉ hấn. Nàng cảm thấy hấn ngoại trừ gương mặt là đẹp trai không đổi, thì tính tình hấn đã ngày một tốt lên, sẽ không hung dữ với nàng, cho nên nàng mới dám làm vậy. Mà nay, hấn đã trở thành một người khác hấn, vậy mà còn muốn nàng hôn.

Ở giữa bị ngăn cách bởi một cảm giác xa lạ và sợ hãi kiêng dè, làm nàng cảm thấy không thể hạ miệng được.

Nhìn thấy nàng do dự, trong lòng Kỳ Huy lập tức phát cáu, thầm nghĩ mình không làm hôn quân chẳng phải rất tốt sao? Dù có sợ hấn, thì lúc này nàng cũng nên tiến tới lấy lòng, để tránh kết cục không tốt. Ấy vậy hấn đã cho nàng một con đường sáng, mà nàng còn không đi!

Thấy Kỳ Huy nhìn mình chăm chăm, môi mỏng khẽ mím, tản ra vẻ lạnh lùng, Trần Uẩn Ngọc có cảm giác nếu mình không hôn thì sẽ phải rơi đầu...

Cuối cùng nàng vẫn rất muốn sống, nên vội cúi đầu, hôn lên môi hấn một cái.

Không hề có thành ý, hoàn toàn làm cho có lệ... Ngay lúc nàng ngẩng đầu lên, Kỳ Huy liền đưa tay giữ ót Trần Uẩn Ngọc lại, đôi môi nàng lập tức dán lên môi hắn, không thể tách ra, đang hốt hoảng, lưỡi hắn đã mạnh mẽ tiến vào, càn quét một trận trong miệng nàng. Tim Trần Uẩn Ngọc đập thình thịch, theo bản năng đưa tay đẩy ra, nhưng Kỳ Huy lại ôm chặt eo nàng, kéo nàng lại gần, khiến nàng quỳ bên đùi hắn. Tư thế vô cùng kỳ cục, làm nàng cao hơn hắn, mà không có chỗ nào để dựa vào, vừa nghiêng về phía trước một chút thì ngực chạm vào mặt hắn.

Đoạn kịch nhỏ:

Trần Uẩn Ngọc: Hôn, hôn xong rồi, có thể đi được chưa?

Kỳ Huy: Ha ha.

Trần Uẩn Ngọc: ...>o<...

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 27

Edit: Linh Linh

Beta: Hoa Tuyết

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 28

Edit & beta: Xuxoan91 & Hoa Tuyết

Sau khi Kỳ Huy thanh tẩy hoàng cung, những tiểu hoàng môn đã từng cười nhạo sau lưng hấn lập tức sợ đến mất hồn, một số người to gan thậm chí, dù sao cũng đều phải chết, chỉ bằng đánh cược một lần, nên đã đến quỳ trước cửa phòng Thường Bính.

Thường Bính đang ở trong phòng nhàn nhã uống trà.

Tiểu hoàng môn thân cận Bồi Lâm thấp giọng nói: “Tưởng có gì hiếm dang cho công công, nhưng nô tài đã nhìn qua, chỉ mấy trăm lượng bạc.”

Thường Bính nở nụ cười.

Bây giờ hấn còn cần tham chút bạc này sao? Lúc Ngô thái hậu cầm quyền, hấn cũng không thiếu thứ gì, không cần xài tiền, ở kinh thành còn có mấy ngôi nhà lớn, chỉ có một điều không hài lòng, đó là Thái Dung coi thường hấn là hoạn quan, không thèm nhìn tới hấn. Nhưng bởi vì hấn được thái hậu tín nhiệm, không thể tránh được, vì vậy trước đây Tào quốc công hay lấy điểm này ra khích bác gây chia rẽ. Nhưng bây giờ, Tào quốc công đã chết, còn Thái Dung bị liệt nửa người, biết mình đã hết đường thăng tiến nên chủ động cáo quan, chỉ còn có hấn là tiền đồ sáng lạn.

Thường Bính cầm chung trà trên bàn lên: “Những ai tới đây hôm nay, người hãy nhớ kỹ tên họ chúng, ngày khác bảo cấm y vệ bắt lại, chém đầu hết cho ta.”

Kỳ Huy vì chính sự mà mất ăn mất ngủ, những chuyện con con này tất nhiên giao cho Thường Bính xử lý. Hẳn tám tuổi đã vào cung, thoáng chốc đã ba mươi hai năm trôi qua, chuyện trong cung rõ như lòng bàn tay, biết Kỳ Huy muốn thay máu tất cả những kẻ gian dối có lòng riêng, cho nên hẳn mới dám tự chủ trương khai đao.

Bồi Lâm đáp vâng, rồi đứng trước cửa sổ nhìn ra, thầm ghi nhớ từng tên trong lòng.

Hương trà xông vào khoan mũi, là Đại Hồng Bào được tiến cống, nghìn vàng khó mua, Thường Bính lại uống vài hớp, ăn một miếng bánh ngọt trên đĩa.

Bánh hoa tuyết trắng tinh, ngọt mà không ngáy, hẳn nhắm nháp vài cái, mùi thơm đầy khoan miệng, nhắm mắt lại, chợt nhớ tới Lưu Nguyệt.

Sau khi đồng ý sinh con cho tiên đế, mà thái hậu lại rất khoan dung, không kiểm soát gì, nên bà ở trong cung tương đối tự tại, bình thường cũng không có sở thích gì, khi thì đánh đàn lúc lại làm đồ ăn. Có gì ngon còn tặng cho ông một ít, bánh ngọt trắng như mây, rắc thêm ít hạnh nhân, mùi vị rất nhạt, dường như chỉ cho một muống đường nhỏ, nếm thử vô cùng vừa miệng.

Loại bánh đó, thậm chí tiên đế cũng không được ăn, ông từng ở ngoài điện nhìn trộm, thấy bà chẳng tặng cho ai, duy chỉ có mình ông... Thường Bính thở dài, không biết bà hiện đang ở nơi nào, cũng không thấy hoàng thượng sai người đi tìm. Lẽ nào ngài ấy bị thái hậu khiêu khích, thật sự cảm thấy mình đã bị mẹ ruột vứt bỏ?

Hoặc giả ngài ấy quá bận rộn nên đã quên.

Ngược lại là ông, mấy năm qua cứ luôn nhớ đến bà, muốn gặp lại bà một lần.

Thường Bính tựa lưng vào ghế chợp mắt, một lúc lâu sau mới mở mắt ra hỏi Bồi Lâm: “Thái hậu ở Duyên Anh điện thế nào? Ăn uống tốt chứ?”

Gặp chuyện như vậy, ai còn có lòng mà ăn uống, Bồi Lâm đáp: “Ăn không nhiều lắm, có điều không hề tìm đến cái chết, nghe nói trong điện bình thường không có động tĩnh gì. Ngược lại, Thang ma ma thỉnh thoảng lại ra ngoài phơi nắng, có lần còn đưa bạc cho cấm quân canh gác... Có cần bẩm báo với hoàng thượng không ạ?”

Thường Bính khoát tay: “Bọn họ bây giờ còn có thể trở mình sao, làm vậy chẳng qua cũng chỉ để những ngày sau dễ chịu hơn thôi. Mặc kệ đi, chỉ cần không gây ra chuyện gì lớn là được.”

Bồi Lâm vâng dạ, sau đó len lén nhìn trộm Thường Bính.

Rõ ràng vị này đã bán đứng thái hậu, đến mức khiến thái hậu binh bại như núi đổ, vậy mà lúc này vẫn còn nhớ tình xưa. Mọi người thường nói lòng đế vương khó dò, mà suy nghĩ của công công cũng thật khó suy đoán. Hần đảo mắt, nói: “Mấy ngày qua hoàng thượng liên tục triệu kiến đại thần, Trường Xuân, Trường Thanh luôn túc trực bên cạnh, công công sao vẫn ở chỗ này?”

Cái được gọi là thái giám chấp bút, chẳng phải là hầu hạ hoàng thượng phê duyệt tấu chương sao?

Thường Bính hí mắt một cái, nhìn sang hẳn.

Mặc dù ông là thái giám, nhưng sống an nhàn sung sướng, trước đây chỉ hầu hạ một mình thái hậu, ăn uống ngủ nghỉ vô cùng tốt, mặt mày nhẵn nhụi mịn màng, mày mảnh mắt dài, vô cùng tuấn tú. Tướng mạo đẹp thế này, được yêu thích cũng dễ hiểu. Nhưng lúc này, ánh mắt ông lại hết sức

nghiêm túc. Tim Bồi Lâm đập thành thịch, nhưng vẫn không biết mình đã nói sai điều gì. Dù sao lúc thái hậu nắm quyền, vẫn thường cho Thường Bính đến thư phòng mài mực. Mà nay ông lập được đại công, nhưng lại chỉ quản những việc vặt vẩn con con, như vậy không phải buồn bực lắm sao?

Dù trong lòng nghĩ như vậy, hắn vẫn lo sợ cúi đầu.

“Đi ra ngoài đi, tiểu tử người thì biết cái gì? Sau này không được nói hươu nói vượn nữa!” Thường Bính mắng một câu.

Bồi Lâm sợ đến nỗi vội vã xin lui.

Thường Bính nhìn bóng lưng hắn, khinh thường lắc đầu. Tiểu tử này mặc dù đã hầu hạ mình tám năm, nhưng vẫn ngốc nghếch lỗ mãng như vậy. Hoàng thượng là đang tín nhiệm ông, mới cho ông thanh tẩy nội cung, họa từ trong mà ra, chuyện này đâu phải ai cũng làm được? Chẳng phải ông kiêu ngạo, chỉ là thấy bản thân thích hợp nhất.

Ông lại cầm bánh ngọt lên ăn.

Dạo này, Tống ma ma vẫn luôn bất an. Ngày đó huynh đệ Trần Mẫn An vào triều trở về, truyền đạt thánh ý, mọi người đều cho rằng Trần Uẩn Ngọc rất được hoàng thượng sủng ái, nhưng mấy ngày nay, Hoàng thượng lại không tới Duyên Phúc cung, bà hoài nghi có lẽ mọi người đã đoán sai rồi. Hoàng thượng chẳng qua chỉ tùy tiện ban một ân huệ, chứ không hẳn là sủng ái nương nường.

Bà thì lo lắng bất an, còn chủ tử của bà thì lại không buồn không lo, cứ theo lẽ thường có thể ăn thì ăn, có thể ngủ thì ngủ, buổi trưa hôm nay còn ăn hết một chén vằn thắn lớn.

Sự vô tâm này cũng thật hiếm có.

“Nếu nường nường rảnh rồi, thì nên thêu thùa đi.” Tống ma ma thân mang trọng trách nói. Trước khi vào cung, lão phu nhân đã căn dặn đủ điều, nhất định phải giúp Trần Uẩn Ngọc ngồi vững vị trí này, đừng lơ là mất cảnh giác. Bà lại đề nghị. “Theo nô tỳ thấy, chi bằng nường nường làm giày hoặc may trung y cho hoàng thượng đi.”

Nhắc tới chuyện này, Trần Uẩn Ngọc chỉ thấy buồn bực. Lúc mới gả cho Kỳ Huy, nàng đã làm một đôi giày theo yêu cầu của hắn, kết quả sau một ngày đã bị hắn vứt bỏ. Còn cả túi thơm thêu hình đồng tử phúc thọ nàng làm, hắn cũng mang chưa được nửa ngày đã không thấy đâu nữa, nên nàng không muốn lãng phí công sức vào chuyện này chút nào.

“Hoàng thượng không thích.” Nàng nói.

Tống ma ma sùng sốt: “Trước kia nường nường từng tặng rồi sao?”

“Ừ, hoàng thượng đều ném mất.”

Tống ma ma nghe mà giật mình, bèn quan sát Trần Uẩn Ngọc, thấy nàng không giống như đang nói đùa, trong lòng càng rối bời. Đồ chính tay nường nường thêu tặng hoàng thượng, nếu như bị vứt bỏ thì đâu chỉ không được sủng ái, sợ là phải thật sự chán ghét mới làm vậy. Nhưng theo lý thì cũng không đúng, thái hậu rất đài, Trần gia lại không có chỗ dựa, hoàng thượng nếu muốn phế chủ tử, không phải chỉ một câu nói thôi sao? Nếu chán ghét thật thì còn giữ làm gì?

Cứ sai sai chỗ nào ấy!

Mặc dù Tống ma ma có chút khôn khéo, song nhất thời cũng nghĩ không ra.

“Vậy hay là nường nường lại tìm hoàng thượng thử xem?” Tống ma ma lại đưa ra chủ ý.

Trần Uẩn Ngọc không chịu, nàng liên tục đến đó mấy lần, nhưng Kỳ Huy luôn cực kỳ bận rộn, không có chút thời gian rảnh rỗi nào. Con người hẳn đã thay đổi hoàn toàn, trở thành một đế vương chăm lo việc nước, không còn là tên hôn quân hoang đường như xưa. Nàng không muốn quấy rầy hẳn, nay có thể yên ổn sống như vậy cũng đã không tệ rồi.

Có điều không biết thân thể hẳn có chịu nổi không...

Trước đó hẳn từng bị thương rất nghiêm trọng, nàng còn phải đút hẳn ăn.

Trần Uẩn Ngọc ngần ngợ một lúc, rồi nói với Quế Tâm: “Bảo ngự trù làm một đĩa bánh mứt táo đến đây.”

“Làm hai đĩa đi!” Tống ma ma thiếu chút nữa bị Trần Uẩn Ngọc làm cho tức chết. Lúc này mà chỉ biết ăn, cũng không biết tiện thể làm cho hoàng thượng một phần à? Dù nướng nướng không đến đó thì sai người mang tới, cũng xem như có lòng, hoàng thượng khẳng định ghi nhớ.

Trần Uẩn Ngọc vô tội chớp mắt: “Hoàng thượng không thích ăn ngọt, món này rất ngọt đó.”

“Vậy nướng nướng không biết bảo họ làm một phần không ngọt sao, điểm tâm nhiều loại, chẳng lẽ lại không có loại nào không ngọt? Nướng nướng à...” Tống ma ma đang định giảng dạy cho nàng hiểu rõ về tầm quan trọng trong chuyện này, thì nghe bên ngoài vang lên một loạt tiếng thỉnh an. Trong lòng bà mừng rỡ, vội kéo Trần Uẩn Ngọc ra cửa nghênh đón.

“Hoàng thượng giá lâm!” Bà hết chỉnh lại cây trâm trên đầu Trần Uẩn Ngọc, lại kiểm tra xem trên mặt nàng dính gì không.

May mà Trần Uẩn Ngọc trời sinh xinh đẹp, không cần trang điểm nhiều đã xinh đẹp tuyệt trần. Tống ma ma thở phào nhẹ nhõm.

Đã gần mười ngày rồi Kỳ Huy mới lại đến đây, Trần Uẩn Ngọc đứng dưới mái hiên, nhìn về phía trước.

Ánh nắng tháng ba chan hòa, rơi xuống mặt đất vàng ươm, trong vầng sáng rực rỡ ấy, Trường Thanh che dù, xung quanh là hai mươi thị vệ vây quanh Kỳ Huy, đi tới.

Hắn mặc long bào vàng sáng, dù ở dưới bóng râm của dù, khuôn mặt vẫn trắng như tuyết, giống như một món đồ sứ hảo hạng, chỉ có dáng người khác biệt, thanh cao tựa trúc. Tổng ma ma lần đầu nhìn thấy Kỳ Huy, nên hơi giật mình, không ngờ vị đế vương trẻ tuổi này lại có tướng mạo xuất chúng như thế, uy nghi cao quý, mà lại phong nhã.

“Nương nương, đừng có giận ra nữa.” Bà khẽ nhắc nhở.

Trần Uẩn Ngọc bèn bước tới vài bước, cúi đầu thỉnh an Kỳ Huy.

Khí trời ấm, trang phục của nàng cũng ít và nhẹ hơn, áo ngắn theo hoàng oanh bay lượn, váy dài lam nhạt, vạt váy đính nhiều trâm châu, kết lại thành những đóa hoa nhỏ, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Kỳ Huy đỡ lấy nàng, hỏi: “Đang làm gì đó?”

Đã lâu không gặp, tay hắn trượt xuống, nắm lấy bàn tay nàng.

Trần Uẩn Ngọc không ngờ vừa mới gặp mặt hắn đã có cử chỉ thân mật thế này, cảm nhận được sức lực từ ngón tay hắn, mặt nàng ửng đỏ, trả lời: “Không làm gì cả.”

Không làm gì, vậy mà không tới Văn Đức điện thăm hắn? Kỳ Huy chăm chú nhìn nàng, thầm nghĩ đúng là nữ nhân thiếu nhẫn nại, mới vài ngày đã bỏ cuộc. May mà nàng là nữ nhân, không cần làm chuyện đại sự, bằng không với tính tình này, có thể kiên trì làm nên chuyện gì?

Thoáng nhìn, hình như mặt nàng còn đầy đặn hơn, chân mày hấn cau lại: “Gần đây ăn uống rất được à?”

Trần Uẩn Ngọc cảm thấy khó xử.

Tống ma ma than thầm. Đã bảo nàng ăn ít một chút mà không nghe, xem xem, hoàng thượng nhìn ra rồi. Bà sốt ruột, vội nói: “Nương nương cũng ăn không nhiều lắm đâu ạ, cả ngày đều nhớ đến người, nào có ăn uống gì. Mặt mũi nương nương là do hai ngày qua ngủ không ngon, nên bị sưng ấy ạ.”

Trần Uẩn Ngọc:...

Nàng chả nhớ hấn đâu.

Kỳ Huy nhếch môi, nâng cằm Trần Uẩn Ngọc lên: “Nhớ trăm sao?”

Trần Uẩn Ngọc không muốn thừa nhận, nhưng chắc chắn Tống ma ma sẽ nói thay, thế nên chỉ đành nói: “Nhớ ạ.”

Mặt hấn sáng lên, dưới ánh nắng, sáng trong tựa làn nước mùa thu. Kỳ Huy nhớ lại cảm giác sung sướng mê người khi chạm vào lưỡi nàng, trái tim lập tức đập nhanh, chỉ muốn ôm nàng vào lòng, làm lại chuyện ở Văn Đức điện một lần nữa. Thế nhưng có quá nhiều rắc rối, hấn không có thời gian nghỉ ngơi. Mấy ngày trước vừa miễn thuế ruộng cho năm phủ thành, lại lệnh cho mấy đại thần đặc lực thi hành tra xét kinh thành, tước mã quan của trên trăm quan viên, gần đây còn phải thương lượng chuyện trấn áp phản loạn.

Kỳ Huy nhíu mi, buông tay ra: “Hôm khác trăm lại tới.”

Đừng nói là Tống ma ma, ngay cả Trần Uẩn Ngọc nghe mà giật mình. Nàng không quá nhớ Kỳ Huy, nhưng hấn vừa tới đã đi nhanh như vậy, làm

nàng hơi bất ngờ, trái tim lập tức xù xuống: “Bây giờ hoàng thượng muốn về Văn Đức điện ngay sao?”

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh phát sáng như bảo thạch, bước chân Kỳ Huy khựng lại: “Không phải, phải tới chỗ của Phó đại phu.” Mấy ngày lại phải đi chữa bệnh một lần, năm trước là ba ngày một lần, mà nay còn bảy ngày một lần.

Phó đại phu giúp hẳn chữa bệnh đã lâu, nhưng nàng không dám đến xem, vì sợ răn, nghe nói thái y viện đặc biệt dành một phòng nuôi răn. Nàng đang nghĩ ngợi, thì bên tai nghe thấy tiếng Kỳ Huy: “Nếu không có chuyện gì thì đi cùng trẫm đi.”

Trần Uẩn Ngọc lập tức căng thẳng, sau đó bị Kỳ Huy kéo lên long liễn.

Trong lòng Tống ma ma mừng rỡ không thôi, tuy là đi chữa bệnh, nhưng dù sao cũng ở cùng một chỗ, vẫn có thể vun đắp tình cảm.

Bà đưa mắt nhìn theo long liễn.

Trần Uẩn Ngọc sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, thầm nghĩ sớm biết thế thì sẽ không hỏi, hỏi làm gì không biết, nàng không muốn nhìn răn đầuuu!

Thấy nàng ngần ngại, Kỳ Huy vươn tay kéo nàng qua, không nói không rằng phủ môi hôn lên môi nàng.

Bận rộn suốt ngày, đúng lúc trên đường đi xem bệnh có chút thời gian.

Trần Uẩn Ngọc thiếu chút nữa tắt thở, mà hẳn vẫn ra sức đòi hỏi quá phận. Nàng bị hôn suýt nữa hôn mê, vất vả lắm mới được buông ra, lập tức không tìm được mà thở dốc.

Kỳ Huy vuốt ve mặt nàng: “Lần trước đến Văn Đức điện, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Đến tạ ơn hoàng thượng, đưa tì nữ trong nhà vào cung cho thiếp, thiếp vạn phần cảm kích.” Trần Uẩn Ngọc đáp, ánh mắt nhìn xung quanh, thầm nghĩ không biết Kỳ Huy có bảo nàng lấy thân báo đáp nữa không, nên càng nói êm tai hơn, “Tổ mẫu khen hoàng thượng là thánh quân, thương yêu bách tính, Đại Lương có phúc, Trần gia được ân huệ này của hoàng thượng cũng là do tổ tiên tích đức.”

Kỳ Huy nghe mà cười rộ lên, nhếch mày nói: “Lời này ai dạy nàng, Tống ma ma sao?”

Tống ma ma tận tâm khuyên dạy nàng nhất định phải truyền đạt lòng biết ơn của Trần gia, nàng dĩ nhiên là phải làm được, không ngờ Kỳ Huy thoáng cái đã biết. Trần Uẩn Ngọc ho khan mấy tiếng: “Thiếp thật lòng cảm tạ hoàng thượng, Quế Tâm từ nhỏ đã hầu hạ thiếp, Tống ma ma cũng hầu hạ mấy đời Trần gia, hoàng thượng cho bọn họ vào cung, thiếp cảm thấy rất thân thuộc, không còn cô đơn nữa.”

Thế này còn được, ngón tay Kỳ Huy cọ cọ lên đôi môi đầy đặn hồng nhuận của nàng: “Tống ma ma bảo nàng lấy lòng trầm, trong lòng nàng hẳn biết rõ, nói những điều này cũng vô dụng.”

Mặt Trần Uẩn Ngọc đỏ lên, tim thiếu chút nữa bắn ra ngoài, chẳng lẽ hẳn lại muốn ngay trên long liễn...

“Hoàng thượng, ở Văn Đức điện thì thôi đi, nhưng nơi này, thiếp thật sự không thể đáp ứng được!” Nàng buồn bực, lấy hết can đảm ra cự tuyệt. Hẳn quá là được voi đòi tiên, long liễn bốn phía trống không, làm sao có thể làm loại chuyện kia được!

Thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng như quả anh đào, Kỳ Huy trêu ghẹo: “Đáp ứng cái gì?”

“Đáp ứng...” Trần Uẩn Ngọc bắt đầu nói lắp.

Hắn ôm em nàng, môi dán trên tai nàng: “Đáp ứng cái gì, hử? Nàng không nói, trẫm không rõ.”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, làm cả người Trần Uẩn Ngọc nhũn ra, cảm thấy mình sắp ngồi không vững, nói lí nhí như muỗi kêu: “...Đáp ứng lâm hạnh... thiếp...” Nói xong, mặt nàng càng đỏ hơn, xấu hổ đến mức thở cũng không thông.

Dáng vẻ nhỏ nhắn thực sự quá câu hồn, Kỳ Huy hít sâu một hơi, cố nén dục vọng của mình xuống.

Nữ nhân này, quả nhiên phải cách xa một chút mới tốt.

Hắn kéo nàng lên, nhướn mày nói: “Trẫm có nói làm gì ở đây sao, nhìn nàng xem, suốt ngày suy nghĩ linh tinh!”

Trần Uẩn Ngọc mơ màng, như thế là nói nàng có suy nghĩ không đúng đắn sao?

Hừ, rõ ràng là hắn nói, nhưng cãi lại cũng vô dụng!

Nàng cắn môi, quay đầu sang chỗ khác.

Long liền đi tới chỗ Phó đại phu thì dừng lại, Kỳ Huy cùng Trần Uẩn Ngọc xuống long liền, một trước một sau đi vào trong phòng.

Phó đại phu biết hôm nay Kỳ Huy sẽ tới nên đã chuẩn bị xong từ trước, sau khi mời hắn nằm xuống thì bắt đầu châm cứu, xong xuôi lại đưa cho hắn một chén thuốc, rồi mang hai con rắn nhỏ ra.

Nhìn thấy con rắn kia cắn ngón tay hắn, Trần Uẩn Ngọc sợ hãi che mắt lại, chỉ dám lén nhìn qua khe hở ngón tay, rồi nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng, bị cắn mạnh như vậy có đau không?”

Trông nàng hết sức đáng yêu, Kỳ Huy bèn nói: “Đau.”

“A, vậy phải làm sao bây giờ? Đau lắm sao, không có biện pháp nào sao? Thiếp nghe phụ thân nói, có một loại bột thuốc gây tê, có thể khiến thân thể mất cảm giác, dù bị dao mổ cũng không đau đấy.”

“Thuốc kia có thể làm tổn thương đầu óc.” Kỳ Huy nói, “Chỉ cần chịu đựng một chút là được.”

Trần Uẩn Ngọc sững sốt, chẳng biết nói gì nữa.

Thấy hàm răng sắc nhọn của con rắn nhỏ cắn vào ngón tay thon dài của hắn không buông, trong lòng nàng cực kỳ khó chịu, đi đến ngồi sát bên hắn, vẫn đưa tay che kín mặt. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy như con đau đớn bút rứt đã giảm bớt, hương sữa trên người nàng còn làm hắn hơi buồn ngủ.

Trần Uẩn Ngọc đợi hồi lâu, đang chờ ra thì đột nhiên cảm thấy Kỳ Huy nghiêng qua, tựa đầu lên vai nàng. Cả người nàng cứng đờ, chậm rãi nghiêng mặt sang nhìn, phát hiện hắn vậy mà đã ngủ.

Mắt nhắm nghiền, đôi môi mím chặt, hơi hồng hồng, tựa đóa hoa nở đầu xuân, mang nét quyến rũ mê người. Trần Uẩn Ngọc như bị ma xui quỷ khiến, đưa ngón tay nhẹ vuốt ve môi hắn, thầm nghĩ nên chuyển sang màu đỏ đi chứ.

Phủ Bình Dương quản lý huyện Linh Thạch, giữa xuân là thời điểm bận rộn.

Lưu Mậu đi từ trong núi sâu ra, trong tay xách hai con gà cảnh, chuẩn bị về nhà bảo mẫu thân nấu canh cho tử tử bồi bổ thân thể, ai ngờ giữa đường gặp phải một đội quan sai đang áp giải huyện lệnh vùng này, đi về

phía cửa thành. Theo sau là rất nhiều bách tính, vừa ném đồ vào người huyện lệnh, vừa hô to “hoàng thượng thánh đức”.

Huyện lệnh này ngày thường làm mưa làm gió, ức hiếp bách tính, Lưu Mậu tuy rằng mới đến nhưng đã biết không ít, tuy nhiên nghe nói huyện lão gia có chỗ dựa vững chắc, hình như có quan hệ với Tào quốc công, nên dù kiện cáo lên trên thì cũng không ảnh hưởng gì, vì vậy dân chúng chỉ có thể nén giận. Không ngờ, người này lại bị bắt, loáng thoáng nghe thấy bọn họ nhắc tới hoàng thượng, Lưu Mậu vội vã kéo một người trung niên tầm bốn mươi tuổi lại hỏi: “Vị huynh đài, xin hỏi xảy ra chuyện gì vậy? Là bên trên phái tuần phủ đến hay thế nào vậy, bắt huyện lão gia không phải là chọc vào ổ rắn độc sao? Trước đây mấy vị quan gia tới chẳng phải người nào cũng ủ rũ rời đi sao?”

“Trời ơi, người còn không biết à? Kinh thành đảo chính rồi, Ngô thái hậu, Tào quốc công ngã đài, bây giờ là hôn quân ... phi phi!” Người nọ kích động tát mình một cái, “Hoàng thượng nhẫn nhục, thật ra ngài là minh quân đó, nhìn kết cục của huyện lão gia này đi! Chuyện như vậy không chỉ xảy ra ở huyện chúng ta đâu, mà những huyện phụ cận, phạm nơi nào có tham quan đều bị bắt sạch sẽ.”

Lưu Mậu vô cùng khiếp sợ: “Điều này có chính xác không?”

“Đương nhiên, ta gạt người làm gì? Hoàng thượng tự mình chấp chính được nửa tháng rồi, ở chỗ chúng ta quan chức không nhiều, chứ ở kinh thành trên một trăm quan viên đều bị cách chức kìa. Nói cái gì tra xét cả kinh thành đó” . Nước miếng hắt văng tung tóe “Ngô gia hoàn toàn sụp đổ, hoàng thượng lệnh Ngụy quốc công lĩnh binh đánh vào hoàng cung, trực tiếp bắt thái hậu, Tào quốc công hình như là bị chém đầu...”

“Đa tạ huynh đài đã giải thích cho ta, đa tạ!” Trong lòng Lưu Mậu mừng như điên, xách con gà rừng chạy như bay về nhà.

Đấy công chính ra, ông cao giọng gọi: “Nường, Ngô thái hậu đã bị lật đổ, chúng ta không cần trốn nữa, chúng ta đưa tử tử về kinh thành thôi!”

Nghe vậy, một người ở sương phòng đối diện đi ra, dáng người như cành liễu, dường như đang bị bệnh, mày rậm, mắt hơi xếch, sắc mặt nhợt nhạt như tuyết, dựa vào khung cửa, thở hổn hển nói: “Tốt quá, tin này là thật sao? A Huy, nó...”

“Nghe nói người đã tự mình nhiếp chính đấy, có thể thấy sức khỏe hẳn không có việc gì, tử tử, chúng ta về kinh thành thì sẽ có thể gặp người rồi!”

Tức thì, hai hàng lệ trong suốt chảy dài trên mặt nữ nhân kia.

Đoạn kịch nhỏ:

Kỳ Huy: Sờ môi trẫm làm chi?

Trần Uẩn Ngọc: ... Không có sờ!

Kỳ Huy: Có phải muốn hôn không?

Trần Uẩn Ngọc: Nghĩ thật hay! !

Ha ha, chuyển sang một nội dung mới rồi ^_^~~~~

Зарплата...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49

Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam
dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Vịt Vịt

Beta: Hoa Tuyết

Hai mươi năm trước, sau khi Lưu Nguyệt hạ sinh Kỳ Huy, Anh Quốc Công do đã nhận được hoàng mệnh từ trước, lập tức đưa bà rời khỏi kinh thành. Vì phải khởi binh, nên bà tạm thời ở nhờ Lư gia tại Trịnh Châu. Lão gia Lư gia là bạn tốt của Anh Quốc Công, nhưng ông không tham gia vào quan trường, thích ở nơi thâm sơn cùng cốc làm một vị ẩn sĩ, Lưu Nguyệt lúc này rất an toàn, để tránh hậu họa về sau, Anh Quốc công cũng đón Lưu phu nhân và Lưu công tử đến đây.

Nhưng sau đó mọi chuyện xảy ra, không ai ngờ được rằng, không đến một tháng, Tiên hoàng băng hà, Anh Quốc Công bị đánh bại và lục xét cả nhà. Ngô Thái hậu chấp chưởng toàn quyền. Lưu gia vì thế lưu lại Trịnh Châu sáu năm, đến khi Lư lão gia qua đời vì bệnh, Lưu công tử Lưu Mậu trưởng thành, cả nhà mới rời khỏi Trịnh Châu.

Cách đây không lâu, nghe nói Bình Dương phủ có thần y, Lưu lão phu nhân lo lắng cho con gái nên chuyển nhà đến đây. Hôm nay, Lưu Mậu đi săn thú, ai ngờ nghe được tin này.

Giọng của ông to, Lưu phu nhân đang nhóm lửa ngoài phòng bếp liền chạy ra, hỏi: “Mậu nhi, con vừa nói cái gì, Ngô Thái Hậu đã bị lật đổ? Hoàng Thượng khỏi bệnh rồi sao?”

“Vâng, Ngô Thái Hậu bị giam rồi! Mẹ, không những thế, Tào Quốc Công cũng chết rồi!”

“Tốt, tốt tốt, ông trời có mắt, ác phụ này cuối cùng cũng gặp báo ứng rồi.” Lưu phu nhân gõ cây gậy xuống đất, đánh trịch một tiếng, cười lớn: “Tốt quá, may thay ta vẫn còn chưa chết, có thể nhìn thấy kết cục của ác phụ ấy... Vậy Hoàng thượng đâu rồi?”

“Hoàng thượng vừa nắm quyền trong tay, liền xử trảm hết tham quan, miễn thuế ruộng, nghe nói bách tính đều ca ngợi hết lời.” Lưu Mộu đưa gà lôi trong tay cho mẫu thân: “Mẹ, mau đem con gà này đi nấu, hôm nay chúng ta phải ăn mừng”. Nói xong, nhìn thấy cái đầu ló ra của Lữ Tấn Phương, ông bèn ngoắc tay gọi nàng: “Tấn Phương, qua đây, nói với con một chuyện, chúng ta sắp đến kinh thành rồi.”

Lữ Tấn Phương là con gái của Lữ lão gia, vừa sinh ra mẫu thân đã mất, sau đó Lữ lão gia nhiễm bệnh mà qua đời, khi lâm chung đã gửi nàng cho Lưu gia.

Lưu Nguyệt rất thích đứa nhỏ này, nên nhận nàng là con gái nuôi.

Nghe xong câu này, Lữ Tấn Phương kinh ngạc nói: “Phải đến kinh thành sao?” Nàng nhìn sang Lưu Nguyệt, thấy bà sắp không đứng nổi, bèn vội vàng đến dìu, nhỏ giọng nói: “Mẹ nuôi, sao lại phải đến kinh thành, con không hiểu?”

“Chúng ta không đi.” Lưu Nguyệt ho nhẹ, “Không đi đâu cả.”

Lữ lão phu nhân sửng sốt, vội đến nắm tay Lưu Nguyệt: “Nguyệt nhi, con nói linh tinh gì vậy? Hai mươi năm nay, con ngày ngày đều nhớ thương

đưa trẻ đó, mà nay vất vả lắm mới có cơ hội như vậy, sao con lại không đi? Nguyệt nhi, con có nghe không, Hoàng Thượng vẫn là một minh quân!”

Bà rất vui, con của bà không chỉ khỏe lại, mà còn làm những việc tốt như vậy, không hổ là con trai của tiên đế, mang trong mình dòng máu của người.

Nghĩ đến, nước mắt bà lại rơi, bao nhiêu năm nay, không biết nó sống thế nào. Đáng tiếc, thân là mẫu thân nhưng lại không giúp được gì, trước đây còn nghĩ rằng nó là hôn quân. Trong lòng bà khổ sở không thôi, lắc đầu nói: “Con đi làm gì. Mẹ, sức khỏe con không biết còn chịu được bao lâu, biết được nó sống tốt là được rồi, con chết cũng an tâm.”

Lưu phu nhân nghe vậy liền mắng: “Con nói linh tinh gì vậy, con sẽ không chết đâu. Mẹ đã đợi bao nhiêu năm qua, giờ con đã có thể đoàn tụ với Huy nhi, sao có thể chết được? Không thể được, không được suy nghĩ lung tung, đợi đến Kinh thành, nơi đó có rất nhiều danh y, mẹ tin chắc rằng có thể chữa được bệnh của con.” Nói rồi, ánh mắt bà dừng trên người con gái, thấy dáng người con mảnh mai, tiêu tụy, bà liền òa khóc: “Đều là tại con ác phụ kia hại, nếu không phải tại ả, thì cả nhà chúng ta ở thành Dương Châu vui vẻ biết bao, không lo không nghĩ, không phải trốn chui trốn lủi như bây giờ. Tại sao lại bắt con vào cung làm phi, để rồi cốt nhục chia lìa!”

Bà khóc rất thảm thương, Lưu Nguyệt thấy mà đỏ cả mắt: “Mẹ, đều tại con không tốt, làm liên lụy đến mẹ và đệ đệ.”

Lưu Tấn Phương ở bên cạnh nghe mà không hiểu sự tình ra sao, đôi mắt đen lúng liếng nhìn về phía Lưu Mậu.

Lưu Nguyệt là mẹ nuôi của nàng, Lưu Mậu là cậu. Nhưng sức khỏe Lưu Nguyệt không tốt, khi còn bé, phần lớn thời gian nàng đều theo Lưu Mậu chơi, nên rất thân thiết với cậu mình.

Chuyện này rất phức tạp, Lưu Mậu khó có thể một lời mà giải thích được hết thảy, bèn lờ đi ánh mắt của Lữ Tấn Phương, thở dài khuyên lão phu nhân: “Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, mẹ khóc, tý tý cũng rất đau lòng.”

“Sao mẹ có thể không khóc được chứ?” Lưu phu nhân nói: “Con không nghe thấy sao, Mậu nhi, nó nói không đi kinh thành! Vậy mấy năm qua của mẹ con ta tính sao? Bị con ác phụ kia ép phải rời quê nhà, Nguyệt nhi không nhận lại con trai, con không thi đậu bảng vàng, hai mươi năm này là do ai ban tặng chúng ta?” Bà nhìn về phía Lưu Nguyệt, lau nước mắt, “Trước đây con sợ ác phụ đó biết chuyện sẽ giết Huy nhi, mẹ cũng không ép con, nhưng đến nay, ác phụ đó đã ngã đài, tại sao con không đến nhận con của mình?”

Lưu Nguyệt trầm mặc.

Ngày ấy bị ép vào cung, trời đất của bà như sụp đổ, bà mất hết tương lai, chẳng còn gì nữa.

Nhưng đôi khi ngẫm lại, có lẽ đây là số mệnh.

Mưa gió khó dò, chợt đến chợt đi, không ai biết được. Nhưng bây giờ có nói gì cũng không còn ý nghĩa nữa. Hai mươi năm trôi qua trong nháy mắt, ngày xưa vì bảo toàn tính mạng, bà bị ép rời khỏi hoàng cung, về sau lại biết được Ngô thái hậu vẫn hết lòng chăm sóc Kỳ Huy, nên càng không dám lộ diện, sợ hấn rơi vào nguy hiểm.

Tới ngày hôm nay, nếu truy xét ai đúng ai sai, cũng chỉ thêm hỗn loạn.

Đứa nhỏ này do nàng sinh, nhưng không nuôi được ngày nào cả. Trong ấn tượng, thằng bé vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh nhỏ nhắn, chỉ nhỏ bằng nửa cánh tay, khi ôm, ngay cả mắt nó cũng không mở, chỉ giương cái miệng nhỏ nhắn khóc thật to. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng bà nhìn thấy nó.

Những năm gần đây, mỗi lần nghĩ lại, bà cũng chỉ nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn, dường như vẫn chưa từng lớn lên.

Trong lòng bà rất rõ ràng, nếu đã như thế, thì cả đời này sẽ không gặp nhau nữa.

Bà không xuất hiện, Ngô thái hậu sẽ coi Kỳ Huy như con ruột, giữ lại mạng nhỏ cho hắn, mời cho hắn các danh y có tiếng trong khắp thiên hạ, cả đời này của hắn có thể sống bình bình an an, chẳng sợ làm một tên hôn quân. Nhưng nàng, không cho hắn được cái gì, nàng mang hắn đi chỉ có nguy hiểm.

“Mẹ, mẹ hãy nghe con nói, không cần đi kinh thành, nếu Ngô gia đã không còn, thì về sau chúng ta sẽ không phải trốn nữa...”

Lưu phu nhân ngắt lời bà: “VẬY sức khỏe của con thì sao, đại phu ở đây đều không chữa được cho con, nếu đến kinh thành thì lại khác. Mẹ không thể trơ mắt nhìn con chết được! Trong cung không phải có rất nhiều thần y sao, có thể chữa bệnh của Hoàng thượng, thì bệnh của con cũng thể chữa được” Bà bèn phân phó Lưu Mậu: “Mậu nhi, con đi thu dọn hành lý đi, ngày mai chúng ta xuất phát đến kinh thành.”

“Mẹ” Lưu Nguyệt giữ bà lại: “Tại sao chúng ta phải gây thêm chuyện chứ, bao nhiêu năm đã qua rồi, hoàng thượng đã quen không có người mẹ ruột như con, con cũng quen với những ngày tháng này rồi.”

“Con lừa mẹ làm gì, nếu như con quen, sẽ không vì thế mà bị bệnh.” Lưu phu nhân nhìn con gái: “Ý mẹ đã quyết, nếu như con không đi, mẹ sẽ đi một mình, mẹ không thể để con chịu khổ bao nhiêu năm mà không ai hay biết! Dựa vào cái gì, con là hạt minh châu trong tay của Lưu gia ta, nếu như không phải ác phụ kia ép con vào cung, con đã sớm gả vào nhà lành, vợ chồng hòa thuận, con cháu đầy đàn, chẳng lẽ không tốt hơn hiện tại?”

Bà nói tiếp: “Mậu nhi, mẹ sẽ một mình đi kinh thành, con hãy ở lại chăm sóc Nguyệt nhi.”

“Mẹ, tuổi mẹ đã cao, làm sao có thể một mình đến kinh thành được?” Lưu Nguyệt vội vàng nói, “Bên ngoài loạn lạc, đánh giết nơi nơi, nếu xảy ra chuyện gì...” Bà chưa nói xong đã ho đến cả người run lên.

“Nếu như con lo cho ta, thì cùng đi với ta.” Lưu phu nhân ngẩng đầu, nếp nhăn trên mặt càng hiện rõ: “Nếu như con không lo cho ta, thì ở lại đây, những chuyện khác đừng nói đến nữa. Ta làm mẹ, không thể nhìn thấy con ra nông nổi này được, con đã làm sai cái gì, mà phải sống những ngày như thế này chứ?”

Bà vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, con gái mình bị ép vào cung, tim bà như bị dao cửa từng nhát.

Cũng vĩnh viễn nhớ rõ, con gái vừa sinh xong, liền bị đem ra khỏi cung. Ngày hai mẹ con gặp nhau, con gái gào khóc nói nhớ đứa bé đó...

Hoài thai mười tháng, chính là tình thương không thể chia cắt.

Lưu phu nhân đứng lên, mang con gà đi vào trong bếp: “Hôm nay mẹ phải làm mấy món ngon. Mậu nhi, con đi mua một vò rượu, Tấn Phương, con đỡ mẹ nuôi vào đi.”

Lữ Tấn Phương tuy không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Lưu Nguyệt không còn cách nào khuyên nhủ mẫu thân, đành quay đầu nói với Lưu Mậu: “A Mậu, đệ mau khuyên mẹ đi.”

“Tính mẹ thế nào, tỳ còn không hiểu sao. Đệ làm sao mà khuyên được, đệ cũng không muốn khuyên. Tỳ, đại phu ở Bình Dương phủ này không chữa được bệnh của tỳ, bất luận thế nào đi chăng nữa, đệ cũng mang

tỷ lên kinh thành. Dù tỷ không muốn gặp nó, vậy tỷ cũng đành lòng bỏ đệ, bỏ mẹ và cả Tấn Phương mà đi sao? Cả nhà chúng ta sống nương tựa vào nhau, hai mươi năm rồi, đệ sẽ không để tỷ chết, tin rằng tỷ cũng không đành lòng để mẹ một thân một mình đến kinh thành, đúng không?”

Lưu Nguyệt ngạc nhìn đệ đệ của mình, lại thở dài một hơi.

Bà vịn vào tay Lưu Tấn Phương đi về phòng.

Trong Văn Đức điện, Kỳ Huy ngồi trên ghế lớn, đưa tấu chương cho Lục Sách xem.

Lục Sách xem xong, cười nói: “Mấy năm nay, Tào quốc công ý vào Thái Hậu, quả thật ức hiếp các dòng họ khác không ít, nay Hoàng thượng tự mình chấp chính, dân chúng hạnh phúc, họ nhân dịp tết Đoan Ngọ này, muốn về kinh bái kiến Hoàng thượng cũng là lẽ thường tình.”

“Người xem tiếp đi.” Kỳ Huy nhướn lông mày.

“Ý ngài là Tĩnh vương không có trong này?”

“Còn Chu vương nữa.” Kỳ Huy cười lạnh: “Muốn vào kinh thành, đều là những người không có binh lực, để cầu xin Trẫm bảo vệ che chở. Giống như Thành vương, đất phong của mình bị bọn thổ phỉ cướp sạch, e rằng nghèo rớt mồng tơi. Còn Tĩnh vương, Chu Vương, đều có một lượng binh mã rất lớn, đặc biệt là Tĩnh vương. Hoàng tổ phụ lệnh cho ông trấn thủ tây bắc, một mình một phương độc quyền, những năm gần đây loạn lạc, không biết đã chiêu mộ bao nhiêu binh sĩ dưới trướng, bằng không Trần Hiền cũng không đến mức đánh không lại. Mà nay tin Trẫm tự mình chấp chính đã truyền ra ngoài, chỉ có hai người bọn họ không có phản ứng gì.”

“Lần trước Tĩnh vương và Trần Hiền xảy ra tranh chấp, e rằng lúc ấy là để dò xét thái độ của Hoàng Thượng.”

Kỳ Huy nhìn Lục Sách: “Nếu như ông ta giao lại binh quyền, thì tội này có thể miễn, nhưng người đoán xem, nếu Trẫm truyền mời ông ta tết Đoan ngọ này hồi kinh, thì ông ta có dám về không?”

Ánh mắt Lục Sách chợt lóe lên: “Không dễ đoán.”

Kỳ Huy nói tiếp: “Dương Lăng phái người đi điều tra, ông ta đang ở đất phong của mình, vậy để Trẫm thử xem.” Hấn cầm bút, viết một bức chiếu thư, qua một lát ngừng đầu nói: “Năm ngoái trẫm không thể xem đua thuyền rồng, năm nay các phiên vương vào cung, không được để xảy ra tình trạng như năm ngoái.”

“Vi thần sẽ tăng cường phòng bị.” Lục Sách vội vàng nói: “Hoàng thượng thiên uy, lại thương yêu bách tính, trừ bỏ gian thần tặc tử, muốn làm loạn quấy rối e là không dễ.”

Hai người nói một lúc, Lục Sách bèn cáo lui.

Kỳ Huy tiếp tục xem tấu chương, sau khi hiểu rõ các đại quan viên trong nội các, ngừng đầu lên thì mặt trời đã nghiêng về tây.

Sắp đến giờ Thân rồi, hấn đứng dậy.

Trường Thanh, Trường Xuân vội chạy đến hầu hạ.

“Đến Diên Phúc cung.” Kỳ Huy nói.

Nhưng khi sắp đi, hấn đột nhiên lại quay vào. Vừa này nhắc đến tết Đoan ngọ, hấn mới nhớ đến túi thơm mà Trần Uẩn Ngọc tặng, bèn đi đến trước ngự án, tìm chiếc hộp gỗ, lấy túi hương ra. Tuy có nắp nhưng bên trong vẫn phủ một lớp bụi, trên mặt búp bê đã lem luốc, hấn cầm lên xem,

khỏe miệng nhếch lên, nghĩ thầm nếu mặt Trần Uẩn Ngọc cũng dính bản thể này, thì chắc cũng buồn cười lắm.

Hắn vỗ vỗ, rồi cất vào trong tay áo.

Kỳ Huy vẫn luôn bận rộn, ngày đó sau khi nàng đi chữa bệnh cùng hắn về, đã một thời gian rồi không gặp. Khi hỏi đến chuyện của Thái hậu, thì hắn đều trì hoãn không nói. Thấy đã sắp đến tết Đoan ngo, bất giác nhớ lại năm ngoái, Thái hậu cho nàng đến Bạch Hà xem đua thuyền rồng, bộ dáng thần thái bà hiền hòa, trong lòng Trần Uẩn Ngọc lại buồn bã.

Thái hậu bị giam lỏng tại Duyên Anh điện, nghe nói cấm vệ quân canh phòng rất nghiêm ngặt, không được bước ra ngoài một bước, cũng không có ai được vào. Nàng nghĩ, vào ngày tết, chắc thái hậu sẽ cô đơn. Nhân lúc nhàn rỗi, nàng bèn tết một sợi dây trường mệnh. Không biết trước đây thái hậu ra sao, nhưng trong lòng nàng, thái hậu là người tốt, không những đối đãi với nàng khoan nhượng, mà với Kỳ Huy cũng vậy. Nàng không hiểu, giữa mẫu tử hai người tại sao lại trở mặt thành thù như bây giờ.

Tống ma ma chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Việc cần làm thì người không làm, không cần làm thì người lại làm! Nương nương à, sợi dây trường mệnh này, người tặng kiểu gì đây?”

“Ta sẽ xin hoàng thượng, ta không tin rằng không thể đưa được sợi dây này đến tay thái hậu.” Trần Uẩn Ngọc nhìn Tống ma ma: “Ta chỉ xin như thế cũng không được sao? Ngô gia chịu họa diệt môn, người nhà thái hậu đã chết hết, ta chỉ muốn an ủi người một chút.”

Đối với ánh mắt trong suốt của nàng, Tống ma ma trong lòng có chút hổ thẹn. Trần gia bọn họ có quan hệ họ hàng xa với Ngô thái hậu, nhưng hôm nay mọi người tránh còn không kịp, có ai muốn liên quan đến thái hậu đâu? Nhưng đứa nhỏ này thì không như vậy. Tống ma ma nhẹ giọng

khuyên nhủ: “Nương nương nghe nô tỳ nói, nếu như đi cầu hoàng thượng.....”

Đang nói thì nghe đằng sau có tiếng bước chân vang lên, quay đầu nhìn lại, đúng là Kỳ Huy đang đi đến điện. Tống ma ma bị dọa nhảy dựng lên, nhìn về phía Quế Tâm, ánh mắt lạnh lùng.

Sắc mặt Quế Tâm trắng bệch, trộm xoa tay.

Xem ra Hoàng thượng không cho người truyền, có thể là muốn xem Trần Uẩn Ngọc đang làm gì. Tống ma ma nháy mắt, muốn Trần Uẩn Ngọc giấu sợi dây trường mệnh. Ai biết được nàng không nhìn bà, mà vẫn đang thảnh an. Có điều Kỳ Huy cũng đã phát hiện ra, đi đến nói: “Nàng đang tết dây trường mệnh à?”

Đỏ, vàng, xanh, trắng, đen, năm màu tết vào nhau, đã làm được một nửa, ở phần đầu còn có một hạt lục bảo. Khóe miệng Kỳ Huy hơi cong lên, nghĩ thầm nàng thật biết điều, sớm như vậy đã bắt đầu làm, bèn nhàn nhạt nói: “Trân châu lục bảo này có chút kỳ quái.”

Đúng lúc hần mở lời, Trần Uẩn Ngọc vội được nước đẩy thuyền: “Thái hậu thích trân châu lục bảo, nên thần thiếp gắn một viên vào, thần thiếp có việc muốn xin hoàng thượng, mong hoàng thượng...” Lời vẫn chưa nói xong, bên tai đã vang lên giọng hần: “Thái hậu thích?”

Vô cùng lạnh lùng, cứ như băng tuyết. Trần Uẩn Ngọc trong lòng thầm than không hay rồi, câu nói kế tiếp liền nghẹn trở về.

Ai ngờ, Kỳ Huy lại nắm lấy cằm nàng, giơ sợi dây trường mệnh đến trước mặt: “Thứ này là nàng làm cho thái hậu?”

Vừa rồi Tống ma ma đã cảnh cáo nàng, mà nàng không nghe, không ngờ rằng hần thật sự tức giận, bộ dạng này, giống nhau như khi làm hôn quân. Đúng rồi, tết Đoan Ngọ năm rồi, khi nàng nói hần không cần luyện

đan nữa, hăn cũng đột nhiên tức giận như thế này, sau đó túi thơm trên người cũng không thấy nữa.

Tim Trần Uẩn Ngọc đập thành thịch, không dám nói câu nào.

Sau đó thì thấy Kỳ Huy ném sợi dây trường mệnh lên án thượng.

Sắc mặt hăn âm trầm, môi mỏng mím chặt, Trần Uẩn Ngọc bị dọa sợ tới mức mặt trắng bệch, có cảm giác chỉ một khắc nữa thôi, Kỳ Huy sẽ lấy cái mạng nhỏ của nàng. Đang lúc sợ hãi, chuẩn bị cúi đầu nhận phạt, thì thấy một tay hăn rủ xuống, trong tay áo rộng kia có một cái túi nhỏ rơi xuống.

Vải tơ màu tím, to bằng lòng bàn tay, là một cái túi hương.

Chính là túi hương năm ngoái nàng làm cho hăn, rơi trên nền đất, mặt búp bê phúc thọ dường như đang cười với nàng.

Trần Uẩn Ngọc há mồm kinh ngạc.

Đoạn kịch nhỏ:

Búp bê phúc thọ: không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi, tôi phải giữ mặt mũi cho hoàng thượng.

Kỳ Huy: Cút.

Trần Uẩn Ngọc: \ (^o^) /

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25

Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 30

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 31

Trong Tỉnh vương phủ, Tỉnh vương vừa nhận được tin, phiên vương từ các nơi đã bắt đầu khởi hành, tất cả đều đến kinh thành để gặp Hoàng Thượng, chuẩn bị lễ tết cùng nhau, ông ta cũng trong danh sách được mời, chắc hai ba ngày nữa, chiếu thư sẽ đến vương phủ.

Về việc này, Tỉnh vương rất khó chịu. Khi Ngô thái hậu chấp chính, tuy Tào quốc công nắm quyền quân sự trong tay, không ai bì nổi, nhưng ở Tây Bắc này, ông ta vẫn tiêu diêu tự tại. Sau khi Đại Lương loạn lạc, đúng là gãy đúng chỗ ngựa, ông ta chiêu binh mãi mã, nghiễm nhiên trở thành vua một vùng Tây Bắc. Sau này dù Tào quốc công có ghen tị cũng không dám khiêu khích, nhưng vị hoàng thất vừa mới lên đài kia, thế mà lại muốn hấn vào cung.

Tỉnh vương cầm bình rượu trên bàn rót đầy chén, rồi lập tức ném bình rượu xuống đất. Bình thủy sa vỡ vụn, phát ra âm thanh chói tai. Từ ngoài cửa, thân ảnh cao cao phiêu dật bước vào, nhẹ cười nói: “Phụ vương, chuyện gì chọc cha tức giận đến mức như này?”

Tỉnh vương nhìn lên, hóa ra là con gái bảo bối Kỳ Thuấn Hoa của ông ta.

Ông ta có một trai một gái, con trai vẫn còn nhỏ, chưa đến 8 tuổi, còn con gái đã qua tuổi cập kê, mỹ mạo xuất chúng, hơn nữa trên người có võ

công, rất giống ông ta. Tĩnh vương rất thích đứa con này, bèn nở nụ cười, khoát khoát tay nói:

“Chỉ là một số việc vặt thôi.”

Kỳ Thuấn Hoa nghĩ rằng phụ vương đang muốn giữ thể diện, bèn vội tiến đến cầm tay ông ta làm nũng: “Cha, chuyện nhỏ ra sao, cha nói với con, con phân ưu cùng cha.”

Tĩnh vương biết đứa trẻ này rất thông minh, chu đáo, nên nghĩ một hồi thì nói: “Nhân dịp tết Đoan ngọ, Hoàng Thượng cho người mời cha vào kinh, các phiên vương khác đã khởi hành rồi.”

Sắc mặt của Kỳ Thuấn Hoa lập tức thay đổi: “Khó trách làm cha khó xử.”

“Việc này sao có thể làm khó ta?.” Tĩnh Vương cười lạnh: “Cha không định đến đó, cha không giống một đám nhu nhược kia, trước đây thì làm con rùa rụt cổ, giờ lại vội vàng vào kinh để nịnh bợ. Nghe nói bọn họ còn chủ động xin vào kinh, bốn vương khinh.”

“Nếu như phụ vương đã quyết định, sao người còn phiền lòng suy tư.” Hẳn là sợ Kỳ Huy xuất binh, nhưng không cam tâm giao binh quyền ra, sợ bị quản chế. Kỳ Thuấn Hoa nói thẳng: “Chuyện của Hoàng Thượng, con cũng đã nghe qua, trong vòng một đêm biến hóa khôn lường, nhưng phụ vương vừa gặp binh mã của Trần Hiền liền gây nên hiểu lầm....”

“Phụ vương, con có một kế sách, chi bằng để con thay người vào cung. Một là, con sẽ thăm dò thực hư ra sao, xem xem trong kinh thành rốt cuộc có bao nhiêu binh mã. Hai là, dù sao Hoàng Thượng cũng sẽ không làm khó một nữ tử yếu đuối như con.”

Nữ tử yếu đuối, Tĩnh vương cười lớn, khen ngợi: “Vẫn là con thông minh, phụ vương có người con gái như con thật là ông trời ưu ái.”

“Đợi chiếu thư đến, con sẽ xuất phát vào kinh, phụ vương nên đi nghỉ đi ạ, thời gian trước cha vì bảo vệ Đại lương, xua đuổi quân địch mà bị thương, phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Tĩnh vương cười to, đi vào trong nội thất.

Sau buổi trưa, mặt trời càng lúc càng gay gắt, Trường Thanh kéo hết cửa sổ trong nội điện, để gió lùa vào trong điện, rất nhanh trong điện liền mát mẻ. Tấu sớ trên án thượng, từng tờ giấy tuyên bay bay, dường như đang nghênh đón gió hè. Trường Xuân vội vàng dùng đồ chặn giấy chặn lại, rồi lén nhìn về phía Kỳ Huy đang chuyên tâm viết chiếu thư bên kia, không chú ý đến động tĩnh bên này.

Nghĩ đến Hoàng Thượng ngày đêm không nghỉ, cần cù thức khuya dậy sớm, thân là người hầu bên cạnh, hẳn thực sự rất lo lắng. Tuy nói Phó đại phu y thuật cao thâm, nhưng cứ thế này, thân thể dù có làm bằng sắt cũng không chịu nổi, chớ nói chi thân thể Hoàng Thượng vốn dĩ đã không tốt.

Trường Xuân không nhịn được mà nói: “Hoàng Thượng, ngài có cần nghỉ một lát không ạ? Đêm qua ngài đã thức đến tận canh ba.”

Kỳ Huy vẫn không buông bút.

Trường Xuân nhịn không được nhìn hai mắt của hoàng thượng nhà mình, ánh mắt tiêu tụy rõ ràng, trong lòng hẳn chấn động, nhưng không dám nói tiếp, lui xuống sau vài bước, rồi nhìn về hướng Trường Thanh.

Trường Thanh thấy vẻ mặt hẳn kỳ quái, bèn đưa tay ra hiệu hỏi

Trường Xuân khoát tay.

Thần bí thật, rốt cuộc Hoàng Thượng viết gì vậy không biết. Trường Thanh rướn cổ lên, đang định xem trộm thì Kỳ Huy đã buông bút xuống, hần bèn đứng thẳng lại. Qua một khắc, chờ nét bút trên giấy khô, Kỳ Huy mới cuộn lại, đưa cho Trường Xuân, rồi đứng dậy giao phó: “Đi Diên Anh điện.”

A, cách hai tháng trời, cuối cùng Hoàng Thượng và Thái hậu đã có cái kết cuối cùng, Trường Thanh vội vàng đi theo sau.

Ra cửa điện, hần vội mở chiếc ô màu vàng che trên đầu Kỳ Huy. Bên ngoài, những tiếng chít chít không ngừng vang lên, đón ngày hè đến.

Đường đá xanh rộng rãi, vừa mới tưới nước đã rất nhanh khô ráo. Kỳ Huy đi bên trên, con đường đá xanh này hần đã đi hai mươi năm rồi. Đột nhiên nhớ đến lời của Trần Uẩn Ngọc. Lần trước hần nói chuyện cùng nàng, trong lòng đã hiểu ra cần làm gì với thái hậu.

Bà vẫn luôn bị giam trong Diên Anh điện, bên ngoài chắc ai cũng có thể đoán được, lời ông tiếng ve đủ điều. Nhưng Trần Uẩn Ngọc quan tâm đến bà là vì niệm tình xưa, còn người khác quan tâm đến bà là vì cái gì thì rất khó nói. Không lâu nữa sẽ đến tết Đoan ngo , các Phiên vương lần lượt vào kinh, ai biết lúc đó sẽ lại có phong ba nào nữa.

Hần sai bước vào Diên Anh điện.

Thang ma ma dìu Ngô thái hậu đi ra, bà thỉnh an xong, nhưng Ngô thái hậu đầu vẫn cao không cúi, tỏ rõ bộ dạng không chịu khuất phục, giọng điệu nhàn nhạt: “Hoàng Thượng ngày ngày bận rộn, còn có thời gian đến đây, sợ rằng nơi này không thể chứa nổi thánh giá.”

Nghe thấy thế, sau lưng Thang ma ma đổ mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ, đã đến bước này rồi, sao thái hậu không thể nhượng bộ một chút, hoặc là nhắc đến tình cũ với Hoàng Thượng, như vậy mới có lợi cho mình.

Kỳ Huy thấy thái độ của thái hậu mà cũng không ngoài dự đoán, ngày đó gặp nhau tại Từ An cung, bà cũng tỏ thái độ này, vẫn cao ngạo đến cuối cùng. Hăn khoát tay, lệnh Trường Xuân đến đọc thánh chỉ.

Ngô thái hậu đứng nghe, cả người không một chút lay động, đến khi nghe xong, miệng chỉ khẽ nhếch lên, tay chống lên cái bàn đằng sau, không nói một lời.

Thang ma ma không nhịn được bật khóc, nói với Kỳ Huy: “Hoàng Thượng, cho dù nương nương không có công lao, cũng có khổ lao, khi Hoàng Thượng vẫn còn nhỏ, là nương nương mỗi ngày nuôi dưỡng ngài trưởng thành. Mỗi khi sức khỏe của ngài không tốt, nương nương đều ngồi bên cạnh giường cả ngày, ngài thích gì, nương nương đều cho. Hoàng Thượng, phần tình nghĩa đó, ngài không nhớ chút nào sao? Còn có Hoàng Hậu nương nương, cũng là do thái hậu giúp ngài tuyển chọn, đến nay phụ ân ái, không phải đều là ân tình của thái hậu hay sao?”

Nghe đến câu cuối, Kỳ Huy bèn cười: “Những lời này chỉ có thể lừa Hoàng Hậu, nàng là người niệm tình cũ, không dễ ghi hận, không nhớ rõ ngày đầu vào cung có bao nhiêu không cam lòng. Nhờ trẫm không phải là hôn quân chân chính, nàng mới được vui vẻ như ngày hôm nay.”

Thang ma ma nhe răng cười.

Kỳ Huy nhìn thái hậu: “Trẫm chỉ hỏi người một câu, có phải là người giết hại phụ hoàng không?”

Ngô thái hậu cười cười: “Giết thì sao, không giết thì sao?”

“Không giết, thì người có thể giữ lại mạng này.” Kỳ Huy nói từng chữ từng chữ.

Trong lòng Thang ma ma chấn động, nghiêng đầu nhìn thái hậu, hi vọng người phủ nhận, như vậy, mới có thể giữ lại mạng sống, không bị ban

một thước lụa trắng. Nhưng dường như Ngô thái hậu hoàn toàn khinh thường, bà chậm chậm ngẩng đầu, nhìn thẳng Kỳ Huy: “Chẳng phải ngài thông minh tuyệt đỉnh sao, ngài đoán xem.”

Ngữ khí của bà mang vẻ cười cợt, chẳng buồn quan tâm đến sinh mệnh của chính bản thân mình.

Dáng vẻ này thật sự không giống như muốn tìm một đường lùi nữa. Ánh mắt Kỳ Huy dừng lại trên mái tóc bạc của bà, nhàn nhạt nói: “Thiên hạ này rộng lớn, người chọn một nơi để mai táng đi.”

Thang ma ma nghe xong, không khỏi khóc lớn.

Cuối cùng cũng đến ngày này, Ngô thái hậu trong lòng tĩnh lặng lạ thường. Bại dưới tay đứa trẻ này, tuy bà phần nộ, nhưng tận sâu trong tim là tâm phục khẩu phục. Ngàn ấy năm trời, ai bảo mình không nhìn rõ, ai bảo mình cố chấp như vậy, cứ muốn sinh cho Kỳ Diễn một đứa con. Gieo nhân nào, gặt quả nấy, nửa đời trước của bà như mật ngọt, nửa đời sau, tất cả đều khổ đau. Nếu không phải có đứa con là Kỳ Huy, thì hai mươi năm qua, sao bà có thể gắng gượng được?! Trong giấc mộng này, cuối cùng bà cũng có thể làm một người mẹ.

Nhìn đôi mắt của đứa trẻ này, thật giống Kỳ Diễn, hàng mi cũng giống...

Ngô thái hậu nhắm mắt. Kiếp sau, bà không muốn gặp lại Kỳ Diễn nữa, cũng không muốn yêu một người như vậy nữa.

“Ta quê gốc ở Lục Huyện Đức An Phủ, sinh ra ở đâu, thì khi chết cũng quay về đó đi.” Bà vỗ về tay Thang ma ma, nói: “Người không cần đi cùng ta, ta tin Hoàng Thượng sẽ tha cho người thôi.” Thang ma ma khóc đến mức sắp ngất.

Ngô thái hậu nhìn ra cửa sổ, nhớ lại thuở bé, vườn rau cải dầu của Lục Huyện rất lớn. Khi đó, cha bà là Đặng Châu phó chỉ huy sứ, cả năm ở bên ngoài, chỉ có mẹ bà, bà và đệ đệ sống ở Lục Huyện. Mẹ thích mặc trang phục màu xanh, ngồi dưới giàn nho thêu hoa, còn bà và đệ đệ chạy nhảy vui đùa quanh giàn nho. Mẹ thêu xong, sẽ đến phòng bếp làm điểm tâm, rồi đem ra cho bà và đệ đệ ăn. Trong chiếc bát to to, là những bông hoa hòe hấp đường thơm ngào ngạt. Bà và đệ đệ vui vẻ ăn, đến mức quanh miệng toàn là đường. Nếu có thể vĩnh viễn dừng lại ở ngày đó thì tốt quá. Không giống như hôm nay, lẻ loi hiu quạnh. Nước mắt sắp rơi thì bị bà ép quay lại, thân nhiên nói: “So với vải trắng, rượu độc có vẻ tốt hơn.” Chết ngay tức khắc, cũng rất sáng khoái.

Kỳ Huy nhìn kỹ bà, một lát sau mới nói: “Trẫm không ép người phải chết ngay lúc này.”

Ánh mắt Ngô thái hậu khẽ thay đổi.

“Thu dọn đi, các người bây giờ về Lục huyện, cả đời này không cho phép bước chân vào kinh thành.”

Thang ma ma vui mừng không tả xiết, vội vàng quỳ xuống khấu đầu tạ ân, đến mức trên trán chảy máu. Ngô thái hậu vẫn im lặng, bà hoàn toàn không ngờ rằng câu nói vừa rồi của Kỳ Huy chỉ là để thăm dò. Nó đang thăm dò tâm ý của mình. Đứa trẻ này, nếu bà trẻ thêm chục tuổi, cũng không phải là đối thủ của nó.

Ngô thái hậu không nói một lời.

Kỳ Huy nhẹ giọng phân phó Trường Xuân: “Kêu Nguyễn Trực hộ tống họ về Lục Huyện.”

Trường Xuân bước vội đi làm nhiệm vụ được giao phó.

Thang ma ma thu dọn hành lý rất nhanh, rồi dìu Ngô thái hậu đi ra cửa điện. Nơi này bà đã ở 40 năm, là nơi chứa đựng biết bao buồn vui của bà, cuối cùng cũng phải rời xa. Ngô thái hậu nhìn quanh một lượt, trong lòng có một nỗi thê lương dâng lên, không nói thành lời. Đồi này của bà, đi đến ngày hôm nay, dường như tất cả đều không có ý nghĩa.

Đi thôi, đã đến lúc phải đi rồi, bà ngồi vào xe ngựa đã đợi sẵn từ trước.

Phía xa xa, thân ảnh màu vàng vẫn đứng sừng sững, bà nhìn lần cuối cùng, rồi ngoảnh đầu đi.

Tiếng vó ngựa vang lên, rất nhanh xe ngựa đã biến mất ở nơi xa.

Trường Xuân nhìn Kỳ Huy, cẩn thận hỏi: “Hoàng Thượng, ngài thật sự thả hổ về rừng sao?”

“Bà ấy cũng không được coi là hổ nữa rồi” Nếu có, chỉ để sơ hở một chút, Nguyễn Trữ sẽ trực tiếp lấy mạng của bà. Kỳ Huy hí mắt lại, hẳn chỉ cho bà cơ hội này thôi.

Tuy hẳn có thể giết bà ngay lập tức, báo thù cho cha, nhưng trung và nghĩa không thể vẹn toàn đôi bên. Hẳn đối với bà vẫn còn nhiều điều băn khoăn, không thể giết thẳng tay như giết Tào quốc công được, không thì việc này đã chấm dứt vào ngày đó rồi.

Kỳ Huy thở dài một hơi, như vậy đi, từ nay hai người không ai nợ ai.

Hắn nghỉ chân một lát, rồi đi về phía Diên Phúc cung.

Lúc này Trần Uẩn Ngọc đang may túi hương, nhìn thấy hẳn đến thì vội giấu đi, tiến đến thỉnh an. Nàng vừa ngẩng đầu lên nhìn liền bị dọa sợ: “Hoàng Thượng, hôm qua chàng không ngủ sao?” Sắc mặt của hẳn rất khó coi, không những trắng, mà dưới mí mắt còn quầng thâm.

Nghĩ đến sức khỏe của chủ tử, Trường Xuân to gan nói: “Hoàng Thượng canh ba mới ngủ.”

“Cái gì?” Trần Uẩn Ngọc kinh ngạc hô lên: “Muộn như vậy, hôm nay chàng không phải lên triều từ sớm sao”? Tính ra còn không đến ba tiếng, như thế sao được? Nàng vội kéo tay hắn: “Chàng ngủ ở đây một lát đi, khi dậy đúng lúc có thể dùng bữa tối.”

Ánh mắt Kỳ Huy liếc Trường Xuân mang theo ác ý, Trường Xuân vội vàng cúi đầu.

“Làm gì mà muộn thế, hắn nói bậy bạ đó.”

Trần Uẩn Ngọc hừ hừ: “Trước mặt Hoàng Thượng, Trường Xuân nào dám nói dối, hắn không muốn đầu của mình nữa à?”

Lời này sao có thể lừa được nàng.

Trần Uẩn Ngọc kéo tay Kỳ Huy đến trước giường.

Kỳ Huy nhếch khóe miệng, chiều theo ý nàng, chỉ là bàn tay dùng thêm lực.

Trần Uẩn Ngọc nhẹ giọng: “Hoàng Thượng.”

“Cảm thấy gì không?” Hắn nói.

“Cảm thấy cái gì cơ?” Trần Uẩn Ngọc ngờ ngác không hiểu.

“Tránh cho về sau nàng nói năm tay cũng là giả.”

Trần Uẩn Ngọc đỏ mặt, thầm hối hận vì lần trước nói với hắn những lời ngu ngốc, không biết bị cười đến bao giờ nữa. Nàng không để ý đến hắn, chỉ kéo hắn đến bên giường, kết quả nam nhân này vẫn không chịu

ngủ, mà nàng thì lại bị đẩy tới, sau đó hấn lập tức đề lên: “Nàng ngủ cùng Trầm, Trầm sẽ ngủ một lát.”

Ánh mắt của nàng dừng ở phía xa xa, chỉ thấy Tống ma ma dường như biết tuốt, vội vàng đi ra bên ngoài. Mặt nàng càng đỏ, cắn cắn môi nói: “Chỉ là ngủ đơn thuần đúng không?” Nàng vẫn nhớ rõ chuyện hấn làm, khiến Tống ma ma cả ngày cảm ơn nọ cảm ơn kia. Mà hôm nay nằm trên giường, nàng có cảm giác như dê chui miệng cọp.

Kỳ Huy thoát cái xuống: “Ngủ đơn thuần là như thế nào, không ngủ đơn thuần là như thế nào?”

Tay hấn dừng ở trước ngực nàng, làm Trần Uẩn Ngọc hơi run rẩy: “Hoàng Thượng, chàng như vậy sẽ rất mệt đấy.”

Nàng chớp chớp đôi mắt chân thành ngập nước, Kỳ Huy cũng hơi mệt, đành buông tay: “Vậy ngủ một chút, nàng sẽ ngủ cùng Trầm chứ?”

“Vâng, tiếp vốn cũng ngủ vào giờ này mà.”

“Chẳng trách mặt nàng ngày càng tròn, à không, là sưng lên.” Hấn néo néo mặt nàng.

Trần Uẩn Ngọc cười phì. Xem đi, Tống ma ma hoảng loạn cái gì chứ, chẳng phải hấn biết tổng cả rồi.

Kỳ Huy cúi đầu hôn nàng, rồi nằm thẳng xuống: “Vừa rồi nàng đang làm gì vậy?”

“Làm túi thơm ạ.”

“Làm cho Trầm à?”

“Vâng.” Nàng nghiêng về phía Kỳ Huy, nói: “Hoàng Thượng, vừa nãy chàng làm gì vậy? Phê duyệt tấu chương?”

Kỳ Huy không trả lời ngay. Thấy vậy, nàng không dám hỏi tiếp.

Qua một hồi, hắn mới nói: “Trẫm vừa phế thái hậu.”

Trần Uẩn Ngọc hoảng sợ, ngón tay không khỏi xiết chặt, vài ngày trước vì thái hậu, nàng đã đắc tội với Kỳ Huy, may thay hắn không trách phạt, còn cùng nàng nói một đồng đạo lý. Ai ngờ, không đến mấy ngày hắn đã phế thái hậu. Lúc này, Trần Uẩn Ngọc không biết nói gì.

“Trẫm cho thái hậu về Lục Huyện ở Đức An phủ rồi, đấy là nơi sinh sống của bà lúc nhỏ.” Chính bà chọn nơi mai táng cuối cùng, có thể vì trong lòng còn vài phần lưu luyến.

Trần Uẩn Ngọc nhìn hắn, ngón tay từ từ thả lỏng, khoát lên ngực hắn: “Như vậy thật tốt.”

“Tốt chỗ nào?”

“Nếu Hoàng Thượng đã chọn như vậy, thì chắc chắn nó có thể khiến chàng yên lòng, vậy tất nhiên tốt rồi.”

Ngày đó, nhìn thấy dáng vẻ của Kỳ Huy, nàng còn cho rằng hắn nhất định phải giết thái hậu, may thay cuối cùng không phải đổ máu. Thái hậu có thể về quê cũ, xem ra tự tại hơn bị giam lỏng rất nhiều.

Kỳ Huy nhếch miệng, ôm lấy nàng.

Mềm mềm, thơm thơm, ôm thật thoải mái.

Đầu của nàng đặt ở dưới cằm hắn, ngẩng đầu lên, càng thấy rõ hơn gương mặt của hắn. Nam nhân này hằng ngày ngủ ít rất ít, khuôn mặt không có lấy chút sắc khí, màu xanh càng rõ ràng, nhất thời nàng có chút tức giận. Khó lắm sức khỏe của hắn mới đỡ hơn, vậy mà hắn còn không biết quý trọng, lỡ ngã quy thì sao?

“Hoàng Thượng, hôm nay chàng không thể thức đến canh ba mới đi ngủ nha!” Nàng không nhịn được nói: “Phó đại phu tuy là thần y, nhưng cũng không phải là thần tiên, chàng không thể....” Nhớ đến ngày cùng hãn xem sao, hãn đột nhiên ngắt xiu, trong lòng nàng lại hoảng sợ: “Thiếp thật sự không muốn phải kiểm tra hơi thở của chàng nữa đâu.”

“Kiểm tra hơi thở?” Hãn nhướn mày.

Nàng đặt tay dưới mũi của hãn: “Là như vậy nè, xem xem chàng có đang hít thở nữa hay không đó!”

Lông mày của nàng nhíu chặt, môi mỏng chu lên.

Kỳ Huy cười, hãn không biết Trần Uẩn Ngọc từng làm qua việc này, dường như còn làm rất nhiều lần. Xem ra nàng rất sợ hãn chết.

Trên đời này có người sợ hãn rời đi, dường như đây là một chuyện tốt. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là hãn không thể chết, không thì nàng sẽ rất đau lòng. Nghĩ đến nàng có thể vì một con chó nhỏ mà khóc lóc thương tâm, nếu hãn rời đi chắc nàng còn khóc lợi hại hơn. Kỳ Huy xoa đầu nàng:

“Vậy Trẫm sẽ đi ngủ sớm, nếu còn sớm, Trẫm sẽ về Diên Phúc cung nghỉ ngơi.” Nói xong lại còn trêu ghẹo: “Buổi tối, dẹp chiếc chăn thừa đi.”

Xem ra là muốn cùng nàng đắp chung một chiếc chăn. Mặt Trần Uẩn Ngọc ửng hồng, dán vào ngực của hãn, xấu hổ đáp vâng.

Bộ dạng này, khiến thân thể Kỳ Huy rục rịch hãn lên, nghiêng người, ép nàng ở dưới thân.

Hãn biểu hiện quá rõ ràng, ở bên dưới, Trần Uẩn Ngọc vội nói: “Không phải chàng nói chỉ ngủ bình thường thôi sao?”

“Vốn dĩ là như thế, nhưng buổi tối mới cần phải ngủ sớm, giờ là ban ngày, không cần gấp gáp làm gì.” Kỳ Huy cười bỏ đai lưng của nàng.

Trần Uẩn Ngọc gấp gáp: “Hoàng Thượng, chàng đang mệt mà....”

“Hiện giờ Trẫm không mệt chút nào” Hãn cúi xuống, hôn lên môi nàng. Cả người nàng trắng như tuyết, như thể được trạm trổ từ mỹ ngọc, không chút tì vết. Hãn hôn từ cổ đến ngực nàng, rồi đến rốn, cảm thấy cái rốn của nàng thật sự dễ thương, không nhịn được lại hôn nhiều thêm.

Trần Uẩn Ngọc bị hãn làm cho cả người ngứa ngứa, thiếu chút nữa đã lăn lộn trên giường, nhưng mà lại bị hãn giữ chặt, chỉ có thể chịu đựng không cười. Thỉnh thoảng không nhịn được, mới phát ra âm thanh khúc khích, như chú chim nhỏ uyển chuyển. Kỳ Huy đang muốn vây nàng trong lòng, lại nghe thấy giọng Trường Xuân truyền đến: “Hoàng Thượng, Thành vương và gia quyến đã nhập kinh, đang ở ngoài cung chờ chỉ thị.”

Sớm vậy đã đến...

Lúc này, Kỳ Huy đang phát hỏa, nhưng không thể không dậy, ai biết được làm một lần sẽ phải mất bao lâu. Khuôn mặt tuấn tú của hãn hiện lên một tầng sương lạnh, đứng dậy buộc lại dây lưng, rồi ngoảnh đầu nhìn Trần Uẩn Ngọc đang nằm nghiêng ở phía sau, nét mặt hiện rõ sự vui mừng khi tránh được một kiếp. Hãn giận không chỗ xả, nhướn mày nói: “Đứng lên!”

“Hả?” Trần Uẩn Ngọc kinh ngạc, “Sao vậy?”

“Đi xem cùng với Trẫm, lại nói, Thành vương cũng là tứ thúc của ta, vả lại có cả Thành vương phi, nàng là Hoàng Hậu, phải đi tiếp đãi chứ?”

Trần Uẩn Ngọc sửng sốt, còn chưa nói gì thì Tống ma ma bên ngoài đã kịp phân phó cung nhân đem thường phục của Hoàng Hậu đến.

Trong lòng nàng bỗng có một cảm giác trang trọng, dường như từ khi nhập cung, đây là lần đầu tiên nàng phải tiếp đón khách.

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 32

Thành vương của Hoài An phủ, là một trong những vị phiên vương cùng gia quyền lên đường sớm nhất, ngồi xe ngựa tiến về phía kinh thành.

Theo vai vế, Thành vương này được xem có họ hàng tương đối gần, là tứ đệ của Kỳ Diễn, tứ thúc của Kỳ Huy. Trước kia rất được trưởng bối yêu thích, nên đất phong cũng khá dồi dào. Thế nhưng Thành vương không giỏi kinh doanh, trong tay cũng không có binh mã, cuối cùng bị đạo tặc cướp bóc. Dân chúng trong thành gặp nạn, tài vật không còn, chạy đến trước mặt Thành vương khóc lóc kể lể, ông phái người đến kinh thành cầu cứu, nhưng Tào quốc công không coi những thân thích này ra gì, nghe thấy cần điều binh mã đi giải cứu bèn từ chối ngay. Vậy nên Thành vương cảm thấy vô cùng chán nản nhục nhã, căm thù Tào quốc công đến tận xương tuỷ.

Khi nghe tin Kỳ Huy trở mình, ông chính là người đầu tiên viết tấu chương đến chúc mừng.

Lần này đến kinh thành, còn mang theo rượu ngon và đặc sản tốt nhất đất phong đến, chất đầy mấy xe, nhưng Thành vương phi vẫn có chút lo lắng, nói nhỏ: “Cũng không biết hoàng thượng có quở trách gì chúng ta không, mấy năm qua không giúp đỡ gì.”

“Làm sao có thể? Sức lực chúng ta thế nào, hoàng thượng còn không biết sao, làm sao có thể chống lại Ngô gia, bên cạnh ta chỉ có trên trăm hộ vệ. Hơn nữa, khi đó hoàng thượng giả làm hôn quân, chúng ta chỉ là phiên vương, nếu không được hoàng thượng triệu vào thì không được tự ý vào

kinh, làm sao giúp đỡ được? Nếu không có phải liều mạng cũng vô dụng, ta há có thể để giang sơn của Kỳ gia ta rơi vào tay Ngô gia.”

Thành vương phi nghe vậy mới hơi an lòng.

Thành vương nhắc nhở bà: “Trông coi dạy dỗ Đức Tu và Đức Huyền cho tốt, chớ gây rắc rối gì đó.”

Đức Tu và Đức Huyền là con của bọn họ, một đứa mười lăm, một đứa mười một tuổi. Thành vương phi cúi đầu dặn dò: “Nghe phụ vương các con nói chưa? Lát nữa gặp hoàng thượng, tuyệt đối không được quên cấp bậc lễ nghĩa, hoàng thượng hỏi cái gì thì đáp cái đó đấy.”

Hai nhi tử ngoan ngoãn vâng dạ.

Đang nói thì thấy một tiểu hoàng môn chạy đến truyền lời, nói hoàng thượng mời bọn họ đến Văn Đức điện.

Cả nhà bốn người vội vàng đi theo cung nhân dẫn đường.

Trong điện, Trần Uẩn Ngọc ngồi cạnh Kỳ Huy có chút khân trương. Ngày trước trong nhà có khách tới, mẫu thân không phải không thúc giục nàng đi thỉnh an, nhưng bây giờ đã khác. Bên cạnh nàng không có trưởng bối dạy bảo, lại phải tiếp đón hoàng thân quốc thích hoàn toàn xa lạ.

Có phải trước tiên nên thăm dò một chút? Nàng nhỏ giọng hỏi Kỳ Huy: “Hoàng thượng, Thành vương và Thành vương phi tính tình thế nào?”

“Không biết.”

“Hả?”

“Không những không biết, mà hôm nay còn là lần đầu tiên trẫm gặp bọn họ.”

Trần Uẩn Ngọc cực kỳ kinh ngạc, thầm nghĩ vậy mà không hề thấy Kỳ Huy bối rối, không giống nàng, đã nghĩ sẵn hết trong đầu, hơn nữa điểm tâm dâng lên tiếp khách đều phải nghĩ mấy lần mới quyết định được, chỉ sợ làm không tốt chỗ nào.

Thấy ngón tay nàng đặt trên đầu gối nắm chặt, Kỳ Huy bèn vươn tay tới nắm lấy tay nàng: “Cứ coi là khách bình thường thôi.”

“Nhưng không phải hoàng thượng nói đó là tứ thúc của chàng sao?”

“Đối với trẫm, cả thiên hạ này đều là thần tử, với nàng cũng vậy, nàng phải nhớ kĩ. Cho nên, chỉ cần không nói năng lung tung hay làm chuyện gì hồ đồ, thì không cần phải kiêng kỵ gì cả.”

Một cảm giác vững chãi từ bàn tay hãn truyền tới, Trần Uẩn Ngọc gật đầu: “Được ạ, hoàng thượng đã nói như vậy, thiếp sẽ theo ý chàng.”

Đi vào Văn Đức điện, Thành vương, Thành vương phi cùng hai nhi tử lập tức dập đầu hành đại lễ, kính thánh an.

“Bình thân.” Kỳ Huy nói, “Các khanh đi đường xa cực khổ rồi, ngồi xuống rồi nói.”

Giọng nói trong rõ. Lúc này Thành vương mới dám ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy đế vương trẻ tuổi cực kỳ tuấn tú, mi dài, mắt sáng, như ánh trăng chiếu vào lòng người, chỉ là sắc mặt không tốt lắm. Nhưng lại nghĩ tới hãn đã bị bệnh bao năm qua, không phải chỉ ngày một ngày hai, không thể gặp được.

Ông ngồi xuống, ánh mắt hơi đỏ lên: “Trước kia khi hoàng huynh còn sống, thường triệu chúng thần vào kinh, ôn lại chuyện cũ, nào ngờ thối thoát đã hơn hai mươi năm, hoàng thượng cũng đã đến tuổi nhược quán. Thời gian qua, vi thần cũng muốn vào kinh, thế nhưng phép tắc tổ tiên như núi, thần không dám đi quá giới hạn.”

Phụ thân sớm qua đời, ấn tượng của Kỳ Huy với ông đều là từ miệng người ngoài, chứ không có kí ức rõ ràng, thậm chí đến cái chết của ông cũng là do hần suy đoán. Vì vậy khi thấy Thành vương nói thường xuyên vào cung, hần liền thấy hiếu kỳ: “Trẫm không biết chút gì về chuyện này cả, phụ hoàng thật sự thường mời tứ thúc vào cung sao?”

Nghe hần gọi mình là tứ thúc, Thành vương mở cờ trong bụng, càng thao thao bất tuyệt: “Lúc thần vừa đến đất phong, thật sự là hàng năm đều trở về. Đại hoàng huynh và thần xưa nay rất thân thiết, cho nên mỗi lần thần hồi kinh đều cùng nhau uống say mèm. Và lại trước đây tết nào thần cũng được triệu kiến, đến lúc tuyết rơi, còn cùng nhau đi săn thú, thường thì thần sẽ ở lại kinh thành một tháng, đến sang năm mới rời đi. Có đôi khi tết đoan ngọ cũng về, đến sông Bạch Hà xem đua thuyền rồng, nhưng khi nói đến cá cược, chưa bao giờ đoán thắng được đại hoàng huynh.”

Mặt ông tươi như hoa, rất nhớ nhung đoạn tình cảm huynh đệ này.

Mà Thành vương phi lại nhân cơ hội quan sát Trần Uẩn Ngọc.

Không ngờ, hoàng thượng cho triệu kiến bọn họ, còn dẫn theo hoàng hậu. Nhưng nghe nói, hoàng hậu này là do Ngô thái hậu chọn, là họ hàng xa của Ngô thái hậu, vì lẽ gì mà hoàng thượng còn chấp nhận nàng? Trong lòng Thành vương phi thấy kỳ lạ, đang suy nghĩ thì Trần Uẩn Ngọc nhìn sang bà, mỉm cười, khuôn mặt như cảnh xuân, trong phút chốc, Thành vương phi có cảm giác cả phòng tràn ngập hương hoa.

Khó trách, trong bụng bà lập tức hiểu ra.

Lúc này Kỳ Huy lại hỏi: “Sau đó thì sao? Trẫm nghe nói phụ hoàng bệnh nặng, rồi chìm đắm vào luyện đan.”

Thành vương vừa mới thoải mái, nghe vậy thì dè dặt lại.

“Thế nào, phụ hoàng không mời hoàng thúc nhập kinh nữa sao?” Kỳ Huy nhếch mày.

“Cũng không phải. Thần còn nhớ năm Minh Gia hai mươi mốt, có triệu kiến một lần.” Thành vương đáp, sau đó nhìn sang Thành vương phi, “Đúng không?”

Thành vương phi buồn cười: “Thiếp nào biết, lúc ấy chàng còn chưa thành thân, thiếp còn đang ở Hồ Châu mà.”

“A, đúng vậy, đúng vậy.” Thành vương gãi đầu, “Đúng là năm Minh Gia thứ hai mươi mốt, năm đó là năm thứ tám thần ở đất phong. Tiên đế triệu kiến thần trở về kinh thành, lúc đó có cả Tĩnh vương, ngày đó tiên đế quả thực thích dùng kim đan, thần còn từng khuyên bảo...”

“Tĩnh vương cũng vào đây?” Kỳ Huy nhếch mày.

Nói đến người này, Thành vương thoáng ngời thẳng người. Kỳ Diễn sớm được phong làm thái tử, Tĩnh Vương là nhị hoàng tử, ông là tứ hoàng tử, coi như là ba người thân nhất. Có điều bình thường Kỳ Diễn không hay triệu Tĩnh vương, chuyện này có nguyên nhân cả. Thành vương nói: “Đúng vậy, nhị hoàng huynh cũng ở đây, đại hoàng huynh muốn mượn quân của nhị hoàng huynh đối phó với Tào quốc công, nói Tào quốc công muốn giết huynh ấy đoạt giang sơn của Kỳ gia.” Ông có chút bất an, bởi vì Tĩnh vương từ trước tới nay là người hung hãn, sau khi mỗi người được phong làm phiên vương, thì ông ta không tới lui với ông nữa.

“Tĩnh vương không đồng ý?”

Thành vương lắc đầu, lúc đó hai người còn ẩm ỹ một trận, Kỳ Diễn hất cả bàn đũa thức ăn xuống đất. Lần đầu tiên ông nhìn thấy đại hoàng huynh thất thố như vậy, cả người dính đầy nước canh, thở hồng hộc... Nhưng có thể hiểu được, huynh ấy thân là đế vương, nhưng ngay cả đệ đệ mình cũng không sai khiến.

Sau này, ông không còn gặp được Kỳ Diễm nữa, đại hoàng huynh có khí thế tự tin, tiêu sái tuấn dật trong kí ức của ông đã một đi không trở lại.

Thành vương thở dài.

Một năm sau, khi nghe được tin dữ Kỳ Diễm băng hà, nhưng bọn họ đều không được phép vào kinh thành phúng viếng, ông chỉ có thể ở nhà khóc một trận.

Nhớ tới chuyện cũ, Thành vương không kìm lòng được lau lau khoé mắt.

Trong điện yên lặng một lúc, ngón tay Kỳ Huy ở trong tay áo nắm chặt, không ngờ lúc đó Tĩnh vương đã hung hăng như thế, thật đáng trách! Nếu như lúc đó ông ta xuất binh, áp chế Tào quốc công, có lẽ đã không có những chuyện về sau, Đại Lương cũng không suy bại đến mức này.

Ánh mắt Kỳ Huy lạnh giá.

Thấy không khí không đúng, Trần Uẩn Ngọc bèn nhìn sang Kỳ Huy, rồi lại nhìn sang Thành vương, cuối cùng ánh mắt rơi trên người huynh đệ Kỳ Đức Tu và Kỳ Đức Huyền, sau đó khẽ cười nói: “Tứ thúc, hai đứa con của thúc thật tuấn tú, hai đứa đang học gì vậy?”

Giọng nàng ngọt ngào mềm mại, lập tức thu hút sự chú ý của Thành vương: “Hồi bẩm nương nương, hiện tại hai đứa đang theo phu tử đọc sách.”

Mạch suy nghĩ của Kỳ Huy cũng được kéo về: “Thế vẫn chưa học cười ngựa bắn cung sao?”

Thành vương cười rộ lên: “Bọn chúng đều giống vi thần, không phải là kiêu người dũng mãnh.”

“Theo văn cũng tốt.” Kỳ Huy nói, “Thiên hạ ngày đêm cần được cân bằng, người trí thức đọc nhiều kinh thư mới là điều triều đình cần nhất.”

Trần Uẩn Ngọc cười nói: “Hai đứa thật khôn ngoan, ta vừa nhìn cách bọn họ ngồi, rất bình tĩnh ngay ngắn, không hề nhìn đông ngó tây, có thể thấy được dạy dỗ rất tốt.”

Lời này khiến Thành vương phi rất mừng: “Nương nương quá khen, bọn chúng ở nhà đều như hai khi con vậy. Lúc này đến kinh thành, chắc do nhìn thấy hoàng thượng và nương nương phong thái tựa thần tiên, nên mới ngoan ngoãn vậy thôi.”

Thành vương phi thật biết nói chuyện! Trần Uẩn Ngọc mỉm cười, kêu Quế Tâm bưng điểm tâm tới: “Ta đã sớm cho người chuẩn bị, không biết mọi người trên đường đã ăn gì chưa, còn một lúc nữa mới tới bữa tối, hay ăn lót dạ trước đi.”

Hoàng hậu thật hoà ái dễ gần! Thành vương phi vội nói tạ ơn.

Trong điện thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười nói, Thường Bính chậm rãi đi tới rồi dừng lại dưới mái hiên, thì thấy Trường Thanh đứng ngay ở cửa, nhưng cách vài bước chân, bèn nháy mắt với hắn.

Trường Thanh nhẹ nhàng đi ra, thấp giọng nói: “Công công, có chuyện gì thế ạ?”

Thường Bính nhìn hắn chăm chăm: “Ta nghe nói hoàng thượng vừa đến Duyên Anh điện, còn nói sẽ đưa thái hậu ra khỏi cung, có chuyện này sao?”

“Vâng.”

Không ngờ đúng là sự thật!

Thường Bính hoảng hốt, khẽ nheo mắt cái: “Người bây giờ giỏi rồi nhỉ, hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, nắm quyền trong tay, thật giỏi! Việc lớn như vậy mà cũng không nói một tiếng với ta? Người đã quên ban đầu vào trong cung như thế nào rồi sao?”

Trường Thanh biến sắc, vội nói: “Công công, việc này xảy ra quá đột xuất, trước đó nô tài hoàn toàn không biết gì cả.” Hắn nhìn quanh rồi càng thấp giọng hơn, “Hoàng thượng luôn ở Văn Đức điện phê duyệt tấu chương, sau đó đột nhiên tới Duyên Anh điện, phân phó Nguyễn chỉ huy sứ đưa thái hậu đi.”

“Đưa đi nơi nào?” Thường Bính hỏi.

Suy nghĩ của Trường Thanh nhanh chóng xoay chuyển: “Nô tài không biết, hoàng thượng chỉ dặn dò Nguyễn chỉ huy sứ.” Nguyễn Trực lập được đại công, được phong làm tổng chỉ huy sứ cấm y vệ.

Thường Bính trắng mắt lườm hắn: “Thật sự không biết sao?”

“Thật sự không biết, nếu biết, nô tài nhất định sẽ báo cho công công mà!”

Thường Bính hừ một tiếng, rồi nhìn về phía nội điện, chỉ thấy thấp thoáng một bóng người vàng sáng, trong lòng chợt có chút bất an. Trước đây lúc Kỳ Huy giả dạng hôn quân, khi thương nghị đại sự, còn thường nói với lão một tiếng, không ngờ hôm nay lại im hơi lặng tiếng đến chỗ thái hậu, còn đưa bà ra ngoài cung, mà mà lão thì không hề hay biết gì.

Không biết hay là vô ý hay do không tin tưởng lão? Nhưng trong hoàng cung này, còn có ai có thể sánh với lòng trung thành của lão đâu? Lão vì Kỳ Huy mà bán đứng cả Ngô thái hậu.

Thường Bính cau mày lại xoay người rời đi.

Trường Thanh nhìn bóng lưng lão, mà mồ hôi lạnh chảy cả người.

Đương nhiên hẳn biết Ngô thái hậu ở đâu, Đức An phủ ở Lục huyện, nhưng khi Thường Bính hỏi tới, trong phút chốc, hẳn lại không muốn cho lão biết sự thật. Mấy ngày nay, hẳn ở Văn Đức điện hầu hạ Kỳ Huy, tận mắt nhìn thấy hoàng thượng chăm chỉ thế nào, vì nước vì dân ra sao. Chỉ vì chuyện miễn giảm thuế ruộng mà cùng thần tử thương nghị nhiều lần, chứ đừng nói tới chuyện diệt trừ những tham quan kia, và chuyện tìm người chữa trị lũ lụt.

Năm đó, nhà hẳn cũng bởi vì không đóng nổi thuế ruộng, mà bị quan viên bức bách, khiến phụ thân hẳn chết thảm. Hẳn bất đắc dĩ phải bán mình làm nô tài, bị quản sự lăng nhục. Sau này lại gặp được Thường Bính, lão đưa hẳn vào cung, tuy rằng không còn là nam nhi chân chính, nhưng cuộc sống đã khá giả hơn nhiều.

Hẳn thật sự nợ Thường Bính một món nợ ân tình, nhưng trong lòng hẳn đã coi Kỳ Huy là chủ tử chân chính.

Này, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Nghĩ xong, hẳn bèn nhìn sang Trường Xuân, không biết Trường Xuân nghĩ như thế nào nữa, bọn họ đều là người Thường Bính mang vào.

Cảm giác được ánh mắt của hẳn, nên Trường Xuân hỏi: “Sao vậy?”

Hẳn nói nhỏ: “Thường công công vừa hỏi ta, thái hậu đã bị đưa đi nơi nào rồi. Ta không báo cho lão biết.”

“À.” Trường Xuân thản nhiên nói, “Vậy thì không báo thôi, vốn cũng không phải chuyện của lão mà.”

Trường Thanh ngẩn ra.

Người võ nghệ cao cường quả nhiên chẳng phải là người bình thường mà!

Hắn còn đang đấu tranh tư tưởng, thì lập trường của Trường Xuân đã như vậy, không hề bối rối lấy một chút nào, cũng không biết Trường Xuân đã có suy nghĩ riêng từ bao giờ.

Hắn ho nhẹ, rồi cười cười Trường Xuân.

Trong điện, mọi người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, sau đó lại cùng nhau dùng bữa tối. Thành vương hơi mập mạp, mặt mũi hiền lành, cũng rất thích nói chuyện. Kỳ Huy nói một câu, ông nhất định phải tiếp lời mồi câu, nhất là lúc đang uống rượu. Thành vương phi sợ ông nói bậy bạ, bèn len lén ở sau lưng đẩy ông vài cái, làm Trần Uẩn Ngọc không nhìn được bật cười. Thế nhưng Thành vương vẫn luyên thuyên như nước sông Hoàng Hà, chảy mãi không ngừng. May mà Kỳ Huy không trách cứ.

Thành vương nói nhiều chuyện của hoàng tổ phụ, mấy chuyện đó Kỳ Huy không hề biết, nên tính ra cũng rất có hứng nghe.

Trở lại Duyên Phúc cung đã là giờ Hợi.

Kỳ Huy uống chút rượu, cả người có chút nặng nề, sau khi tắm rửa xong, Trần Uẩn Ngọc đỡ hắn nằm xuống: “Đã lâu thiếp không thấy hoàng thượng uống rượu, có phải đã hơi say rồi không?” Vừa nói, nàng vừa chăm chú nhìn hắn. Ánh sáng nển, không thể bằng ánh sáng ban ngày, trên mặt hắn như bị phủ một bóng, không nhìn thấy rõ, ngược lại, lúc này sắc mặt hơi hồng hào hơn, mang một nét đẹp dụ hoặc.

Mái tóc đen của Kỳ Huy xõa tung, rũ xuống nên mặt, mang hương hoa lan thoảng thoảng. Đôi môi hơi ửng hồng, nàng nhìn gần mà tim nháy liên hồi.

Kỳ Huy thấy nàng nhìn mình chăm chăm, bèn cong cong khoé miệng, ánh mắt này tựa lần đầu thấy hẳn. Nhớ lại, hình như từ ngày hẳn cài dây trâm hoa lên tóc nàng, thì nàng càng ngày càng thân thiết với hẳn hơn.

Có lẽ nàng đã biết, chẳng phải giả dối.

Kỳ Huy buồn cười, len lén đưa tay ra sau ót nàng rồi đột nhiên đè xuống.

Trần Uẩn Ngọc không đề phòng, bị kéo phải dán môi lên môi hẳn, mặt nàng lập tức đỏ bừng, ngực kề sát ngực hẳn, nghe thấy nhịp tim thành thịch mà không động đậy được, nhất thời chỉ tránh khỏi tư thế này.

“Cự quậy cái gì, vừa rồi không phải muốn làm chuyện này sao?” Kỳ Huy trêu chọc.

Bị nhìn thấu tâm tư, hai tai Trần Uẩn Ngọc đều đỏ lên, chỉ muốn chạy trốn ngay, mạnh miệng nói: “Chuyện này gì chứ, thiếp không hiểu chàng nói gì cả.”

“Muốn hiểu không?” Hẳn kéo nàng xuống, đặt môi hôn lên cổ nàng. Đã ân ái vài lần, nên hẳn biết rất rõ tử huyệt của nàng.

Cả người Trần Uẩn Ngọc nhột đến run run, vội vàng xin tha.

Hẳn buông tay ra: “Trẫm tha mãi nàng một lần, qua đây.”

Trần Uẩn Ngọc giận dữ cắn mạnh môi, rề rà một lúc lâu mới dịch qua, cúi xuống hôn hẳn.

Kỳ thực cũng không phải lần đầu tiên nàng chủ động, lần trước ở Văn Đức điện, cũng bị hẳn bắt hôn một lần, chỉ là mấy chuyện này hình như không dễ dàng thành thạo. Tim Trần Uẩn Ngọc đập mạnh, trong đầu vầng vất, cũng không biết hôn cái gì, giống như một con sóc con ngậy thơ tiến

tới, thăm dò nơi này một cái, nơi khác một cái, ngược lại, càng làm Kỳ Huy nóng hơn.

Không kiên nhẫn chờ nàng thăm dò nữa, hấn trở mình đè nàng dưới người, ngay cả y phục cũng không cởi ra, nhanh chóng tiến vào.

Dường như lần này mạnh mẽ hơn bao giờ hết, Trần Uẩn Ngọc suýt nữa bị hấn làm vỡ vụn, cảm thấy như mình đang chịu phạt, ở bên dưới râm ran đau đớn khó chịu, cảm thấy sau khi say, Kỳ Huy hơi khác thường. Nàng không nhịn được bật khóc, thế nhưng không có người nào tới cứu nàng. Trong cơn mưa to gió lớn, nàng như con thuyền nhỏ chênh vênh, bị nhấn chìm mấy lần, cả người đều ướt đẫm.

Dần dần, không kêu nổi nữa, nhưng kỳ lạ là dường như không còn khó chịu như trước nữa.

Trong bóng đêm bỗng nhiên ngàn ánh sao rực rỡ, rọi vào nơi sâu nhất, ầm một tiếng rồi tản ra vô số mảnh nhỏ, sau cùng mang đi hết sức lực của nàng.

Nàng nằm trong vòng tay hấn, gương mặt đỏ bừng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Kỳ Huy cúi đầu hôn nàng một cái, khoé môi vĩnh cao, trong lòng thoả mãn không thôi. Cảm giác thoả mãn này khác hẳn những thoả mãn khác, là chỉ có thể sinh ra trong khoảnh khắc kia, ở trên người thê tử hấn, nữ nhân của hấn.

Kỳ Huy nhận viên thuốc tránh thai từ tay Trường Thanh, rồi vỗ nhẹ Trần Uẩn Ngọc một cái. Hiện tại hấn còn chưa khỏi hấn, không thể để nàng có thai, Kỳ Huy nghĩ mà nhăn mày. Lần tới phải hỏi Phó đại phu...

Trần Uẩn Ngọc mở mắt ra, mờ mịt nhìn chung quanh.

Hắn nhét viên thuốc vào miệng nàng, rồi lại đút cho nàng miếng nước. Sau khi Trần Uẩn Ngọc uống xong thì liền nhắm mắt lại.

Cả người đầy mồ hôi... Kỳ Huy nhìn một cái rồi bế nàng đi tắm.

Nàng cuộn tròn trong ngực hắn, hai chân trắng như tuyết rũ xuống, giống như ngó sen trắng nõn, hắn thấy mà phải hít một hơi, sau đó gọi Tống ma ma vào, để bà hầu hạ nàng. Bây giờ hắn vẫn phải hạn chế phóng túng, không thể làm thêm một lần nữa.

Đến khi Trần Uẩn Ngọc tắm rửa xong, hắn cũng đã xong xuôi, đi tới bên giường thì thấy nàng đang ngủ.

Hắn đi vào nằm xuống, đắp chăn lên.

Kỳ Huy nhắm mắt một lúc, rồi đột nhiên đưa tay chọc chọc eo Trần Uẩn Ngọc.

Trần Uẩn Ngọc ưm một tiếng, nhưng không nhúc nhích.

Hắn lại chọc thêm một chút nữa, thầm nghĩ, không phải tướng ngủ của nàng không tốt sao, thế nào còn không động đậy?

Không biết đã bị chọc bao nhiêu cái, rốt cuộc nàng cũng trở mình, tay chân đều dang ra. Đụng tới cơ thể ấm áp của Kỳ Huy, cảm thấy thoải mái, nàng liền sát tới, áp vào lồng ngực hắn.

Kỳ Huy lập tức cảm thấy thoải mái, đắp chung chăn ngủ gối.

Vở kịch nhỏ:

Trần Uẩn Ngọc: Lần sau đừng đâm đâm chọc chọc ta nữa, đau lắm, xem tím cả rồi này, hừ.

Kỳ Huy:...

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 33

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 34

Загрузка...

Chương 1 **Chương 2** **Chương 3** **Chương 4** **Chương 5** **Chương 6** **Chương 7** **Chương 8** **Chương 9**
Chương 10 **Chương 11** **Chương 12** **Chương 13** **Chương 14** **Chương 15** **Chương 16** **Chương 17**
Chương 18 **Chương 19** **Chương 20** **Chương 21** **Chương 22** **Chương 23** **Chương 24** **Chương 25**
Chương 26 **Chương 27** **Chương 28** **Chương 29** **Chương 30** **Chương 31** **Chương 32** **Chương 33**
Chương 34 **Chương 35** **Chương 36** **Chương 37** **Chương 38** **Chương 39** **Chương 40** **Chương 41**
Chương 42 **Chương 43** **Chương 44** **Chương 45** **Chương 46** **Chương 47** **Chương 48** **Chương 49**
Chương 50 **Chương 51** **Chương 52** **Chương 53** **Chương 54** **Chương 55** **Chương 56** **Chương 57**
Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 35

Ngày tết Đoan Ngọ, nhà nhà đều ăn mừng, treo lá ngả, ăn bánh chưng, náo nhiệt tưng bừng, nhưng cả nhà Lưu lão phu nhân lại đang bôn ba trên đường, chỉ dừng lại ở một điểm dừng chân, mua vài cái bánh chưng ăn.

Trong kế hoạch của Lưu lão phu nhân, bọn họ vốn nên đến kinh thành trước tết Đoan Ngọ, nhưng nữ nhi cứ rề rề rà rà, viện đủ mọi lý do, làm trì hoãn đến mấy ngày trước mới bắt đầu lên đường, rõ ràng là không muốn vào kinh. Lưu lão phu nhân suýt chút nữa bị nữ nhi làm tức chết, cầm bánh chưng cắn một cái, nói với nhi tử: “Nếu biết trước thì chi bằng một mình mẹ đi trước, rồi để con ép Nguyệt nhi đi sau!”

Lưu Mậu nhìn về phía xe ngựa, tử tử đang ở trong xe không chịu ra, bèn thấp giọng nói: “Mẹ, mình cứ chiều theo tử ấy thôi, đừng trách tử ấy không nghe lời, chúng ta không phải tử ấy, chưa từng ở trong cung, đâu hiểu được tử ấy đã từng trải qua những chuyện gì? Tử ấy chưa bao giờ nói ra, mà nay chịu vào kinh đã là không tệ rồi.”

Lưu lão phu nhân thở dài: “Nếu như cha con còn sống thì tốt biết bao, hẳn sẽ quả quyết hơn chúng ta. Nếu ông ấy còn sống, thì hai mươi năm qua, chúng ta cũng đã không khổ như vậy, không chừng ông ấy sẽ có biện pháp nào đó. Mẹ chỉ là một phụ nhân, chỉ có thể mang các con trốn chui trốn nhủi, thật sự thiệt thòi cho các con.”

“Nương đừng nói vậy, tử tử ốm yếu, khi đó con lại còn nhỏ, mẹ cũng đã cực khổ nhiều rồi.”

Lưu lão phu nhân lắc đầu: “Mà thôi, đừng nhắc lại những chuyện này nữa, đều đã qua rồi. Hôm nay mẹ chỉ mong bệnh tình của Nguyệt nhi có thể chữa hết, hoàng thượng có thể gọi nó một tiếng nương. . . Chúng ta chủ động tìm đến thế này, con nói hoàng thượng có chịu nhìn nhận không?”

Trước đây hẳn biết được tin vui cũng khá là kích động, tình táo lại, cùng mẫu thân như nhau, cũng nghĩ đến vấn đề này.

Lưu Mậu trầm ngâm: “Điều này còn phải xem ở hoàng thượng, hôm nay chúng ta có đoán cũng không có ích gì, đến khi tới kinh thành, mẹ tuyệt đối chớ nói linh tinh, cũng đừng nói tới chuyện trước kia. Mẹ hãy nhớ cho kỹ, sức khỏe của tử tử là quan trọng nhất, còn lại cứ thuận theo tự nhiên đi. Hơn nữa, chuyện này cũng khó mà cưỡng cầu, nếu lỡ chọc giận hoàng thượng thì sẽ khó mà giữ được đầu.”

Lưu lão phu nhân rùng mình, song vẫn không cam lòng: “Nhưng Nguyệt nhi thật sự là. . .”

Lưu Mậu ngắt lời bà lão: “Nay sắp đến kinh thành rồi, chúng ta nói năng nên chú ý một chút.”

Nhi tử là trụ cột trong nhà, nhỏ hơn nữ nhi tròn mười ba tuổi, năm ra vừa chào đời chưa tới hai năm, thì Lưu lão gia chỉ qua đời. Lưu lão phu nhân thường nghĩ, may mà năm đó có nó, không để Lưu gia phải bị không người nối dõi. Mà nay, Lưu Mậu hai mươi bốn tuổi, trông hết như Lưu lão gia khi còn trẻ, mi ngài mắt phượng. Lưu lão phu nhân thấy hẳn, mà vô cùng hạnh phúc.

Bị nhi tử nhắc nhở, bà lão cũng không giận, mà rất tiếp thu: “Đến khi vào kinh rồi tính sau, mẹ đi đưa Nguyệt nhi hai cái bánh chưng.”

Bà lão vừa đi, Lưu Tấn Phương đã chạy đến đây, đưa bánh chưng đã chấm đường cho Lưu Mậu.

Ánh mắt nàng đen lúng liếng dõi theo hắn, làm Lưu Mật buồn cười: “Hối lộ cậu phải không, muốn hỏi cái gì?”

“Chuyện của mẹ nuôi ấy, ai cũng không nói cho cháu biết.” Lữ Tấn Phương chống tay lên bàn, hơi nghiêng người về phía trước, “Cậu, mẹ nuôi thật là mẹ đẻ của hoàng thượng. . .”

Lưu Mật nhét bánh chưng vào miệng nàng: “Đúng, cực kỳ chính xác, nhưng cháu nhớ kỹ, trên đường chớ nói với bất cứ ai.”

Phụ thân của Lữ Tấn Phương là ẩn sĩ, từ khi ra đời nàng đã ở rừng sâu núi thẳm, về sau, phụ thân qua đời, nàng lại sống cùng Lưu gia, phần lớn thời gian cũng đều ở trong nhà, nên chẳng biết thế sự. Mọi kiến thức của nàng, đa số đều do Lưu Nguyệt và Lưu Mật dạy.

“Ồ.” Lữ Tấn Phương lấy bánh chưng ra, “Cháu hiểu rồi.” Lại đưa bánh chưng cho Lưu Mật, “Cậu ăn đi.”

Dính nước bọt còn bảo hắn ăn, mệt nàng nghĩ ra được.

“Cháu ăn đi, cậu no rồi.” Lưu Mật nói, “Ăn từ từ, coi chừng nghẹn.”

Lữ Tấn Phương gật đầu, cái miệng nhỏ cắn bánh chưng.

Trận đua thuyền rồng ở Bạch Hà, cuối cùng Dương gia đứng nhất, Lục Sách chung Kỳ Huy một trăm lượng bạc.

Thấy hắn thu bạc thật, Trần Uẩn Ngọc thầm nghĩ, chẳng lẽ đúng như Thành vương nói, bây giờ Đại Lương đang rất túng thiếu, quốc khố đã trống không sao? Thật đáng lo, thảo nào Kỳ Huy luôn bề bộn nhiều việc, cục diện rối rắm này sợ rằng không dễ xử lý. Đang nghĩ ngợi thì bên tai

truyền đến giọng nói của Kỳ Thuấn Hoa: “Nương nương, người vừa cước nhà nào vậy?”

“Ta không cước ai cả.” Vốn Kỳ Huy có bảo nàng cước, nhưng sau khi Trần gia đến đây, nàng đã quên mất vụ này, chỉ lo trò chuyện cùng người nhà.

Kỳ Thuấn Hoa nói: “Thật đáng tiếc, nhà thuyền này thật không có phúc, không được nương nương đặt cước.”

“Tại sao lại không có phúc chứ, hôm nay hoàng thượng cùng nương nương đích thân tới Bạch Hà, dù chỉ xem thôi, thì đã là phúc lớn của họ rồi.” Thuận vương phi chỉ ra bờ sông, “Nhìn đi, họ đều đến tạ ân kìa.”

Một là quận chúa, một là vương phi, thân phận cao quý biết bao, vậy mà lúc này đều xum xoe nịnh hót Trần Uẩn Ngọc. Giờ thì Hứa Quỳnh Chi đã phải thừa nhận, biểu tở thật sự không còn như trước.

Sau này, nàng ta khỏi cần phải nói, những cô nương kia cũng sẽ biết, biểu tở được sủng ái bực nào, bằng không hôm nay, Trần gia bọn họ sao có cơ hội ngồi tại nhà thủy tạ? Thậm chí còn gần hơn cả những trọng thần và phiên vương. Nàng ta trộm nhìn Kỳ Huy một cái, trong lòng ngổng ngang cảm xúc. Ngày trước còn cảm thấy Trần Uẩn Ngọc số khổ, ai ngờ nàng lại tốt số hơn bất cứ ai.

Đua thuyền rồng xong thì không có gì đáng xem nữa, Trần lão phu nhân biết điều, bèn dẫn cả nhà xin cáo lui.

Trần Uẩn Ngọc tuy không đành, nhưng không có cuộc vui nào không tàn, nàng nắm chặt tay mẫu thân: “Mẹ chớ lo lắng cho nữ nhi.”

La thị cũng đã nhận ra, lần này không khóc lóc nữa, mà cười gật đầu.

Nhóm người đi về phía tây, Hứa Quỳnh Chi tâm tình phức tạp, nên rơi lại phía sau, nhớ về chuyện trước kia, bèn ngoái đầu nhìn lại nhìn Trần Uẩn Ngọc. Chỉ thấy nàng đang ngồi cạnh Kỳ Huy, ngẩng đầu nói gì đó, nét mặt tươi vui, còn tựa vào lòng hắn. Mà Kỳ Huy cũng không hề tức giận, còn đưa tay khẽ vuốt ve mặt nàng.

Môi mỏng mím cười, mặt mày đầu yêu thương, đẹp tựa cảnh xuân tháng ba.

Hứa Quỳnh Chi quay lại thì suýt chút nữa đã đụng vào một người.

Người kia nói: “Nhìn đường đi.”

Giọng điệu lạnh nhạt, dường như nàng ta đã từng nghe thấy. Hứa Quỳnh Chi giương mắt nhìn, mới phát hiện thì ra là Chu vương Kỳ Thành Mục, vừa cũng ngồi xem thuyền rồng, có điều khi này chỉ thấy một bên mặt của y, bây giờ nhìn chính diện, càng thấy y vô cùng tuấn tú.

Mày kiếm dài, con ngươi đen sâu thẳm, mũi thẳng môi mỏng, thanh tú hơn cả Kỳ Huy, mà còn có chút khí chất hào hiệp. Tim nàng ta đập mạnh, vội khom người thỉnh an: “Tiểu nữ va phải điện hạ, xin nhận tội.”

Tính ra, Hứa Quỳnh Chi cũng khá xinh, mặt trái xoan, mắt to, mười lăm tuổi, vóc người đã bắt đầu trở mã, mang nét yêu kiều của thiếu nữ. Kỳ Thành Mục nhìn thoáng qua, nhưng không nói gì mà chỉ đi thẳng về phía trước.

Hứa Quỳnh Chi thấy y không để ý tới mình, thầm nghĩ người này thật vô lễ, nàng ta tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Đi tới bờ sông phía tây, cả đám cô nương liền xúm tới, ồn ào líu ríu hỏi nàng ta, ở nhà thủy tạ xem thuyền rồng thế nào, có phải rõ hơn ở đây lắm không, còn hỏi về mấy phiên vương cùng phiên vương phi, người nào

cũng vô cùng tò mò, lôi kéo nàng ta không tha. Nàng ta nhất thời trở thành trung tâm, không kìm lòng được nhếch miệng cười.

Lúc này, Kỳ Huy cùng Trần Uẩn Ngọc đã ngồi vào long liễn.

Kỳ Huy vừa ngồi xuống đệm gấm, nàng đã nhích lại gần, chủ động hơn bao giờ hết, ngẩng đầu hôn lên môi hắn.

Kỳ Huy hơi sửng sờ, sau đó lập tức ôm lấy eo nàng, để mặc nàng phát huy nhiệt tình, như một con mèo nhỏ khiêu khích môi lưỡi hắn.

Có tiến bộ! Kỳ Huy vừa thầm nghĩ, vừa thưởng thức trải nghiệm hiếm có này.

Một hồi lâu sau, Trần Uẩn Ngọc mới rời đi, cười tủm tỉm nói: “Cảm ơn hoàng thượng chấp thuận cho đệ đệ thiếp được vào cung!”

Cho nên đây là báo đáp à? Kỳ Huy buồn cười: “Việc này nhỏ mà.”

“Đối với hoàng thượng là việc nhỏ, nhưng đối với thiếp là chuyện vô cùng quan trọng.” Trần Uẩn Ngọc chân thành nói, “Cho nên thiếp thật sự rất cảm kích, nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Nếu còn nói tiếp thì sẽ trở nên rất xa lạ, Kỳ Huy cười nói: “Nàng biết là tốt.”

Nàng cũng không nói gì, chỉ tựa vào vai của Kỳ Huy.

Nam nhân cũng trầm mặc, một lúc lâu không mở miệng. Nàng liếc nhìn hắn một cái, mới phát hiện ấn đường hắn đã nhăn hết lại, lại nhớ tới chuyện trước đó, nhin không được hỏi: “Hoàng thượng, chàng đang lo về quốc khố à?”

Quốc khố? Kỳ Huy ngẩn ra.

“Tứ thúc nói quốc khố giờ chẳng còn gì cả.”

Nàng còn quan tâm việc này à? Kỳ Huy nói: “Vẫn chưa đến mức hết sạch đâu.”

“Vậy hoàng thượng đang lo lắng việc gì vậy?”

“Nhiều việc lắm.” Hãn cầm tay nàng, tay kia xoa xoa lưng nàng, “Trẫm trước kia chỉ nghĩ làm sao để có thể lấy lại hoàng quyền, nhưng đến lúc thật sự tới tay rồi mới phát hiện, nó khó cầm hơn trong tưởng tượng rất nhiều.”

Có điều trước mắt, điều quan trọng nhất vẫn là dân sinh, bá tánh yên ổn thì sẽ không có loạn lạc, cứ chuyên tâm vào việc đồng áng rồi quốc khố cũng sẽ dần dần đầy lại, hết thảy đều sẽ được giải quyết dễ dàng. Chỉ là Đại Lương rộng lớn, ở biên giới dù có Tô Phục, nhưng xa thêm nữa thì thật sự là ngoài tầm tay, đây cũng là nơi mà đạo phi hoành hành nhất.

Mà nay, Vũ Hữu Niên đã lãnh một số binh mã đi trấn áp, không biết kết quả như thế nào rồi.

Thế nên, hãn vẫn phải kiêng kị Tĩnh Vương và Chu Vương, bọn họ thuận theo thì được, còn nếu không, dẫu đổ bìm leo, kết quả vẫn là bá tánh đáng thương nhất, sẽ phải có nhiều người đi đánh giặc.

Có điều hôm nay, thái độ của Thành Mục tuy giao hoạt, nhưng rốt cuộc vẫn không dám công khai phản kháng. Về phần Tĩnh Vương...ông ta giả trọng thương, phái con gái tới thay, dấu hiệu đã vô cùng bất ổn.

Sắc mặt Kỳ Huy lạnh như băng, Trần Uẩn Ngọc nhìn mà cảm thấy sát khí ập đến, khiến nàng quên hết những điều muốn nói

Tới cửa Văn Đức điện, Kỳ Huy cho hạ long liễn, rồi bảo Trần Uẩn Ngọc trở về Duyên Phúc cung, sau đó lại mời Ngụy quốc công, Lục Sách

cùng Trần Hiền đến.

Trong lòng ba người họ đều biết rõ lý do được triệu kiến.

Mấy vị phiên vương vào kinh mừng đoan ngo, nay cùng lắm là vài ngày nữa sẽ phải về đất phong, vậy mà Tĩnh vương nắm giữ nhiều binh mã nhất lại không tới, khiến việc lần này mất hết ý nghĩa. Cho nên, trong lòng hoàng thượng lúc này đang rất không thoải mái. Ngự quốc công mới định trấn an, đã thấy Kỳ Huy đột nhiên đánh Ngự án một cái, nhất thời liền ngậm miệng.

“Tĩnh vương thật sự to gan lớn mật, cho rằng trẫm không dám động đến ông ta, nên mơ tưởng xưng vương xưng bá chốn Tây Bắc à. Cũng không biết tự lượng sức! Trẫm không tin không bắt được ông ta!”

Nổi trận lôi đình.

Nhóm thần tử đều cúi đầu im lặng, mãi cho đến khi Kỳ Huy đã bớt giận, Trần Hiền mới nói: “Hoàng thượng, vi thần từng đánh trận cùng Tĩnh vương, thần cho rằng Tĩnh vương binh hùng tướng mạnh, cũng không phải dễ đối phó. Mà nay biện pháp tốt nhất là thuyết phục ông ta giao binh quyền ra, hơn nữa còn phải chuyển giao binh tướng mã, mặc kệ là bảo vệ xung quanh kinh thành hay đi đánh quân phản loạn, ông ta đều không được nhúng tay.”

Kỳ Huy cười lạnh: “Người ta không chịu lộ mặt, có thể thấy đã đoán được tâm tư của trẫm, lại sao đồng ý thỏa hiệp? Các người cũng chỉ có biện pháp này à?”

Trần Hiền liếc nhìn Lục Sách một cái.

Lục Sách trầm ngâm nói: “Hoàng thượng, Tĩnh vương phái quận chúa đến đã là phạm vào đại tội bất kính, nên khó trách hoàng thượng tức giận. Nhưng Trần tướng quân nói cũng rất có lý, trước mắt để xảy ra xung đột

cùng Tĩnh Vương không phải là hành động sáng suốt. Vũ tướng quân lãnh binh đi trấn áp phản loạn, nên kinh thành đã thiếu đi một phần binh mã, nếu đối chiến cùng Tĩnh vương, sợ rằng bên ta sẽ chịu không nổi. Theo như vị thần thấy, trước mắt tốt hơn hết nên tranh thủ binh mã của Chu vương.”

Kỳ Huy khoanh tay đi vài bước.

Trong điện lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu, Kỳ Huy mới nói: “Các người cảm thấy Kỳ Thành Mục thế nào?”

Ngụy Quốc Công đáp: “Mấy năm qua thần đi nhiều nơi, nhưng Phúc Châu xem như là thái bình hơn hết. Kỳ Thành Mục này rất có năng lực, cũng không nghe nói có thói ý thế hiếp người, hoàng thượng thử thăm dò xem. Kỳ thật các vị phiên vương đã lâu không tới kinh thành, hiếm khi về được một lần, ở lại thêm một chút cũng có sao? Nếu như cứ gấp muốn trở về, chỉ có thể là trong lòng có quỷ.”

Muốn giữ ai đó lại cũng không khó, Kỳ Huy nghĩ tới một người, bèn gật đầu: “Nói tiếp đi.”

“Thần nghe nói, Vũ tướng quân ở Tuyên Châu.....”

Kỳ Huy hiểu ra: “Cách Phúc Châu không xa, trăm nhớ tuần phủ Phúc Châu là Đào Sư Tú.” Hắn đột nhiên nghĩ ra một kế, bèn quay về đứng trước ngự án, nhanh chóng viết hai đạo mật chỉ rồi giao cho Ngụy Quốc Công, “Người cho người lập tức đưa nó cho Vũ Hữu Niên và Đào Sư Tú. Nếu Chu vương thành thật thì thôi, còn không thì bảo bọn họ cứ theo kế này mà hành sự, binh mã không đủ thì trưng binh tại chỗ.”

Nhưng làm vậy chưa chắc sẽ thuận lợi. Ngụy Quốc Công không biết Kỳ Huy đang tính toán gì, có điều thấy hắn đã có kế hoạch, nên chỉ nói,

“Nhắc tới tuần phủ, nếu hoàng thượng đã muốn kiểm chế Tĩnh vương thì nên phái một khâm sai đi Thái Nguyên.”

“Biện pháp tốt đấy, nhưng chỉ sợ khó mà chọn được người, yếu tốt tiên quyết phải là không sợ chết.”

Trần Hiền và Lục Sách cùng nói: “Thần nguyện ý đi.”

Thấy Lục Sách vậy mà cũng lên tiếng, Trần Hiền cười rộ lên: “Lục đại nhân, an nguy của hoàng thượng ở kinh thành dựa cả vào người, làm sao có thể rời kinh cho được?”

“Lục Sách không đi, người cũng không thể đi.” Kỳ Huy nói, “Người từng va chạm với Tĩnh vương, có tư oán tuyệt đối không thể đi, chuyện này cứ để trẫm suy nghĩ thêm chút nữa.” Sau đó lại phân phó Trần Hiền, “Nghe nói hỏa pháo của Ba Nhi quốc uy lực cực đại, trước đây tiên đế đã mua về sáu quả, nay đang được mô phỏng ở Binh trượng cục, người nhớ để ý đến.”

Trần Hiền vâng dạ.

Kỳ Huy từ Bạch Hà trở về liền liên tục triệu kiến quan viên, cũng không biết nói gì, làm Kỳ Thuấn Hoa vô cùng lo lắng, thăm dò từ xa, đáng tiếc ở Văn Đức Điện cấm vệ nghiêm ngặt, không thể tiếp cận, bằng không nàng ta chắc chắn sẽ nghĩ cách nghe lén.

Bần thần một lát đành xoay người đi.

Không ngờ tất cả đều lọt vào mắt Thường Bính, ông đứng dưới tán cây hoè, mím chặt môi. Quả nhiên, Kỳ Huy chỉ gọi mấy người kia, như thế có thể thấy hẳn chỉ coi bọn họ là tâm phúc, còn ông thì không hề có chút phân lượng gì. Buồn cười thay, lần trước khi Bồi Lâm hỏi đến, ông còn cảm thấy Kỳ Huy tín nhiệm mình, nên mới giao phó ông xử lý mấy cung nhân kia. Nay xem ra, có vẻ sai rồi.

Thường Bính tức giận đến mức môi run run. Tuy rằng các triều đại có quy định, thái giám không thể tham gia vào chính sự, nhưng mình đối với Kỳ Huy cũng không khác gì nghĩa phụ, biết hẳn từ nhỏ tới lớn, giúp đỡ đến ngày hôm nay, thế nào cũng nên quan trọng hơn đám người Ngụy Quốc Công mới đúng chứ?

Vẻ mặt ông âm trầm, gọi Bồi Lâm đến chỗ mình rồi phân phó mấy câu.

Vì đang Đoan Ngọ, Kỳ Huy không bàn chuyện cùng đám Lục Sách quá lâu, một lúc sau thì cho bọn họ trở về cùng người nhà ăn tết. Còn hẳn cũng chuẩn bị đến Duyên Phúc cung.

Tuy là ngày hội, nhưng trên đường lại quạnh quẽ, đi đi lại lại đều là cung nhân hoàng môn. Hẳn đột nhiên nhớ lần trước Thành vương nói hoàng tổ phụ có sáu đứa con trai, năm người con gái, vô cùng náo nhiệt, mỗi ngày cùng đi thỉnh an, cùng nhau đọc sách. Hẳn siết bàn tay, nhớ lại tình cảnh ngày bé của mình, mới phát hiện thì ra mình cô độc đến vậy.

Hẳn không có lấy một huynh đệ tử muội nào.

Trước khi Trần Uẩn Ngọc gả vào cung, bên cạnh hẳn chỉ có mỗi thái hậu, mà nay thái hậu đã về Lục huyện, chỉ còn mỗi Trần Uẩn Ngọc.

Đến khi nào thì trong cung mới có thể náo nhiệt lên đây?

Hẳn phân phó xa phu quay đầu, đi đến chỗ Phó đại phu.

Khi đến Duyên Phúc cung thì đã là giờ Thân, Trần Uẩn Ngọc hôm nay được gặp người nhà, tâm tình vô cùng sung sướng, gọi Tống ma ma, Quế Tâm, và một cung nhân tên Thái Hà cùng đánh bài. Không chỉ vậy, cạnh mỗi người còn có một tiểu cung nhân, ai thắng ván nào thì sẽ thưởng một

phần tiền cho cung nhân đó. Trong điện tiếng nói tiếng cười vang lên không ngừng.

Kỳ Huy chưa từng thấy cảnh tượng thế này bao giờ, vừa muốn đến xem thì đã có cung nhân thỉnh an.

Mọi người đâu dám tụ tập nữa, vội vàng hành lễ.

Kỳ Huy hỏi Trần Uẩn Ngọc: “Thua hay thắng?”

“Thua!”

Vậy mà lại cười, Kỳ Huy bóp bóp mặt nàng: “Thua mà vui như vậy à? Ban sáng bảo nàng đặt cược, nàng còn không chịu.”

“Không giống nhau mà, thiếp đánh bài thua thì đều thưởng cho các cung nhân, bình thường bọn họ rất vất vả, hiếm khi được ăn tết, kiếm thêm chút tiền cũng sẽ vui hơn.” Nói rồi lại giữ chặt tay Kỳ Huy, “Hoàng thượng đến sớm vậy, giải quyết xong việc rồi sao?”

Vừa rồi mới hồi cung, hắn đã đi Văn Đức Điện, nàng còn tưởng rằng phải chờ tới tối mới được gặp hắn cơ.

“Ừ, xong rồi, giờ tới việc khác.”

“Việc khác?” Trần Uẩn Ngọc chớp chớp mắt.

Kỳ Huy hơi cúi người, thấp giọng nói: “Nàng nợ trẫm.”

Trần Uẩn Ngọc mặt đỏ lên, không kịp nói chuyện đã bị nam nhân ôm lên giường lớn. Hắn đứng thẳng, cởi long bào, rồi nằm xuống nhìn Trần Uẩn Ngọc, nói: “Tiếp tục đi.”

Tiếp tục việc dang dở trên long liễn.

Dù sao cũng thật sự nợ người ta, Trần Uẩn Ngọc cắn cắn môi, sau đó cời bỏ đai lưng.

Lần này, không biết đã qua bao lâu, Tống ma ma trơ mắt nhìn trời tối dần mà mặt hơi tái đi, thậm chí hình như thế này là hơi lâu quá rồi, cũng không biết nương nương có chịu được không? Hoàng thượng sẽ ổn chứ? Chưa lần nào lâu thế này.

Lại không biết qua bao lâu, Kỳ Huy mới đi ra, thấy vậy bà vội vàng đi vào, muốn nhìn xem Trần Uẩn Ngọc có bị thương hay không, kết quả Trần Uẩn Ngọc đã ngủ rồi, mà tư thế còn đặc biệt kì lạ. Tống ma ma khom lưng, cúi đầu nhẹ nhàng lay nàng: “Nương nương, mau tỉnh lại.”

Trần Uẩn Ngọc không có phản ứng gì.

“Nương nương, nên ăn tối thôi, phòng ăn làm rất nhiều loại bánh chưng, có bánh chưng mật đường, bánh chưng ngải hương, bánh chưng hoa quả...” Còn chưa nói xong, Trần Uẩn Ngọc đã mở mắt.

“Nương nương, sao lại lâu như vậy?” Tống ma ma vừa hỏi vừa đánh giá nàng.

Trần Uẩn Ngọc ngáp một cái: “Ta vốn dĩ muốn đi tắm rửa, kết quả hoàng thượng lại không cho, bắt ta nâng chân, nói cái gì, cái gì mà...” Mặt nàng đỏ gây, tên xấu xa này, nói cái gì mà vật tinh rất quý, “Tóm lại là không cho ta xuống giường, đã thế lại còn cứ trêu đùa ta.”

Tống ma ma kinh nghiệm dạn dày, vừa nghe đã hiểu, nhin không được phì cười, thì ra lăn lộn nửa ngày, là do hoàng thượng muốn nương nương có thai!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 36

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 37

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 38

TỪ CHƯƠNG SAU TRỞ ĐI SẼ ĐƯỢC ĐẶT PASS VĨNH VIỄN.

CÁCH NHẬN PASS: LIKE TẤT CẢ CÁC CHƯƠNG ĐÃ ĐỌC + 5 BÌNH LUẬN CÓ TÂM.

Sau-khi-làm-đủ-yêu-cầu thì bấm tham gia và trả lời câu hỏi group để xem pass:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 39

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 40

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 41

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 42

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 43

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 44

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 45

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 46

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 47

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 48

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 49

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 50

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 51

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 52

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 53

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 54

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VẢ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 55

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 56

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

QUÁ TRÌNH TỰ VÀ CỦA HOÀNG ĐẾ

Cửu Lam

dtv-ebook.com

Chương 57

Nội dung này được bảo mật. Hãy nhập mật khẩu để xem tiếp:

Mật khẩu:

Загрузка...

Chương 1 Chương 2 Chương 3 Chương 4 Chương 5 Chương 6 Chương 7
Chương 8 Chương 9 Chương 10 Chương 11 Chương 12 Chương 13
Chương 14 Chương 15 Chương 16 Chương 17 Chương 18 Chương 19
Chương 20 Chương 21 Chương 22 Chương 23 Chương 24 Chương 25
Chương 26 Chương 27 Chương 28 Chương 29 Chương 30 Chương 31
Chương 32 Chương 33 Chương 34 Chương 35 Chương 36 Chương 37
Chương 38 Chương 39 Chương 40 Chương 41 Chương 42 Chương 43
Chương 44 Chương 45 Chương 46 Chương 47 Chương 48 Chương 49
Chương 50 Chương 51 Chương 52 Chương 53 Chương 54 Chương 55
Chương 56 Chương 57 Báo lỗi chương Bình luận Bình luận văn minh lịch
sự là động lực cho tác giả. Nếu gặp chương bị lỗi hãy "Báo lỗi chương" để
BQT xử lý!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)